

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER CHRISTMAS DUKE

ROSE PEARSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN NOEL DÜKÜ: BİR REGENCY ROMANTİZMİ

NOEL ÖPÜCÜKLERİ (KİTAP 3)

ROSE PEARSON

İÇİNDEKİLER

Onun Noel Dükü

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Sevgili Okurum

Bir Kadının Noel Öpücüğü Önsözüne Kısa Bir

Bakış

Bölüm 1

Posta Listemize Katılın

ONUN NOEL DÜKÜ

PROLOJE

T Yaz sezonu tam da Augusta'nın beklediği gibi geçmişti. İyi bir tatil geçirmişti.

Birçok vesileyle çeşitli beyefendilerle dansa çıkmış ve birkaç yeni tanıdık edinmişti - bunlardan biri balo salonuna adımını atar atmaz hemen ona katılmaya gelmişti.

"İyi akşamlar, Leydi Augusta!" Bayan Keen, heyecandan gözleri parlayarak ona doğru hızla geldi. "Sizi burada gördüğüme çok sevindim. Birlikte duracak birini arıyordum ve şu ana kadar diğer tanıdıklarımın hiçbirini ortaya çıkmadı!"

Augusta usulca gülümsedi. Bayan Keen çok sessiz bir yapıya sahipti ve yanında birileri olmadığı sürece bazı şeylerden uzak durma eğilimindeydi - kalabalıklar da bunlardan biriydi. Augusta'nın bildiği kadarıyla Bayan Keen'in pek arkadaşı yoktu ve bu yüzden kolunu Bayan Keen'in koluna dolayıp odaya doğru biraz daha yürümekten çok memnun oldu.

"Annen yakınlarda mı?"

"Evet, ama kız kardeşimle ilgileniyor tabii ki." Bayan Keen güldü ve gözlerini devirdi. "şimdi nişanlı olmasına rağmen, annemin de aynı şekilde bana yaltaklanmasını ummalıyım, çünkü bu Sezon bir evlilik yapmayı çok istiyorum! Annem Londra'ya döneceğini söyledi.

Ancak yaz mevsimi sona erene kadar kızlarının ikisi de evlenmemiş olursa, hala umut var demektir!" Tekrar güldü. "Sanırım babam yıl sonuna kadar ikimizin de elinden alınmasını istiyor."

"Eğer iyi eşleşmeler yapacaksak böyle bir şeyden şikâyet etmemeliyiz." Bayan Keen hararetle başını sallayınca Augusta gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, şu ana kadar beni karşılayan pek çok beyefendi ve samimi davranan pek çok kişi olmasına rağmen, özellikle dikkatimi çekecek birini henüz bulamadım."

"Hayır mı?" Bayan Keen'in gözleri büyüdü. "Tanrım, itiraf etmeliyim ki gözlerimi pek çok beyefendiye diktim, herhangi birinin benim için uygun bir eş olabileceğini düşündüm! Ancak hiçbir bana karşılık vermedi."

Augusta bir elini arkadaşının koluna koydu. "Zamanla içlerinden birinin bunu yapacağına eminim." Bir omzunu kaldırarak arkadaşına geniş bir gülümseme attı. "Ben de kendimi aynı durumda buluyorum, çünkü hiçbir beyefendi beni Hyde Park'ta kısa bir yürüyüşe çıkarmaya ilgi göstermedi ya da bir araba gezintisi teklif etmedi."

"En azından henüz değil."

"Kesinlikle." Augusta cesaretle gülümseyerek, kendi elini bırakmadan önce Bayan Keen'in eline dokundu. "Kendimizi bu tavırla süslemeliyiz - doğru beyefendi henüz bizi bulmadı ama zamanla kendini gösterecektir."

Bayan Keen nefesini tuttu, bir eli kalbine gitti, gözleri odanın öbür ucundaki bir şeye -ya da birine- dikilmişti. Kafası biraz karışan Augusta bir an için uygunsuz bir Gey söyleyip söylemediğini düşündü ama Bayan Keen'le aynı yöne baktı. Kendi nefesi de kesildi ama bakışlarını hızla başka yöne çevirerek, kendisini yakalayan heyecan titreşimini uzaklaştırdı. Meyrick Dükü'nün sıradan bir beyefendiden başka bir şey olmadığını kendine kaç kez hatırlatmak zorunda kalmıştı? Evet, Kral'ın kendisinden sadece biraz daha düşük bir unvan taşıyordu ama ona göre bu çok şey ifade ediyordu

karakteri hakkında çok az şey biliyordu. Şimdiye kadar gördüklerine göre, unvan ne kadar yüceyse, beyefendi de o kadar kibirli, kendine aşırı güvenen ve hatta belki de biraz çapkın olmaya meyilliydi. August kendi kendine, Meyrick Dükü'nün kendisi için de aynı şeyin geçerli olacağından kuşkusu olmadığını söyledi.

"Bence Meyrick Dükü tüm İngiltere'nin değilse bile Londra'nın en yakışıklı beyefendisi!"

Augusta arkadaşına baktı ve Bayan Keen, Dük'ün balo salonunu geçip ikisine de yaklaşmasını izlerken gelen yumuşak iç çekişi yakaladı. Kendi dudakları büküldü.

"Evet, kesinlikle katılıyorum. Sosyetenin en yakışıklı, en cana yakın, en kibar ve en cömert beyefendisi." Arkadaşı Augusta'nın alaycı ses tonu karşısında gözlerini devirdi. "Bir Dük'ten beklenen her şey sanırım. Yaz mevsiminde Londra'da olduğu için ne kadar şanslıyız!" Augusta ses tonundaki ağırlığı gizlemek için hiçbir şey yapmadı, arkadaşının şakalarından dolayı oldukça hoşnutsuz görüldüğünün tamamen farkındaydı.

"İlgisizliğinizi bu kadar belli etmenize gerek yok," dedi Bayan Keen derin bir nefes aldıktan sonra, Augusta Dük'e doğru bakarken bir kez daha hüzünlü bir iç geçirdi. Dük o sırada bağıını arkaya atmış, başka bir beyefendinin söylediği bir Geye gülüyordu ve en az üç genç kız da ona sabitlenmiş, gözleri biraz camlaşmış bir halde bakıyorlardı. Evet, diye düşündü, adam tam da beklediği gibiydi: kendinden emin, başkalarının ilgisinden hoşlanan ve şüphesiz biraz da küstah.

"Onu çok yakışıklı buluyorum. Bana en ufak bir ilgi göstermesini bile isterdim." Bunu Augusta'yı biraz şaşırtan dramatik bir iç çekiş daha izledi. Arkadaşı gerçekten de Meyrick Dükü'nün yakınlığından bu kadar etkilenmiş miydi? O beyefendiyi tanımıyordu bile - ne de karakterini! Elbette bir beyefendiden sırf unvanı yüzünden bu kadar etkilenilmemeliydi.

"Sence Londra'daki insanların ona ne kadar hayran olduğunu biliyor mudur?" Bayan Keen Augusta'ya soru dolu bir bakış fırlattı ama Augusta şaşkın ifadesini çabucak bir kenara itip dudaklarını gülerek büktü.

"Sanırım Londra'nın genç hanımlarından bahsediyorsunuz? Belki beyefendiler de ona hayranlık duyuyordur ama kesinlikle ona düşkün görünenler hem genç hem de yaşlı hanımlar! Onun gözüne girmek ve umutları gerçekleşirse gelinini kapmak umuduyla ona eşlik etmeye çalışan genç hanımlar olacak - ve anneleri de kızları için böyle bir şey umuduyla onu düşünüyor!" Gülümsemesi arttı. "Evet, sevgili dostum. Meyrick Dükü'nün kendisine ne kadar hayran olunduğunu bildiğinden eminim. Öyle olmaması beklenemezdi, çünkü en yakışıklı adam bile olsa, sanırım neredeyse her genç bekâr hanım onunla birlikte olmak isterdi. Dükler böyledir, değil mi?"

Bunu kötü niyetle söylememiştii, sadece Meyrick Dükü o kadar yüksek unvanlı ve zengindi ki, kendisi de dahil olmak üzere en isteksiz ton üyesi tarafından bile görmezden gelinmesi imkansızdı. Meyrick Dükü'yle aynı odaya her adım attığında onun varlığının farkındaydı, nerede durduğunun ve ne yaptığının bilincindeydi ama onunla herhangi bir şekilde ilgilenmesine asla izin vermiyordu. Onun zamanına ve ilgisine diğerlerinden daha az ya da çok layık olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı, bir unvanın bir beyefendiyi onun dikkatini çekmeye layık kılmadığını hatırlayarak! Ancak bu kez Augusta bakışlarının bir an için beyefendide kalmasına izin verdi ve sessizce böyle bir mevkinin bir yük olup olamayacağını merak etti. Ton'un dikkatini çekmeyi ağır mı buluyordu? Boynunda hiç ağır bir sorumluluk var mıydı? Yoksa bundan zevk mi alıyordu?

Meyrick Dükü hala bir şeye gülüyordu. Augusta onun yakışıklı bir adam olduğunu sessizce kabul etmek zorunda kaldı.

Bir başka kahkahayla başını geriye atarken, ılık saçlarına bakır rengi bir ton gönderdi, sırtışı yüz hatlarına parlaklık kattı. Augusta başını eğdi ve sessizce Dük'ün güçlü bir beyefendi gibi göründüğünü düşündü, geniş omuzları, boyu ve hatta kendini taşıma şekli bile böyle bir izlenim veriyordu - yine de onunla dans ederse elini avuçlarının arasında ezebileceğinden korkuyordu!

Bayan Keen ona doğru dönerek sessiz düşüncelerini böldü. "Sanırım onunla tanıştırıldınız?"

Augusta başını salladı. "Evet, gördüm. Ancak benimle özel olarak ilgilendiğini sanmıyorum. Ben bu sezon tanıştırıldığı pek çok genç hanımdan biriyim." Augusta'nın Meyrick Dükü'ne karşı bariz isteksizliği karşısında yine başını sallamakla yetinen arkadaşına sırtıttı. "Onun ilgisizliğinden dolayı herhangi bir şekilde üzgün olduğumu düşünmenize gerek yok. Aslında tam tersi."

"Tam tersi mi?" Bayan Keen gözlerini kırptırdı ve Augusta'nın yüzüne bakarken gülümsemesi kayboldu. "Böyle bir şey söyleyerek ne demek istiyorsunuz?"

Augusta bir omzunu kaldırdı. "Basitçe söylemek gerekirse, onun ilgisizliği konusunda bir endişem yok. Bana büyük bir iyilikle bakmadığı için üzgün değilim. Geceleri tek başıma oturup benimle ilgilenmediği için ağlamıyorum. Hayallerim yıkılmadı, çünkü bir Dük'ün karısı olacağımı düşünmeye ya da hayal etmeye bir kez bile izin vermedim." Arkadaşının gözlerinin biraz açıldığını gören Augusta -sanki her genç kızın bir noktada böyle bir hayale izin vermesi gerekiyormuş gibi- neşeye güldü. "Büyük bir pratiklikle düşünüyorum, sevgili dostum. Ben Vikont Sutton'ın kızıyım. Benim gibi genç bir kadın ne bekleyebilir ki? İyi bir eşleşme elbette, ama asla bir Dük ile eşleşme!"

Bayan Keen başını salladı, eli Augusta'nın koluna gitti. "Kimse bilemez," dedi bilgece, sanki büyük bir bilgelikle doluymuş ve bu konuda deneyimliymiş gibi.

Bir beyefendi ile bir hanımefendi arasında uygun bir eş yaratma sanatı. "Hayal etmenize asla izin vermediğiniz şey, aslında tam olarak gerçekleşen şey olabilir."

Augusta bu fikre kıkırdamaktan kendini alamadı ve bunun bir şakadan başka bir şey olmadığını düşündü. "Nadiren de olsa, sosyal statüde böyle bir fark olduğunda başkaları için eşleşmeler yapıldığından eminim ama benim için böyle olacağından şüpheliyim." Ellerini iki yana açarken ikinci kez omuz silkti. "Meyrick Dükü'nün başka bir Dük'ün ya da belki bir Marki'nin kızıyla evleneceğinden oldukça eminim. Bu tür bir eşleşme en mantıklı ve beklenen düzenleme olurdu, değil mi? Ayrıca," diye devam etti aceleyle, arkadaşı sözünü kesmeden önce. "Meyrick Dükü'ne karşı hiçbir ilgim yok. Sizi temin ederim. Sözlerim tamamen doğru."

Bayan Keen'in parmakları aniden Augusta'nın koluna girdi. "Hemen sessiz olmalısın, çünkü Meyrick Dükü'nün bize doğru geldiğini sanıyorum! Neden bizimle ilgilenmek istediğini bilmiyorum, ama onun ilgisine hazır olmalıyız!"

Arkadaşının sert tepkisi karşısında iç geçirdi. Augusta Meyrick Dükü'ne doğru kısa bir bakış atmasına izin verdi. Aslında onlara doğru yaklaşıyordu ama varlığı Augusta'yı pek endişelendirmiyordu. Onlarla konuşmaya gelse de gelmese de pek umurunda değildi ama Bayan Keen'in soluğunun nasıl kesildiğine bakılırsa, onun yaklaşan varlığını bunaltıcı bulduğu belliydi.

"Gülümsemelisin; bir şey konuşuyormuşuz gibi görünmeliyiz!" Arkadaşının ses tonu telaşlıydı, endişeli olduğu her halinden belliydi. "Gel, beni güldürecek bir şey söyle. En iyi gülümsediğim zaman görünürüm ve eminim şu anda oldukça korkmuş görünmeliyim!"

Ancak Bayan Keen'den çok Augusta gülüyordu, arkadaşının ricası ve yüz hatlarındaki belirgin üzüntü onu öyle neşelendirmişti ki. Meyrick Dükü yaklaşırken yüzü kibar bir gülümsemeyle aydınlandı.

Augusta onun yaklaşması karşısında kahkahalarını tam zamanında kontrol etmeyi başardı.

"Peki bu kadar güzel iki hanımefendi neye gülümsüyor, sorma cüretini gösterebilir miyim?"

Arkadaşına doğru bakan Augusta, Bayan Keen'in hafifçe açılmış gözlerine, yanaklarının kızarmasına ve ağzının şimdi nazik bir daire oluşturmaya dikkat etti. Hafifçe iç geçirerek Dük'e döndü, ona cevap vermek istiyor ve Bayan Keen'in onun önünde konuşup konuşamayacağını merak ediyordu. Meyrick Dükü'nün yanında neden böyle davranıldığını bir türlü anlayamıyordu. Dük sadece bir beyefendiydi - yüksek unvanlı bir beyefendiydi, evet, ama Londra'daki pek çok unvanlı beyefendiden sadece biriydi - en azından onun gözünde Dük'ün hiçbir ayrıcalığı yoktu.

"Biz hanımların hangi sırları paylaştığımızı sormanız çok cesurca, Majesteleri," diye mırıldandı sessizce, Bayan Keen'in sözleri üzerine dudaklarından dökülen soluğun fazlasıyla farkındaydı. "O halde balo ve benzeri şeylerden konuşalım. Şu ana kadar keyifli bir akşam geçirdiniz mi?"

"O halde bana sırlarınızı anlatmayacaksınız." Dük gülümseyecek mi yoksa kaşlarını çatacak mı bilemiyordu; ifadesi ikisinin arasında bir yerde takılıp kalmıştı. "Ne kadar ilginç. İtiraf etmeliyim ki şimdi daha da meraklandım! Bunu benden saklayamazsınız."

"Çok önemli bir şey konuşmuyorduk, Majesteleri." Bayan Keen'in cevabı karmakarışık bir yığın halinde geldi, her bir iki kelime arasında nefesi kesiliyordu. "Bu balo oldukça harika, değil mi? Şu ana kadar neredeyse her dansı yaptığınızı görüyorum.... Ancak bu sürekli sizi izlediğim anlamına gelmiyor."

Dük ona bir göz attı, sonra tekrar Augusta'ya baktı, kaşları çatılmıştı. "Evet ve bu biraz yorucu oldu!" Dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı. "Şimdi bir süreliğine uzaklaştığım için memnunum. Bu bana sohbetimizin tadını çıkarma fırsatı veriyor!"

Augusta hemen, "Tabii genç bir hanımla dans edeceğinize söz vermediyseniz," diye karşılık verdi. "Bizim iyiliğimiz için yükümlülüklerinizden uzaklaşmanızı istemeyiz."

Dük'ün dudaklarında titreyen gülümseme hemen azalmaya başladı. "Kır dansı için partnerim yok, Bayan Moir - ve bu benim de en sevdiğim danslardan biridir." Dük'ün kaşları nazik bir soruyla kalktı, gözlerinde bir kıvılcım belirdi ve dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi. Augusta sertçe başını çevirdi, aniden sorduğu soruların istediğinin tam tersi bir şekilde algılandığından endişelenmişti. Dük şimdi kendisinin onunla dans etmek isteyip istemediğini mi merak ediyordu?

Arkadaşının bir şeyler söyleyeceğini umarak Bayan Keen'e baktı ve kendini Dük'ten biraz uzaklaşırken buldu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama şu anda Dük'ün gülümsemesinde hoşlanmadığı bir şey vardı. Belki de orada gördüğü kibir ya da Dük'e karşı koymaya fazlasıyla istekli olacağına dair sessiz bir beklentiydi. Bu beklentileri bir an önce tersine çevirmek için Bayan Keen'e eliyle işaret ederek hızlıca konuşmaya başladı.

"Arkadaşım Bayan Keen'in kır dansı için sizinle birlikte ayağa kalkmaya çok istekli olacağından eminim, Majesteleri. Şu anda kendimi biraz yorgun hissediyorum."

Arkadaşından yine hızlı bir nefes alma sesi geldi, ama Augusta bakışlarını Dük'e sabitledi ve onun gülümsemesi duraksadığında içten içe gülümsedi. Elbette reddedemezdi, dans etmeye oldukça hevesli olduğu ve zaten nişanlı olmadığı izlenimini vermişti. Birkaç dakika sonra doğrudan Bayan Keen'e döndü, o da heyecan ya da korku dolu bir ses çıkardı.

"Bayan Keen." Başını eğerek Augusta'ya doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Kır dansı o zaman?"

Bayan Keen kabul etmekten başka bir şey yapamadı, Dük'ün uzattığı eli tutarken eli biraz titredi. Augusta, Meyrick Dükü ve Bayan Keen'in uzaklaşmasını memnuniyetle izledi. Arkadaşı artık

Dük'le dans edeceği için sevinçten havalara uçarken, Augusta da artık Dük'ün huzurunda oyalanmak zorunda kalmayacaktı. Bu, hepsi için tatmin edici bir sonuç gibi görünüyordu.

"Canım benim." Annesi Leydi Sutton, Augusta'nın tam önünde dururken onun elini tuttu. "Haberlerim var!" Sesi her zamankinden biraz daha yüksek çıkan ve gözleri heyecanla parlayan Augusta tüm dikkatini annesine verdi.

"Evet, anne?"

"Buna inanabilecek misiniz bilmiyorum ama hepimiz Meyrick Dükü'nün Noel ev partisine davet edildik!"

Bir nefeslik sessizlik oldu.

"Meyrick Dükü'nün Noel ev partisi," diye tekrarladı Augusta, memnuniyet duygusu yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. "Daha yaz mevsimindeyiz. Noel hakkında ne diye konuşuluyor ki?"

"Meyrick Dükü olduğu için," diye tekrarladı annesi, sanki adı yeterli bir açıklamaymış gibi. "Bu tür davetler hevesle aranır ve bu kadar erken bir davet almış olmak büyük bir ayrıcalıktır."

"Anlıyorum." Augusta bu haberi yorumlamak için birkaç dakika düşündü ve daha birkaç dakika önce açıkça reddettiği bir beyefendiyle, Noel sezonunda Dük'le birlikte olacağını fark etti. Bu biraz garip olmaz mıydı? Dudağının altını dişlerinin arasına aldı. Hayır, kesinlikle olmazdı, çünkü Meyrick Dükü ne kendisini ne de Bayan Keen'i onun yerine öne iterek az önce yaptıklarını hatırlamayacaktı. Daha birkaç dakika önce arkadaşına söylediği gibi, Dük'ün etrafı hayranlık duyan genç hanımlarla çevriliydi - onu hatırlaması pek olası değildi!

"Davetiyenin annesi Leydi Meyrick'ten geldiğini söylemeliyim." Leydi Sutton parlak bir şekilde gülümsedi, sanki

Davetin kimden geldiği önemli değildi ama Augusta hemen kaşlarını çatdı.

"Bu, Meyrick Dükü'nün kendisinin davetten haberdar olmadığı anlamına mı geliyor?" Annesinin gözleri başka tarafa kayarken gözleri biraz kısıldı.

"En azından ev partisinden haberi var mı?"

Leydi Sutton boğazını temizledi, Augusta'nın bakışlarıyla oyalanmayı reddederek, "Dük'ün henüz bunun farkında olup olmaması önemli değil. Eminim kışın böyle mükemmel bir arkadaşa sahip olmaktan çok memnun olacaktır."

Augusta bir nefes alıp yavaşça verdi ve annesinin omzunun üzerinden Meyrick Dükü'nün Bayan Keen ile dans ettiği yere baktı. "Hiçbir beyefendinin bu tür planları ancak her şey yerli yerine oturduktan sonra öğrenmekten çok memnun olacağını sanmıyorum!"

"Sen ne düşünürsen düşün, canım, biz katılacağız."

Bakışlarını doğrudan annesine çeviren Augusta'nın dudakları, annesinin gözlerindeki parıltı karşısında bir an için büküldü. "Umarım beni Dük'e doğru itmek gibi bir niyetiniz yoktur. Sırf toplumdaki yüksek konumu nedeniyle yüksek unvanlı herhangi bir beyefendiye yaklaşmak konusunda isteksizim - ve bunun yanı sıra, ben sadece bir Vikont'un kızıyım ve -"

Annesi onun elini sıktı. "Böyle şeyler daha önce de olmuştu," dedi ve gözleri başka birine kayarken başını çevirdi. "Şimdi, seni görebileceğim bir yerde kal, ama Leydi Colton'la konuşmalı ve ona şaşırtıcı haberlerimizi anlatmalıyım. Sanırım bu ev partisi sabaha kadar Londra'da konuşulacak!"

Augusta itiraz edemedi annesi uzaklaştı ve Augusta'yı tek başına bıraktı. Bir an için gözlerini kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını hafifçe yana eğdi.

Meyrick Dükü'ne doğru itilmek istemiyorum.

İç çekerek gözlerini açtı ve dans eden beyefendiyi incelemeye devam etti, ne kalbinde bir hızlanma ne de ev partisine katılma düşüncesiyle içinde yükselen bir heyecan bulamadı. Annesinin onun için bir niyeti olup olmadığından bağımsız olarak, Dük'le olan tanışıklığını ilerletmek için kesinlikle hiçbir arzusu yoktu. Rütbesinin getirdiği hafif bir gurur vardı, ancak her zaman hayranlık duyulacak, her zaman saygı duyulacak ve her zaman hakkında iyi konuşulacak biri olduğu için böyle şeyleri kesinlikle ona karşı tutmuyordu. Bu durum kalbini meşgul etmedi, onu ona yaklaştırmadı - ve bu ev partisi onu bir nebze bile heyecanlandırmadı.

Dudakları küçük, hafif alaycı bir gülümsemeyle kalktı ve bu haber kendisine söylendiğinde Bayan Keen'in ne diyeceğini merak etti. Hiç Güphesiz arkadaşı onu kıskanacaktı ve Augusta birkaç dakika düğündükten sonra arkadaşına böyle bir haber vermemenin en iyisi olacağına karar verdi.

Derin bir nefes alarak iç geçirdi ve elleri yanına düştü. Beklediği en son şey Dük'ün evine davet edilmektir ama görünen o ki, birkaç ay içinde, istese de istemese de Dük'ün yanında çok zaman geçirecekti.

CHAPTER ONE

"Y

Bu ev partisini en başta istemediğimin farkındasınız değil mi?"

Leydi Meyrick çenesini kaldırdı. "Oğlum, duygularını oldukça açık bir şekilde ifade ettin." Gözleri

Edward çok belirgin bir şekilde yuvarlanırken parladı. "Ama ne olursa olsun neşeli olmaya karar vereceğini ummuştum. Aslında, bir kez başladığında bunu çok hoş bulacağını umuyordum."

Edward ellerini havaya kaldırdı. "Anne, duygularım konusunda bana danışmadan bu düzenlemeleri yaptın. Kış için öngördüğüm şey bu değildi. Kendimi pek çok şeyle meşgul etmeyi düşünmüştüm."

"Bir ya da iki ay bekleyebilecek pek çok şey," diye itiraz etti annesi, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini çok keskin bir ifadeyle kısmıştı. "Gerçekten bana şimdi mi şikâyet ediyorsun? Evin mükemmel bir arkadaşla doluyken mi? Böyle bir tutum oldukça saçma... özellikle de seninle birlikte olmak için can atan bu kadar çok insan varken."

Edward yavaş bir nefes verdi, midesi sıkıştıyordu. "Şunu anla anne, eğer bu ev partisi için niyetin beni belirli bir hanımefendiye doğru teşvik etmekse, seni temin ederim ki çabaların boşa gidecek. I

Benim için ne kadar arzu ederseniz edin, şu anda kesinlikle evlilik gibi bir düşüncem yok."

Annesi hiçbir şey söylemedi ama bakışları daha da sabitleşti. Edward sessizce, gerçekten de doğru tahmin edip etmediğini merak etti, çünkü annesinin ifadesinden bunu anlayamıyordu. Çocukluğundan beri annesinin ne düşündüğünü asla bilememiştir, çünkü Leydi Meyrick içinde ne olup bittiğine bakmaksızın yüz hatlarını sakın tutma sanatını mükemmelleştirmeyi başarmıştır. Ellerini bırakarak bir an için iki yana açtı.

"Bununla birlikte, tüm bunları sadece benim eğlenebilmem için organize ettiyseniz, sanırım çabalarınız için size minnettar olmalıyım."

"Öyle mi dersin?" Annesi başını salladı. "Belki de kış aylarımızın kasvetle geçmemesi için ne kadar çaba harcadığımı düşünebilirsin, o zaman belki minnettarlığın biraz daha kolay olabilir."

Suçluluk duygusu Edward'ın kalbine saplandı ve başını eğerek sinirli bir iç çekişle havayı üfledi. "Çabaların için minnettarım anne, elbette. Ama yine de böyle bir fikrin aklıma geldiği ilk anda benimle konuşmanı tercih ederdim, böylece bunu tartışabilirdik."

"Ama sen hayır diyecektin."

Edward kaşlarını çattı, aklına hiçbir yanıt gelmiyordu. Annesi haklıydı, çünkü ona bu öneride bulunmuş olsaydı, Edward'ın bunu kesin bir dille reddedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bir ya da iki arkadaşı ve yoldaşı olmasını düşünebilirdi ama kesinlikle bu kadar çok iyi bağlantıları olan ailelerle ya da onların uygun kızlarıyla değil.

"Pekala, senden böyle bir şeyi kabul edeceğim." İç çekerek başını salladı ve başka tarafa baktı. "Şimdiye kadar iyi davrandım, değil mi? İstedığınız kadar istekli olmayabilirim ama eminim misafirlerimiz bunu fark etmiyordur."

"Söyledikleriniz hariç." Leydi Meyrick burnunu çekti ve başka tarafa baktı. "Bazı özel dostlarınıza, ev partisinin sizden çok benim fikrim olduğunu belirten sözlerinizi duydum. Konukların, onların varlığından mutlu olduğunuza inanmalarını istiyorsanız, o zaman daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek. Buradaki her konuk sizin de bu ev partisinden en az onlar kadar keyif aldığınızı görmek istiyor."

Edward'ın çenesi gerildi ama sessiz kalmayı tercih etti, annesinin devam etmesini bekliyor ve ne söyleyeceğinden şüpheleniyordu.

"Onlarla konuşun, onlarla gülün. Salon oyunlarına katıldınız, evet, ama biraz daha az çekingen olmanıza izin verin." Başını ondan yana çevirirken bir omzunu kaldırdı. "Grupla biraz daha az bütünleşmiş olanları bulun ve onları cesaretlendirin. Örneğin Bayan Williams ile biraz daha fazla konuşmayı düşünebilirsiniz."

"Biliyordum." Annesine ters ters bakan Edward, bir parmağını ona doğru uzattı. Biraz anlayabilirdi. "Bu ev partisindeki genç bayanlarla ilgili özel niyetlerin var, değil mi?"

"Öyle düşünüyor gibisin." Annesinin sesindeki hafif gerginlik Edward'ın hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatmasına neden oldu. Ona göre, annesinin kendisi ve orada bulunan genç bayanlardan biri arasında bir eşleşmeyi teşvik etmeye niyetli olduğu çok açıktı. Hiç şüphe yok ki bu kadar çok davet edilmesinin nedeni de buydu! Bir elini yüzünde gezdirerek başını salladı ve tekrar annesine baktı.

"Bana bu ev partisinin kışımıza biraz aydınlık, biraz eğlence ve neşe getirmekten başka bir amacı olmadığını söylemişsiniz."

"Ve öyle de!" Leydi Meyrick sandalyesinden kalkarak itiraz etti. "Ve eğer sevimli bir genç hanımla tanışırsanız, onu biraz daha yakından tanımaya çalışırsanız, o zaman bu ne sorun olacak? Hiç sorun olmaz. Aslında, gerçekten de çok hoş olacak."

"Ve belki de yapmayacağım," diye vurguladı Edward, hemen bir yanıt verdi. "Bu konuda senin yardımına ihtiyacım yok. Eğer bir gelin bulmak istiyorsam, bunu kendim yapabilecek durumdayım." İçinde bir öfke kıvılcımı yanmaya başladı ve kalbine doğru yükselen bir duman gönderdi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun yıllar boyunca senden defalarca kişisel işlerime karışmamamı rica ettim."

Leydi Meyrick çenesini kaldırdı, elleri beline gitti. "Böyle bir sorumluluğu ciddiye aldığını görmek isterdim!" diye karşı çıkarak zaten kızgın olan ateşe benzin döktü. "Geleceğinizi düşünmelisiniz. Başka oğlum olmadığını biliyorsun. Eğer en kötüsü olursa - ki bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyor - ama veraset falan yok! Neredeyse altı yıldır unvanı elinde tutuyorsun ve tüm bu süre boyunca bir gelin almaya en ufak bir ilgi bile göstermedin."

Ellerini kenetleyen Edward sesini öfkeden uzak tutmaya çalıştı. "Başka pek çok sorumluluğum vardı, anne." Sözlerini ona geri çevirirken sesini sabit tutmak için mücadele etti. "Şimdi ev partisine karşı daha da isteksizim. Belki de sadece evli hanımlarla konuşmalıyım, çünkü bu şekilde buraya davet ettiğiniz diğer genç hanımlar üzerinde en ufak bir izlenim bile bırakmamış olurum."

Annesi başını salladı, elleri şimdi önünde sıkıca kenetlenmişti. "Böyle davranman aptallık olur, sen de biliyorsun."

Yüzünü buruşturan Edward topuklarının üzerinde döndü ve huysuz bir çocuk gibi ayaklarını yere vurma dürtüsüne direnerek kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açarak koridora çıktı ve koridor boyunca yürüdü, elleri hâlâ sinirden gergindi.

"Kimseye doğru itilmeyeceğim." Kendi kendine mırıldanarak çalışma odasına doğru ilerledi, Bayan Williams'a, Bayan Moir'e ya da diğer gençlerden herhangi birine açık bir ilgi göstermeyeceğine tamamen kararlıydı.

orada bulunan bayanlar. Annesinin niyeti onlardan biriyle flört etmeyi düşünmesine yardımcı olmaks, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Sonunda ev partisini kabul etmesinin nedeni bu değildi. Bu haftalar sadece eğlenmek, karanlık bir kışa biraz ışık getirmek içindi. Kesinlikle buradaki genç hanımlardan herhangi birine ilgi duymak için değildi.

Evin önüne vardığında adımlarını yavaşlatan Edward derin bir nefes aldı ve bir an için dışarı çıkmayı düşündü. Serin hava ona biraz daha sakinlik getirebilirdi ve böylece doğrudan ön kapıya yöneldi, öğleden sonraki soğuk havaya adım atmadan önce kapıyı sertçe çekerek açtı. Yüzünün bir tarafına sert ve soğuk bir şey çarptığında daha bir nefes bile almamıştı. Kapıya doğru sendeleyerek geri döndü ve gözlerini sildi, yakasından su akmaya başlamıştı.

"Majesteleri! Çok özür dilerim." Yanağı yanmaya, görüşü biraz bulanıklaşmaya başladığı sırada yüksek sesli bir ünlem ona doğru yaklaştı. Gözlerini hızla kırıştıtararak cebinden mendilini çıkardı ve yüzünü silmek için kullandı.

"Sizin Lord Forrester olduğunuzu sanıyordum," diye devam etti ses. "Lütfen, izin verin."

Bir el ona dokundu ve mendilini ondan aldı. Narin parmaklar önce bir gözünü, sonra diğerini sildi, sonra da yanağına hafifçe dokundu. Edward'ın tam olarak görebilmesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekti ama bunu başardığında bakışları, mendili hâlâ bir elinde tutmakta olan Bayan Moir'in solgun yüzüne takıldı. Gözleri iriydi, dudakları yüzünü buruşturarak geriye çekilmişti ve alnında endişeli olduğunu gösteren çizgiler vardı.

"Kartopu savaşı mı?" Homurdanarak başka tarafa baktı. "Biraz çocukça, değil mi?"

Sesindeki keskinlik niyet ettiğinden daha fazlaydı, ancak şu anki utancına verdiği tek yanıt, hanımefendiyi sorgulamak gibi görünüyordu

Ne yaptığını. Bunun en iyi yanıt olmadığını biliyordu ama içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında söyleyebileceği tek şey buydu.

"Sanırım öyle." Bayan Moir gözlerini kaçırdı. "Yine de, birkaçımız birlikte bir oyun oynuyoruz ve biraz çocukça olsa bile, bize katılabilirsin... özellikle de zaten biraz nemli olduğun için." Sesine bir parlaklık geldi, ifadesindeki endişe kaybolurken gözleri biraz parladı - ama Edward sadece kendini yukarı çekti, çerçevesi gergindi. Her şeyden önce, annesinin hiçbir genç bayanı ona itmeye niyeti yokmuş gibi davranmasına katlanmak zorunda kalmıştı ve şimdi de Lord Forrester'a atılmak istenen bir kartopu suratına öfkeyle çarpmıştı. Yaşadığı hayal kırıklığının öfkeye dönüşmeden daha fazla büyüymeyeceğini düşündü ve başını iki yana salladı.

"Dukes'un böyle oyunlar oynadığını sanmıyorum."

Dudağının hafifçe kıvrılması Bayan Moir'da hemen bir tepki yarattı, çünkü yanakları aniden alevlendi. Ancak utanmış gibi görünmüyordu, çünkü bakışları onunkilerden ayrılmadı. Bunun yerine elleri kalçalarına gitti ve başını hafifçe eğerken gözleri biraz kısıldı.

"O zaman büyük bir neşeyi kaçıracaksınız, Majesteleri." Kaşı kalktı. "Bir kış öğleden sonrasının tadını bu şekilde çıkarmanın çocukça bir yanı yok. Kaldı ki, böyle bir beyanda bulunma konusunda gerçekten dürüst olsaydınız, şimdiye kadar tek bir salon oyununa katıldığınızı göreceğimi sanmıyorum. Birçok oyun oldu ve ne kadar denesem de, şimdiye kadar katılmadığınız tek bir oyun bile aklıma gelmiyor."

Ne yazık ki Edward'dan hızlı bir yanıt gelmedi. Sadece Bayan Moir'a baktı.

"Yine de bu oyuna katılmayacaksınız, çünkü bunu çocukça buluyorsunuz." Başını sallayan Bayan Moir gözlerini ondan kaçırdı. "Ne yazık."

"Misafirlerime katılmayı reddetmek bana yakışmazdı." Adamın yıpratıcı ses tonu hanımefendiyi etkilememiş görünüyordu, çünkü kadın sadece güldü, ses tonu biraz

Bir elini küçümseyici bir hareketle uzatmadan önce alaycı bir tavır takındı. "Bu tür oyunlara katılmanızın tek sebebinin bu olduğundan oldukça şüpheliyim, Majesteleri."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve son sözünü aralarında havada asılı bırakarak uzaklaşmaya başladı. Sert bir karşılık vermeyi, ona son sözü söylemiş olmanın zaferini yaşatacak bir karşılık vermeyi çok istemesine rağmen, dudaklarından hiçbir şey dökülmedi. Hayal kırıklığını giderme çabaları tamamen başarısız olmuş gibi görünüyordu, çünkü şimdi kendini iki katına çıkarmıştı. Annesi neden Bayan Moir'i davet etmeyi düşünmüştü ki? Yaz sezonu boyunca onunla hoş bir şekilde konuştuğunu gördüğü için mi? Bu sadece bir ya da iki kez olmuştu, ama bu Edward'ın genç bayanı pek sevdiği anlamına gelmiyordu. Birlikte dans etmelerini önerdiğinde genç kızın onu nasıl dikkatle ittiğini hatırlayınca kaşları çatıldı. Bunun yerine onu arkadaşına doğru yönlendirmiş ve bunu yaparken de gülümsemişti. Bu anının hâlâ aklına gelmesi ve bundan hâlâ ne kadar rahatsız olduğu garipti. Düşüncelerinin neden şu anda olduğu gibi Bayan Moir üzerinde yoğunlaştığına bir açıklama getiremiyordu - ama yine de, yaz mevsimi boyunca neden onunla dans etmeye bu kadar isteksiz görüldüğünü sorgulamaya başladı.

Edward kendi kendine mırıldanarak gözlerini ondan ayırdı ve eve doğru ilerlemeye başladı. Tenindeki birkaç küçük kar parçası erimeye başlamış, ensesinden aşağı buzlu damlalar göndererek yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Bayan Moir'in aptalca ciddiyetsizliği şimdi kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Kapıların dışında kalmadığım sürece.

Edward durdu, gözlerini sıkıca kapadı ve çenesini ayarladı. Kapıların dışında oyalanmak için duyduğu bu ani istek nereden geliyordu? Sadece bu da değil, daha birkaç dakika önce aptalca olarak nitelendirdiği kartopu savaşına katılma hevesi de vardı! O kadar büyük bir

onu ele geçirmişti, bundan kurtulmak neredeyse imkânsızdı. Edward duraksadı, eli merdivenin tırabzanına yapışmış, gözlerini önüne dikmiş, kendini böyle bir aptallıktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Neden kapıların dışında ve Bayan Moir'la birlikte olmak istediğini bilmiyordu, çünkü az önce onun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini kendi kendine söylememiş miydi? O halde neden ona yakın olmak için böyle garip bir arzu duyuyordu?

Derin bir nefes alan Edward adımlarını yukarı doğru zorladı. Çok tedirgin edici bir öğleden sonra olmuştu - önce annesinin konuşması, şimdi de Bayan Moir. Tüm bunlardan ne kadar çabuk kurtulabilirse o kadar iyiydi. Bayan Moir'i elinden geldiğince unutacak ve Bayan Williams'la olan ilişkisini ilerletmek için hiçbir girişimde bulunmayacaktı, böylece annesi de onu ona daha da yaklaştırmaya çalışmayacaktı. Annesine şu anda evlilik gibi bir niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Annesi bundan pek hoşlanmıyordu elbette, ama o kendi başına bir adamdı ve kendi yolunu, hatta kendi gelinini seçecekti; annesi de bayandan hoşlansa da hoşlanmasa da onun seçimini kabul etmek zorundaydı.

CHAPTER TWO

TBalo salonu gürültülü ve kalabalıktı ama ses Augusta'yı hiç rahatsız etmiyordu. Onun yerine onu gülümsetti. Sezon boyunca birçok arkadaşı ve tanıdığıyla birlikte gülüp dans edebildiği ve gülümseyebildiği yaz günlerini hatırlatıyordu. Şimdi her şey çok farklıydı. Yaz sanki bir ömür önce gelmişti, özellikle de karanlık gecelerin biraz fazla ağırlaşmaya başladığı, havanın sadece kış mevsiminde gelen bir ağırlığa büründüğü şu günlerde. Augusta, kulaklarını ve ayak parmaklarını ısırarak soğuk havaya karşı battaniyelere sarınarak geçirdiği geceleri pek umursamıyordu. Aynı ortamda uzun saatler geçirmekten de pek hoşlanmazdı, çünkü özellikle kız kardeşi evlendiğinden beri Augusta yalnızdı, yanında sadece annesi ve babası vardı. Kış mevsimi pek neşe getirmeye meyilli değildi ve yine de, Dük'ün kendisine karşı özel bir ilgisi olmamasına rağmen, Augusta en azından burada bulunmaktan memnundu. Müzik vardı, dans vardı, kahkahalar vardı ve mutluluk vardı - ve tüm bunlar karanlık bir kışın ortasında oluyordu. Burada, mükemmel geçeceği kesin olan bir gecenin başlangıcında durmak ne kadar da keyifliydi.

"Şu anda hangi beyefendiyi incelediğinize karar veremiyorum."

Augusta küçük bir şaşkınlıkla arkasını döndüğünde bir tanıdığının, Bayan Williams'ın kendisine gülümsediğini gördü.

"Sizi temin ederim ki hiçbir beyefendiye bakmıyorum." Alaycı bir kahkaha attı ama dudaklarını hafifçe büken Bayan Williams buna inanmış gibi görünmüyordu. "Aslında ben de tam bunun ne kadar hoş bir akşam olacağını düşünüyordum."

"Mükemmel bir akşam olacak, özellikle de bu çok iyi beyefendiler buradayken." Bayan Williams gülümsedi. "Meyrick Dükü tam bir centilmen, öyle değil mi?" Başını eğerek mutlulukla içini çekti ve bunu yaparken Augusta'ya arkadaşı Bayan Keen'i hatırlattı. "Çok yakışıklı biri."

"Birçok insanın böyle söylediğini duydum ve bu yüzden doğru olması gerektiğini varsayıyorum." Augusta engel olamadan kuru söz kendini öne attı ve Bayan Williams'ın ardından gelen soluk sesi Augusta'nın yüzünü yaktı. Bu kadar ileri gitmemeliydi, bu kadar düşüncesiz olmamalıydı. Bayan Williams söylediklerini bir başkasına, hatta belki Dük'e bile rahatlıkla tekrarlayabilirdi.

"Bu onu yakışıklı bulmadığım anlamına da gelmiyor," diye hızla devam etti Bayan Williams'ın açık ağzı tekrar kapanırken. "Ben sadece konuştuğum hemen herkesin Meyrick Dükü'nün ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiğini belirtmek istedim."

"Ama tabii ki yapmalılar!" Bayan Williams'ın şaşkınlığı tam olarak geçmemiştir, gözleri biraz parladı. "Ve söylemeliyim ki, ben onu istisnai olarak öyle görüyorum ve eminim siz de öyle görüyorsunuz, bunu yüksek sesle itiraf etmeseniz bile." Gözlerindeki parlaltı söndü. "Ama yine de her Dük'ün yakışıklı olmasının bir gereklilik olduğuna inanıyorum."

Bu son cümle Bayan Williams'ın sesinde hafif bir tını ve Augusta'yı hemen rahatlatan bir gülümsemeyle söylenmişti. "Bir Dük yakışıklı olabiliyorsa, kesinlikle yakışıklı olmaya çalışmalıdır," diye yumuşak bir sesle onayladı. "Beyefendiyi iyi tanıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum." Bayan Williams'ın iç çekişinde bir hüznü vardı. "Ev partisi sırasında tanışıklığımızın ilerleyeceğini umuyordum ama çok fazla misafir var ve o çok meşgul." Bir kez daha iç çekerek başını salladı. "Ve henüz ona bir kez bile ceza teklif etmek zorunda kalmadım. Denedim ama entrikalarım boşa çıktı. Belki yarın başka bir oyun olur ve ben de bunu tekrar deneyebilirim!"

Augusta, sırf hükmen yenik sayılmak için bir salon oyununu kasten kaybetmeye asla teşebbüs etmeyeceğini düşünerek sessiz kaldı, ancak şu ana kadar epeyce hile yapıldığının da farkındaydı! Genç hanımlar kasten kaybederek dikkatleri üzerlerine çekmeye çalışıyor, beyler ise en sevdikleri hanımdan bir öpücük kapma umuduyla incik boncuk takas ediyorlardı. Dük'e hükmen mağlubiyet teklif etme düşüncesi Augusta'nın tüylerini diken diken ediyor, diğer tüm genç hanımların bu fikri son derece keyifli bulacağına inanıyordu.

"Duruşunuzdan ve yüz ifadenizden salon oyunlarından pek hoşlanmadığınızı varsayabilir miyim?" Bayan Williams ona gülümsedi. "Yine de karda oynamaktan hoşlanıyor gibiydiniz."

"Kesinlikle hoşuma gitti, evet." Böyle bir şeyi paylaşmaktan hiç çekinmeyen Augusta, Bayan Williams'a gülümseyerek karşılık verdi. "Bu sadece adil olunabilecek bir oyun. Hile ya da sapma yok ve hükmen mağlubiyet de gerekmiyor. Sonuç olarak, diğer oyunlardan çok daha elverişli buldum."

"Bu konuda birbirimizden çok farklıyız. İtiraf etmeliyim ki ben kayıpları aramaya çok daha meyilliyim." Gözleri adeta parlıyordu. "Beraberinde harika anlar getiriyor."

Augusta aynı fikirde olamayacağını anlayarak sadece başını salladı. Ancak onun aynı fikirde olması beklenmiyordu ve sonraki birkaç dakikayı neredeyse sessizlik içinde, sadece olanları izleyerek geçirdiler.

Sessizliği ilk bozan Bayan Williams oldu.

"Meyrick Dükü'ne meyilli olmayabilirsiniz ama o kesinlikle size meyilli görünüyor."

Bu söz öylesine şaşırtıcıydı ki Augusta irkilerek gözlerini Bayan Williams'a çevirdi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bayan Williams, Augusta'nın kasıtlı olarak anlamazlıktan geldiğine inanmış gibi güldü. "Eminim biliyorsunuzdur," dedi ve soluna doğru kayan bir bakış gönderdi. "Şu anda sizi izlediği çok açık."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptıran Augusta'nın kalbi, odanın diğer tarafına bakmaya cesaret edince öfkeyle çarpmaya başladı. Nedendir bilinmez, bakışları hemen Meyrick Dükü'ne takıldı ve Bayan Williams'ın söylediklerinde ne kadar haklı olduğu anlaşıldı. Bakışları karşılaştığı anda Dük hemen başını çevirdi ve kızın daha da utanmasına ve bununla birlikte biraz da kafasının karışmasına neden oldu. Neden ona bakıyordu ki? Son konuşmaları pek de iyi gitmemişti. Birincisi, ona kartopuyla vurarak kendini utandırmış, ikincisi de özür dilemek yerine onunla tartışmayı başarmıştı.

"Sanırım yanıyorsunuz Bayan Williams." Gülümsemeye zorlayarak Meyrick Dükü'ne doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Dük'ün tam olarak kime baktığı konusunda kesin bir şey yok. Belki de size bakıyor olabilir."

Bu iltifat Bayan Williams'ın hoşuna gitmiş gibiydi, çünkü gülümsemesi daha da arttı ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Belki de haklısınız, Bayan Moir!" Odanın öbür ucundan tekrar ona bakarken Augusta bakışlarını tanıdığının üzerinde sabitledi. "Belki de şanslı olan ben olacağım. Belki de bu akşam bana biraz ilgi gösterir."

"Umarım öyle olur."

Meyrick Dükü sanki konuştuklarını duymuş gibi, dans biter bitmez hemen ikisinin yanına geldi. Bakışları birinden diğerine dans ediyordu, sanki gözlerini kimin üzerinde tutması gerektiğine karar verememiş gibiydi.

"İyi akşamlar, Bayan Moir, Bayan Williams." Gülümsemesi kısaydı. "Umarım ikiniz de bu akşamki balonun tadını çıkarıyorsunuzdur?"

Beyefendinin cevabın gelmesini beklemesine gerek kalmadı, çünkü Bayan Williams da Bayan Keen'in yaz sezonu boyunca olduğu kadar istekliydi.

"Oh evet, Majesteleri. Balo çok keyifli. Katıldığım tüm balolar arasında en harikası." Güldü ve bir elini ona doğru salladı. "Eminim ev sahipliğini yaptığınız tüm balolar da aynı şekilde muhteşemdir ve bu nedenle sadece bu geceye değil, tüm ev partinize davet edilmek benim için büyük bir onurdur. Bunun beni ne kadar memnun ettiğini ve davetiniz için size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz."

Augusta, Bayan Williams'ın ne zaman nefes alacağını merak ederek yavaş bir nefes verdi ve Dük'ün gülümsemesinin de yavaş yavaş kaybolmaya başladığını izledi.

"Ama tabii ki."

Hemen sözünü kesen Dük, dikkatini açıkça Augusta'ya yöneltti. "Peki siz de eğleniyor musunuz Bayan Moir?"

"Öyleyim." Başka bir şey söylemedi, Dük'ün yüzüne dikkatle baktı ve kaşlarının gözlerinin üzerine nasıl indiğini fark etti. Dük onun daha fazla konuşmasını mı bekliyordu? Bayan Williams'ın yaptığı gibi hevesle konuşmasını mı? Eğer öyleyse, diye düşündü, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"O zaman ikinizin de bana dans kartlarınızı sunmaya istekli olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

Augusta için Bayan Williams'ın böyle bir şeyle hemen hazır olması sürpriz olmadı.

bileğine taktı ve bir dakika içinde Dük'e uzattı. Augusta, Dük'ün karta göz gezdirmesini izledi ama özellikle istemediği sürece ona dans kartını vermeye hiç niyeti yoktu. Belki de Bayan Williams'la dışarı çıkmak yeterli olacaktı.

Dük başını kaldırdı. "Ya siz, Bayan Moir?"

Augusta büyük bir çabayla iç geçirmesini engelledi. Bu kez ondan kaçamazdı. Sadece Bayan Williams'la çıkmasını öneremezdi, bu da kabul etmekten başka yapabileceği bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kartını bileğinden çıkarıp Dük'e uzatırken, Dük'ün dudaklarının sanki onu dans kartını vermeye zorladığı için memnunmuş gibi kıvrıldığını fark etti. Dük kartı eline aldığı anda gözleri karta kaydı ve kısa bir süre inceledi. Adını karaladıktan sonra gülümseyerek kartı ona geri verdi, gülümsemesi hâlâ devam ediyordu.

"Vals yapmaya ne dersiniz, Bayan Moir?"

Augusta önce ona inanmadı ve doğru söyleyip söylemediğini teyit etmek için dans kartına baktı. Büyük bir şaşkınlık içinde onun adının vals için ayrılan yerde olduğunu gördü; bu da gecenin en önemli dansı için Meyrick Dükü'yle birlikte sahneye çıkacağı anlamına geliyordu. Tüm konukların, annesinin ve tabii ki kendi annesinin de bu seçimi fark edeceğini bile bile neden onun valsini yapmaya karar vermişti? Bu ikisinin de dikkatini çekecekti - istemediği bir dikkat.

"Emin misiniz, Majesteleri?"

"Bundan daha fazlası, Bayan Moir, kararlıyım." Dük gülümsedi ama bakışlarında hâlâ bir keskinlik vardı. "Bu, sizinle bir kez bile dışarı çıkmayı başaramadığım yaz mevsimini telafi etmeli."

Hâlâ onun niyetini anlamakta zorlanan Augusta sadece omuz silkti ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Pekâlâ, Majesteleri. Eğer dileğiniz buysa, elbette." Soğuk bir gülümsemeyle birlikte ona hızlı bir bakış fırlattı, sessizce

Acaba bu valsde onun amaçladığından daha fazla bir şey mi var diye düşündü. Ne olursa olsun, Augusta bundan kaçamazdı. Meyrick Dükü ile vals yapacaktı.

"Pek konuşkan değilsiniz, Bayan Moir."

Augusta çenesini kaldırdı ve doğrudan Dük'ün gözlerinin içine baktı. En fazla bir dakikadır vals yapıyorlardı ama daha şimdiden konuşmaya başlamıştı. Kolu Augusta'nın beline sıkıca sarılmıştı, kavrayışı güçlüydü. "Herhangi bir hata yapmamak için adımlarıma konsantre oluyorum, Majesteleri. Ayağımı yanlış bir yere koyarsam çok utanırım!"

"Anlıyorum. Benimle birlikte dışarı çıktığınıza sevindim, Bayan Moir."

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyordum." Gözlerini bir an için ondan ayırdı, karnında bir hayal kırıklığı kıvrımı büyüdü. "Genç hanımların bir beyefendiyi reddetmesi pek sık rastlanan bir durum değildir, Majesteleri, özellikle de dans isteyen beyefendi bir Dük ise."

Beyefendi onun bu sözlerinden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu, çünkü içinden bir kahkaha yükselirken sıırttı. "Sanırım söyledikleriniz doğru, gerçi yaz sezonu boyunca beni reddetmişsiniz. Ancak bu akşam aynı hileyi kullanamadınız!" Dans etmeye devam etti ve hemen ardından onu sertçe sola doğru savurdu.

Augusta nefesini tuttu, eli Dük'ün elini sıkıca tutuyordu ve Dük'ün ne yaptığını anlayamıyordu. Dük ikisini de bir öpücük dalının altında durdurunca Augusta'nın nefesi tekrar kesildi.

"Bayan Moir." Dük kolunu onun belinden çözdü ve dansçıların geri kalanından biraz uzaklaştı. "Sanki bir öpücük dalının altındaymışız gibi görünüyor. Ne yapsak acaba?"

Augusta'nın yüzü hemen alevlendi, parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. Niyeti bu muydu? Neredeyse bütün gözlerin üzerlerinde olacağını bile bile bir öpücük dalının altında durarak onu utandırmayı mı düĞünmüĞtü? Yoksa diğer genç kızların ona karşı davrandığı gibi davranması umuduyla ondan bir tepki mi almak istiyordu? Burnunu çekerek başka tarafa baktı. "Bunu görmezden gelebileceğimize inanıyorum, Majesteleri."

"Aman Tanrım, Bayan Moir. Benim gibi birine öpücüğünüzü sunmak istemiyor musunuz?"

Augusta'nın çenesi gerildi. Dük belli ki ya Augusta'nın keyfini kaçırmak ya da alaycı cazibesıyla onu tanıdığı diğer genç hanımlar gibi uysallaştırmak istiyordu. Ancak o ikisini de yapmayacaktı. Yüzü yanmaya devam etmesine rağmen kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle değilim, Majesteleri. Böyle bir şey yapmaya cesaret edemem." Çenesini yukarı kaldırarak sabırla bekledi ve Dük'ün yüz ifadesi değişmeye başladı. Kadının ses tonundaki güven gülümsemesini dağıtmaya başlamış, gözlerindeki ışık kaybolmuştu. Vals etraflarında devam ediyor, müzik diğer çiftleri yanlarından sürüklüyordu ama Dük hâlâ kımıldamıyordu.

Augusta içten içe gülümsedi. Adamın tahmin ettiği gibi kızarıp bozarmayacak ve büyük bir beceriksizlikle gözlerini kaçırmayacaktı. Ellerini kalbine kavuĞturup, onu öpme düĞünceyle büyük bir duygu seline kapılıp, artık nefes bile alamayacak hale gelmeyecekti. Her iki tepki de ona ait olmayacaktı. Kararlıydı. Kararlıydı ve ne olursa olsun soğukkanlılığını koruyacak kadar içsel güce sahipti.

Hemen ardından Dük başını eğdi ve dudakları **o n u n** dudaklarına yapıştı. Bu sadece

Kısa bir an, bir tüy dokunuşu, ama buna verdiği tepki o kadar sıradışıydı ki, Augusta kendini toparlayamadı. Tek bir d ğ nce bile oluşturamamış, gözlerini açıp kendisinde böyle bir tepki uyandıran beyefendiye bakarken nefesi ciğerlerinden çıkmayı reddetmişti. D k hızla gözlerini kırpıştırıyordu, kendi yüzü de aniden ifadesizleşmişti, belki de büyük bir zafer hissetmeyi beklemesine rağmen şu anda tam tersi bir şeyle karşı karşıya olduğunu düşündürüyordu. D k ona baktıkça Augusta yerinden kıpırdayamıyor, ayak parmaklarından bağının tepesine kadar bütün benliği donup kalıyordu.

"Valsin sonunu kaçırdınız, Majesteleri!" Lord Burton'ın sesi ikisini de ayırırken Augusta'nın tenini bir ürperti kapladı. Geri adım atarak hızlı bir reverans yaptı ve D k ona başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan hızla uzaklaştı. Ne sağına, ne soluna, ne annesine, ne arkadaşı Leydi Rebecca'ya, ne de Bayan Williams'a baktı. Bunun yerine doğrudan kapıya yöneldi, balo salonundan çıktı ve boş bir oda bulana kadar koridor boyunca koşuşturdu. İçeri adım atar atmaz kapıyı arkasından çarptı ve kapıya yaslandı. Bir kolunu beline doladı, gözleri kapandı, çenesi göğsüne düştü ve kalbinin çılgınca atışını sakinleştirmeye çalışarak nefes üstüne nefes aldı. O tek bir an içinde içinden geçen her şey, hayatında daha önce hiç yaşamadığı kadar olağanüstü ve bunaltıcıydı - ve tüm bunlar Meyrick Dükü'n n öpücüğü yüzünden olmuştu - çok az ilgi duyduğu, çok az önemsediği bir beyefendi. O halde neden kendini bu kadar aşılmış hissetmişti? Neden onun kollarına atılmak istemişti? Bunu anlamak onun için çok zordu ve bu yüzden Augusta gözlerini kapalı tuttu, duyguları yavaş yavaş azalmaya başlarken sadece düzenli nefes alıp verişine odaklandı.

Bu akşamın ne getireceğini düşünmüş olursa olsun, Dük'le böyle bir anı hayal bile etmemişti. Baloya dönme ve diğer beyefendilerle dans etme arzusu tamamen yok olmuştu ve bu yüzden Augusta baloyu tamamen terk etmeye karar verdi. Kendini yeterince toparladıktan sonra yatak odasına dönecek ve belki de yatağına girecek, akşam boyunca ve ertesi sabahın erken saatlerine kadar dans etmek yerine kitap okumayı tercih edecekti. Dük'ü bir daha görmek istemiyordu, ne bu akşam ne de kendini toparlayana kadar. Öpücüğü onu o kadar derinden sarsmıştı ki, Augusta kendine gelmesinin zaman alacağından korkuyordu.

CHAPTER THREE

"nd ne dolambaçlı oyun var senin
Annem bu akşam bizim için ne hazırladı?"
Edward bakışlarını Lord Ossington'a doğru
kaydırdı.

"Sanırım Hot Cockles oynayacağız."

Bunun üzerine Lord Ossington'ın gözleri ani bir beklenti ışığıyla parladı ve yüz hatlarına geniş bir sırıtma yerleşti. "Mükemmel bir oyun!" diye kıkırdadı diğer beyefendiler gülerken. Hepsi de harika bir akşam yemeğinin tadını çıkarmışlardı ve şimdi ellerinde şaraplarıyla masada oturmuş, Dük'ün salondaki hanımların yanına ne zaman gideceklerine karar vermesini bekliyorlardı. Edward'ın özel bir acelesi yoktu. Dün akşamki balodan sonra kendini oldukça yorgun hissetmişti ama Bayan Moir'la yaşadığı o tuhaf an ne zaman aklına gelse hâlâ aklından çıkmıyordu.

"Bunun favori bir salon oyunu olduğunu düşünüyorum." Lord Kensington genişçe sırıtarak porto bardağını dudaklarına götürdü. "Yine de neden birinin diğerinin kucağına oturması gerektiğini hiç anlamadım. İnsan kendi koltuğundan bir sopayla kolayca vurulabilir."

"Evet, sanırım bu oldukça doğru, ama ben kendi adıma şikâyet edecek değilim!" dedi bir başka beyefendi, tüm grup kahkahalara boğulurken. Edward kendini sırtırken buldu, arzusunun düşüncelerini başka yöne çevirmek olduğunun tamamen farkındaydı.

Bayan Moir'in kucağında oturmasının nasıl bir şey olacağını düşündü ama iradesinin gücüyle bu yönde ilerlemelerine izin vermeyi reddetti. Derin bir nefes alarak şarabın geri kalanını içti ve bardağına biraz daha eklemek için uzandı. Salona gidip hanımların arasına katılmaya hevesli değildi, henüz değil. Bu, bir kez daha Bayan Moir ile birlikte olacağı anlamına geliyordu ve onu aklından uzak tutmak için ne kadar mücadele ettiğini göz önüne alırsak, bunu bir süre daha kendisinden uzak tutmak istiyordu.

Dün akşamki ortak anları, ne zaman kısa bir süre için bile olsa aklına gelse içini sızlatmaya devam ediyordu. İlk olarak, birlikte geçirdikleri süre boyunca onu öpücük dalına götüreceğini düşünerek vals yapmaktan memnun olmuştu. Beklentisi, ya kızın, özellikle de tanışıklıklarını ilerletmek için hiçbir eğilim göstermemişken, bu davranışından son derece utanacağı ya da merak ettiği gibi, böyle bir arzu kızın derinlerinde saklıysa, bir Dük tarafından öpülme arzusunun nihayet ortaya çıkacağı yönündeydi. Ancak beklediği tepkilerin hiçbirisi gerçekleşmemişti. Öpücük dalının dibinde durduğunda Edward, Miss Moir'ın gözlerini kaçırmasını, yüzünün kızarmasını ve başının öne düşmesini beklemişti ama bunun yerine çenesini kaldırmış ve ifadesinde en ufak bir duygu kırıntısı bile olmadan doğrudan onun yüzüne bakmıştı. Yüzünde ne bir parça utanç ne de karşı konulmaz bir arzu vardı. Oldukça sakin görünüyordu ve bu nedenle, kendi utancı artarken, başını eğip dudaklarını onunkilere değdirmekten başka çaresi yoktu - çok kısa da olsa. Yine de, bunu yaptığında, içinden geçen olağanüstü duygu kasırgası onu hem şaşkına çevirmiş hem de olduğu yerde donup kalmasına neden olmuştu. Bugün ne zaman kadına bir göz atsa -son birkaç saat içinde pek çok kez yaptığı gibi- Edward kendisini aynı duyguların seli içinde bulmuştu... ve bundan derin bir hayal kırıklığı duymuştu.

"Bayan Williams'ın kucağına oturmak için sabırsızlanıyorum." Edward'ın solundaki beyefendiden kaba bir kahkaha koptu, ama garip bir şekilde başka kimse katılmadı. Ses yavaş yavaş silikleşerek Edward'ın başını kaldırmasına neden oldu. Etrafına bakınırken bir iki mırıltı duydu, gülümsemelerden çok kaşların çatıldığını gördü ve beyefendinin endişelerini hemen anladı. Hiç şüphesiz annesinden Bayan Williams'la ilgili bir şeyler duymuşlardı - sadece bir fısıltı bile olsa, etkili olmak için yeterli olurdu. Gözlerini devirerek bir beyefendiden diğerine baktı, sonra güldü ve Porto şarabı bardağını kaldırdı.

"Sevgili Lord Montrose, bu akşam için size bol şans diliyorum. Ya siz Bayan Williams'ın kucağına oturursunuz ya da o sizin kucağınıza oturur." Beyefendiler arasındaki bakışmaları ve bir iki belirsiz gülümsemeyi fark eden Edward portosundan bir yudum aldı, sonra bardağı masaya geri koydu. "Hepinizi temin ederim ki Bayan Williams'a karşı özel bir ilgim yok. Annemin bu bayanla ilgili bazı önerilerde bulunmuş olabileceğinin de farkındayım ama şimdi hepimize söylemek için buradayım: Hiçbir genç bayana kur yapma arzum yok - buna Bayan Williams'ın kendisi de dahil. Her türlü salon oyununu özellikle kimsenin dikkatini çekmek istemeden oynamak niyetindeyim, bu da sizi isterseniz Bayan Williams'ın peşinden gitmekte tamamen özgür bırakıyor Lord Montrose."

Masanın etrafından yayılan rahatlama mırıltısı Edward'ın başını sallamasına neden oldu, Porto şarabını alıp bardağın etrafında döndürdü. Kimsenin, Leydi Meyrick'in çıkarlarını yönlendirmesine izin vermek gibi bir niyeti olduğunu düşünmesini istemiyordu. Her salon oyununa katılırdı, sadece -hem kendisine hem de misafirlerine- hiçbir genç bayana özel bir iltimas göstermeyeceğini teyit etmek için. Ve şimdi yaptığı gibi, Lord Montague'u cesaretlendirecek ve Bayan Williams'a olan ilgisini artıracaktı.

Peki ya Bayan Moir?

Bu düşünce hemen aklına geldi ve Edward'ın irkilmesine neden oldu. Neden Bayan Moir'i düşünüyordu ki? Onu düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Evet, dün akşamki kısa öpüşmeleri sırasında bazı garip, rahatsız edici duygular hissetmişti ama bunları kolayca yok sayabilirdi, değil mi? Bayan Moir'in sık sık düşüncelerinin kıyısına kadar gelmesi son derece sinir bozucuydu.

"Gel o zaman." Sandalyesinden kalkarak eliyle kapıyı işaret etti. "Lord Montrose'u Bayan Williams'tan uzak tutmanın adil olacağını sanmıyorum. Gidelim ve annemin bizim için tasarladığı bu gülünç derecede aptalca oyunu oynayalım, umarım kucağımıza bir sürü güzel genç bayan oturur."

Bunun üzerine beyler neredeyse hep bir ağızdan alkışladılar ve hemen sandalyelerinden fırlayıp kapıya doğru koşmaya başladılar. Edward geri çekildi, bir eli hâlâ kapıya doğru uzanmıştı, onları kendisinden önce çıkmaları için cesaretlendiriyordu. Yavaş bir nefes alarak sonuncunun peşinden koridora çıktı, ama Lord Hammersmith ona yaklaştı.

"O halde Bayan Williams ile aranızda hiçbir şey olmadığından eminsiniz, öyle mi?"

Edward kıkırdarak arkadaşına alaycı bir gülümseme verdi. "Seni temin ederim, öyle bir şey yok. Annem Bayan Williams'ın benim ilgimi çekmesi için çok hevesli, oysa ben onun ilgimi çekmemesi konusunda kararlıyım."

"Leydi Meyrick'in sizi ona itmesinin bir nedeni var mı?"

Edward ellerini havaya kaldırarak diğer beyefendilerin peşinden gitti. "O ve Bayan Williams'ın annesi Leydi Jefferson uzun zamandır arkadaşlar, bu yüzden bu sadece ikisinin de aklına gelen bir fikir olabilir. Ne olursa olsun, şu anda kabul etmek istediğim bir şey değil."

"Anlıyorum. Sizinle birlikte olmak isteyen bu kadar çok genç hanımın olması gerçekten de çok zor olmalı." Bu sözler Lord Hammersmith'in sesine alaycı bir ton katmıştı.

"Ne yazık ki, tüm genç bayanlar değil."

Edward böyle bir sözün nereden çıktığını bilemiyordu ama düşünceleri bir anda Bayan Moir'a doğru yöneldi. Arkadaşının meraklı bakışlarını görünce boğuk bir kahkaha atarak bu ifadeyi bir kenara bıraktı. Ancak kısa süre sonra misafir odasına ulaştıklarında, konuşmaya devam etmeden içeri adım atabildi. Oda çoktan kahkahalarla dolmuştu. Beyefendilerin çoğu beğendikleri bir hanımefendinin yanına oturmuş, Edward ise elleri arkasında, bir hanımefendiye diğerinden daha fazla bakmayı reddederek ayakta duruyordu. Çenesini kaldırdı ve kimseye uzun uzun bakmak yerine bakışlarını bir kişiden diğerine çevirdi. Ne kadar çabalasa da Bayan Moir'in oturduğu yeri fark etmekten kendini alamadı. Dikkati onun tarafından çalındı, nefes alış veriş hızlandı - ama annesinin ayağa kalkması ona yeniden bir sakinlik getirdi.

"İsteyenler için bir oyun oynayacağız."

Edward, Lord Montrose'un yüzünün aydınlanması karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Ne olacağını çok iyi biliyordu.

Leydi Meyrick gülümseyerek, "'Hot Cockles' oynayacağız," diye devam etti. "Herkesin nasıl oynanacağını bildiğinden eminim, bu yüzden isteyenler için sandalyelerimizi bir daire şeklinde toplayalım mı? Oğlum göz bağını ve bambu bastonu getirecek."

Annesinin ona baktığını gören Edward başını salladı ve göz bağının kütüphanedeki bir çekmecedeki, yanındaki bastonla birlikte durduğunu hatırladı. Onu almak için acele ederek annesini oyunu çözmesi için yalnız bıraktı.

Döndüğünde misafirlerin hepsi daire şeklinde oturmuş, bir sandalye de onun için boş bırakılmıştı. Hemen sandalyeye oturdu, iki yanındaki kişiye zar zor bakarak göz bağını ve sopayı annesine uzattı.

"Teşekkür ederim." Kollarını genişçe salladı. "Şimdi, gözleri bağlanacak birini seçeceğiz ve ardından söz konusu beyefendi veya hanımefendi bir başkasının kucağına oturtulacak. Onlar oturduktan sonra, ben iki kişi seçeceğim."

ya da üçünüz gözleri bağlı kişinin yanında durmalı ve onu kendi sesinizle selamlamalısınız. Tanıştırıldıktan sonra, biriniz gözleri bağlı kişiye bastonumuzla vuracak ve bunu hanginizin yaptığını tahmin etmesi gerekecek. Şimdiye kadar hepimiz doğru tahmin edemeyenler için bazı sonuçlar olacağının farkındayızdır herhalde!"

Odada bir kahkaha mırıltısı yankılandı ve Edward kendini sırtırken buldu. Elbette bu çok saçma bir oyundu ama kimse aldırıyor gibiydi - en azından kendisi! Ne de olsa genç ve güzel bir bayanın kucağına oturacaktı ya da genç bir bayan onun yerine kucağına oturacaktı. Sonuçları olabilirdi ama bu sonuçlar seçilmiş bir dans ya da anlık bir öpücükten başka bir şey olmayacaktı.

Ya Bayan Moir'den bir öpücük daha isteseydim?

Edward kendini ayakta buldu. "İlk oynayan ben olsaydım sportmence olurdu, değil mi?"

Annesinin kaşları belirgin bir şaşkınlıkla kalktı, ama Edward omuzlarını silkti. Annesi onun bu hareketine gülümseyerek karşılık verdi ve bir elini ona doğru uzattı.

"Gördünüz mü? Dük ilk katılımcı olmak için öne çıktı. Şimdi soru şu: Onun önünde kimin durmasını isteyeceğim?" Bu pırıltılı bir gülümsemeyle söylendi ve Edward annesinden gözbağını alıp hızla gözlerinin üzerine sardı. Nazik ama sert bir el kolunu kavradı ve annesinin onu çemberin etrafında dolaştırmasına izin verdi. Biraz kafası karışmıştı, kimin kucağına yönlendirildiği konusunda çok az fikri vardı. Edward kucağına otururken tüm ağırlığını genç kadının üzerine vermemeye çalışarak temkinli bir şekilde oturdu. Arkasından bir ciyaklama sesi geldi, ardından Edward da onlarla birlikte güldü ve oyunun bir sonraki bölümünün başlamasını bekledi.

"Şimdi, bir adım öne çıkabilir misiniz, efendim? Ve siz de, genç bayan, ve siz de." Oyunu yönetmeye devam eden Leydi Meyrick sıradaki üç katılımcıyı seçti. "Birinize bu bastonu vereceğim... işte buradasınız."

"Sen de beni selamlamalısın, hatırla."

"Ama isimlerinizi vermeyin," diye ekledi annesi hemen. "Onu selamlayabilirsiniz elbette, ama hepsi bu."

Sabırla bekleyen Edward, sanki onları biraz daha iyi duymasına yardımcı olacakmış gibi başını biraz eğdi.

"İyi akşamlar, Majesteleri."

"Çok güzel bir akşam, Majesteleri."

"Çok hoş bir akşam, değil mi Majesteleri?"

Edward kaşlarını çattı. İki bayan ve bir beyefendi - ama genç bayanları pek iyi tanıyamıyordu. Beyefendinin Lord Montrose olduğundan emindi.

"Pekâlâ. Selamlaşma tamamlandı ve şimdi kendinizi hazırlamalısınız, Majesteleri."

Kaşlarının yerini bir sırtıma aldı. "Ben hazırım."

Bir nefeslik sessizlik oldu ve sonra elinin arkasına sert bir şey çarptı. Beklediği gibi yumuşak bir vuruş değildi, aksine o kadar keskindi ki, şaşkınlıkla bir çığlık attı ve ayağa kalktı. Oda hemen kahkahalara boğuldu, belki de onun sadece rol yaptığını düşünüyorlardı, Edward ise diğer eliyle elinin arkasını ovma dürtüsüne direndi. Kimsenin onu zayıf biri olarak görmesini istemiyordu ama bu darbe hazırlandığından çok daha fazla acı vermişti.

"Vuruş yapıldı ve şimdi elinizi vurmadan önce üçünden hangisinin olduğunu tahmin etmelisiniz!"

Edward kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı, acının zonklamasını bastırmaya ve önündeki göreve odaklanmaya çalıştı. Beyefendi Lord Montrose'dan başkası değildi, bundan emindi ama genç hanımlara gelince, kim olduklarına dair çok az fikri vardı.

"Gel, bize tahminini söylemelisin!" Annesinin kahkahaları Edward'a hiç yardımcı olmamıştı.

Sadece aklına gelen herhangi bir ismi söylemek için, sadece bir fikir ona o kadar sert çarptı ki, nefesini tuttu. Tabii ya! Ona bu şekilde saldırma cüretini gösterebilecek tek bir genç bayan vardı. Böyle bir şey yapmaya cesaret edebilecek tek bir genç hanım vardı ve o genç hanım da Bayan Moir olmalıydı.

"Benim bir tahminim var." Kendine olan güveni sesine yansıtmış olmalı ki oda birden sessizleşti ve annesinin cevap vermesi için birkaç sessiz saniye geçmesi gerekti.

"Pekâlâ. Baston kimdeydi?"

Odada bir şeyler dalgalanıyordu - kahkaha mıydı? Yoksa kimin adını vereceğine dair bir beklenti miydi? Nefes alan Edward sırttı.

"Bana vuran kişinin Bayan Moir olduğuna inanıyorum."

Oda hemen sohbet uğultuları ve yine kahkahalarla doldu.

"O zaman neden gözbağını çıkarıp görmüyorsun?"

Hâlâ güvenle dolu olan Edward gözbağını çıkardı, elinde sopayla Bayan Moir'den başkasını göremeyeceğinden emindi. İki genç bayan ve Lord Montrose elleri arkalarında, önünde duruyorlardı. Bayan Moir ona sabit bir şekilde bakıyordu. Dudaklarında gülümseme yoktu, ama kaşları da çatık değildi, yüzünde o anki duygularını ele verecek hiçbir şey yoktu.

"Gördüğünüz gibi elimizde Lord Montrose, Bayan Moir ve Leydi Amelia var." Leydi Meyrick birbiri ardına eliyle işaret etti. "Lord Montrose, Dük'e ellerinizi gösterebilir misiniz?"

Lord Montrose büyük bir dikkatle önce bir elini, sonra da diğer elini arkasından çekerek boş olduklarını gösterdi. İzleyenler gülmeye başladılar, Edward sırttı, düzeltildiğine inanıyordu ve şimdi raundu kazanacağı ve böylece Bayan Moir'e karşı zafer kazanacağı için mutluydu.

"Bayan Moir." Leydi Meyrick hafifçe şarkı söyler gibi bir sesle genç bayana ellerini uzatmasını işaret etti. Edward nefesini tutmuş, başarısından duyduğu sevinçle yüksek sesle haykırmaya hazırlanırken, Bayan Moir'in gülmesi ve ardından boş ellerini uzatmasıyla heyecan dalgaları yükseldi. Ondan gelen neşe odadaki herkesi yeniden ateşlemiş gibiydi ve Leydi Amelia sopayı Edward'ın önünde nazikçe salladıkça yankısı daha da arttı.

"Hayır..."

Edward bu kelimeyi yüksek sesle söylerken gözleri Leydi Amelia'dan Bayan Moir'a kaydı. "Eminim ben..."

"Görünüşe göre yanılıyorsunuz, Majesteleri." Edward annesine sert bir bakış fırlatırken Bayan Moir gülümsedi. Bu salon oyunları hile yapmakla meşhurdu, yani belki de Bayan Moir ve Leydi Alberta, Edward onun adını tahmin ettikten sonra bastonu birinden diğerine geçirmişlerdi. Ancak annesi sadece başını sallamakla yetindi, odanın geri kalanı onun kafa karışıklığı karşısında neşeye kükrerken gözleri bariz bir zevkle dans ediyordu.

"Yanıldığından başka söyleyecek ne var sevgili oğlum?"

Lord Montrose yüzünde geniş bir gülümsemeye, "Ve yapmadığı bir şey için onu suçladığınız için Bayan Moir'e bir ceza teklif etmelisiniz," diye ekledi. "Ya bunu yaparsınız ya da cezasını çekersiniz!"

"Her zaman kömür ateşi vardır!" diye bağırdı başka bir beyefendi, Edward yüzüne kömür tozu bulaşması fikrinden nefret ederek kaşlarını çatarken. İçini çekerek tekrar Bayan Moir'a baktı.

"Yanılmışım gibi görünüyor." Kaşlarını hafifçe kaldırarak Bayan Moir'in bakışlarını sabit bir şekilde tuttu, ancak bayan irkilmedi bile. Bunun yerine, adam cebinden temiz bir mendil çıkarıp ona uzatırken ağzının kenarı yukarı doğru kalkmaya başladı. Kadın mendili başını sallayarak kabul etti ama başka bir şey söylemedi ve gidip oturmak için arkasını döndü.

kendi koltuğuna oturdu. Edward onu dikkatle izliyordu, bir tür hile yapıldığından oldukça emindi ama asla emin olamayacağını da farkındaydı.

Yenilgiye uğrayan adamın omuzları, kucağında oturduğu kadın sandalyesinden kalkarken çöktü ve şimdi gözleri bağlı olan kişi olarak seçildi.

"Umarım sizi herhangi bir şekilde incitmemişimdir?" Başını çeviren Edward, Bayan Williams'ın gülümseyen yüzünü görünce midesi bulandı. Annesinin böyle bir şeyi kasıtlı olarak yaptığına şüphe yoktu ama bu yüzden hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesine izin veremezdi, hele de burada, bu topluluk içinde.

"Hiç de değil, Majesteleri." Bir elini uzattı. "Göz bağını alabilir miyim?"

"Hayır, hayır, Bayan Williams, Dük'ün sizin için bağlamasına izin verin. Elbette sizi memnun edecektir."

Kaşlarını çatmamak için mücadele eden Edward kendisinden isteneni yaptı; Bayan Williams o bunu yaparken sessizce önünde duruyordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Rica ederim. Bu oyunda benden daha başarılı olmanız dileğiyle."

"Sanırım yapacağım."

Biri kahkahayla homurdandı ve anında Bayan Williams bir elini ağzına götürdü, yüzü hafifçe pembeleşmişti ve Edward hemen kandırıldığını anladı. Zoraki bir gülümsemeyle, sandalyesine oturmak için odanın öbür ucuna doğru ilerledi, gözleri Miss Moir'a kaydı. Sessizce oturuyordu, elleri kucağındaydı ama mendili parmaklarının arasında dolanmıştı. Onunla göz göze geldiğinde, bıkkın bakışlarına sadece titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Edward'ı yavaş yavaş büyüyen bir hayal kırıklığı içinde bıraktı.

CHAPTER FOUR

“

Dük'e ne yaptığını gördüm."

Augusta gözlerini kocaman açarak gülümsemesini gizledi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Bayan Williams."

"Eminim öyledir," diye güldü leydi, çimenlerin üzerinde yürümeye devam ederlerken kolunu Augusta'nın koluna doladı, Dük'ün, annesinin ve diğer konukların öğleden sonraki gezintilerini takip ediyorlardı. "Dük'e oldukça sert vurdunuz ama en azından Leydi Amelia sopayı sizden aldığı için çok memnun görünüyordu."

Augusta güldü, suçluluğunun odadaki neredeyse herkes tarafından açıkça görüldüğünün farkındaydı. "Korkarım kendime engel olamadım." Gözleri, ayakları uzun adımlarla önlerinde yürüyen Dük'ün kendisine kaydı. "Ona böyle bir oyun oynamak oldukça keyifliydi."

Bayan Williams da onunla birlikte güldü, çınlayan ses Dük'ün dikkatini çekti, çünkü omzunun üzerinden ikisine doğru baktı, ancak başını tekrar başka yöne çevirdi.

"Gizli bir şeyler döndüğünün farkında olduğuna inanıyorum ama kimsenin bunu ona açıkça söyleyeceğini sanmıyorum."

"Hayır, birçoğunun aynı şeyi yaptığı göz önüne alındığında, yapacaklarını sanmıyorum."

Augusta geniş bir gülümsemeye izin verdi. "Dük'ün mendilini de ceza olarak aldım elbette. Öyle görünüyor ki

Onu bundan mahrum bırakmak biraz haksızlıktı ama yapacak bir şey yoktu! Yüzümün kömür tozuyla lekelenmesini istemedim!"

"Çok doğru." Bayan Williams kıkırdadı. "Peki ondan ne isteyeceksiniz?" Sesi alçaldı ve Augusta'ya gizlice biraz daha yaklaştı.

Dürüstçe konuşan Augusta tek omzunu silkti. "Henüz bilmiyorum. Bir süre daha düşünmem gerekiyor."

Bir an için aklına Dük'ten bir öpücük daha isteme düşüncesi geldi, ama bunu çabucak kendinden uzaklaştırdı ve bir kenara fırlattı. "Sanırım kısa bir süre için mendilini elimde tutacağım," diye devam etti. "İtiraf etmeliyim ki Meyrick Dükü'ne karşı bir üstünlüğüm olması hoşuma gidiyor, bunu söylemem çok kötü bir şey olsa bile."

Bayan Williams onun kolunu sıktı. "Duygularınızı çok iyi anlıyorum."

Augusta'nın gülümsemesi soldu, neşesinin bir kısmını çalan suçluluk duygusunun farkındaydı. Dük'e bu kadar sert vurmak istememişti ama onun yüzünde o geniş gülümsemeyle oturduğunu görmek onu rahatsız etmişti ve bu yüzden sanki cezalandırılması gereken asi bir çocukmuş gibi eline biraz fazla kuvvetle vurmuştu. Diğer konuklar bunu fevkalade eğlenceli bulmuşlardı ve o da hile yaptığı için hiçbir suçluluk hissetmemişti. Şimdi bile, onun adını gururla söylediğinde yüzünde beliren şaşkınlığı hatırlayınca içinde küçük bir kahkaha kabarcığı yükseldi, ancak bastonun onda olmadığı söylendi.

"Dük yine size bakıyor, Bayan Moir."

Augusta gözlerini kırpıştırarak hızla Bayan Williams'la olan konuşmasına döndü. "Öyle mi?" Boştaki elini umursamazca salladı. "Şüphesiz o da sizin gibi mendili karşılığında ondan ne isteyeceğimi merak ediyordur."

"Ya da belki de seninle görmek istediğinden biraz daha fazla ilgileniyor olabilirler."

Yanaklarının hafifçe kızardığını fark eden Augusta hızla başını salladı. "Haklı olduğunuzu sanmıyorum, Bayan Williams." Tekrar Dük'e baktı ama Dük'ün yine omzunun üzerinden kendisine baktığını gördü. Gözleri buluştuğunda, kadın hemen gözlerini çekti. "Daha dün akşam olanları göz önünde bulundurursak, onun dikkatini çekecek bir şey düşünecek kadar aptal değilim."

"Dük'ün ilgisini çekmek istemiyor musunuz?"

Augusta yavaşça nefes aldı ve leydiye karşı dürüst olup olmaması gerektiğini düşündü. "Her genç hanımın Meyrick Dükü'nün kendilerine ilgi göstermesi için can attığının farkındayım ama itiraf etmeliyim ki ben o kadar istekli değilim. Dük'ün benimle ilgilenip ilgilenmemesi çok da umurumda değil. Ben sadece burada olmaktan memnunum ve ev partisinden büyük keyif alıyorum."

"Çok dürüstsünüz Bayan Moir," dedi Bayan Williams, ağzında hâlâ bir gülümseme vardı. "Ancak Dük'ün, genç bir hanımın ilgisini çekmek isteyip istemediğine bakmaksızın, onun ilgisini çekebileceğini düşünüyorum. İlginizi çekmesine izin vermemeye kararlı olsanız bile, kendinizi kısa süre içinde onun tarafından yakalanmış bulabilirsiniz." Bu veda sözleri ve Bayan Harding'e el sallamasıyla Bayan Williams Augusta'dan uzaklaştı ve kendisi Bayan Harding'le yürümeye giderken Augusta'yı kısa bir süre için yalnız yürümeye bıraktı. Augusta onun arkasından acele etmedi ya da birlikte yürüyecek başka birini aramadı, daha ziyade bu son sözlerin zihnine nüfuz etmesine izin verdi. Bu sözlerde son derece tedirgin edici bir şey vardı, çünkü ona Dük'e karşı belli bir ilgi duyduğunu hatırlatıyorlardı - ama bu ilgi sadece ona tamamen ilgisiz olduğunu gösterme arzusundan kaynaklanıyordu.... öyle değil mi? Düşünürken dudakları bir tarafa çekildi, dişleri dudağını yakaladı.

"Neden yalnız yürüyorsun, Augusta?" Annesinin keskin sesi Augusta'yı gafil avladı ve hafifçe sıçrayarak annesinin ona doğru koştuğunu gördü. "Bu

hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyorsunuz."

Augusta annesine küçük bir gülümseme sundu. "Sizi temin ederim, öyleyim."

"O zaman neden yanında kimse olmadan yürüyorsun?" diye sordu annesi, sanki bunu yapmak gerçekten korkunç bir şeymiş gibi.

"Ben sadece düşünüyordum-"

"Yatak odanızda yalnızken düşünmenizi önerebilir miyim?" diye araya girdi annesi, biraz kaba bir tavırla. "Acele et. Bugün Dük'ün seninle konuşmak için can attığını duydum ve şimdi buradasın, ondan olabildiğince uzakta!"

Augusta bunun üzerine gözlerini devirdi, annesinin sadece adımlarını hızlandırmasını sağlamak için böyle bir şey söylediğine inanıyordu. Leydi Sutton Augusta'nın kolunu sıkıca kavradı, sesi alçak bir tıslamaydı.

"Oldukça ciddiym. Lord Montrose ile sizin hakkınızda konuşurken duyulmuş. Bugün onunla konuştunuz mu?"

Augusta yüksek sesle içini çekerek annesinin dudaklarının büzülmesine neden oldu. "Eminim, biraz önce de söylediğim gibi, mendilini elimde tuttuğum için benden söz ediyor ve bunun karşılığında ondan bir şey isteyecek. Ne isteyeceğimi merak edecektir. Bu konuda bir şey yapmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

"Siz öyle düşünmeyebilirsiniz ama ben kesinlikle öyle düşünüyorum," diye cevap verdi annesi. "Bir Dük tarafından konuşulma ya da onunla birlikte olma fırsatını asla kaçırmamak gerekir. Birincisi sizi düşündüğü anlamına gelir."

Tartışmanın faydasız olduğunu düşünen Augusta annesine bir gülümseme verdi ve sonra bunu hemen sakladı. Annesi yine onu dönmeye kararlı olduğu bir yöne doğru itmeye çalışıyordu - aptal kalbi aksini yapmaya hevesli görünse bile.

"SENİN İÇİN HIÇBİR ŞEYİM YOK-"

Augusta aniden durdu, Dük'ün sert ses tonu havada kendisine doğru yükselirken bir elini kalbine bastırdı. Kulak misafiri olmaması gerekiyordu elbette ama merdivenlerden salona doğru ilerliyordu ki Dük'ün yüksek sesi birdenbire çok netleşti.

"Ama bugün Aziz Thomas Günü!" Bir başkasının kırık sesi Augusta'nın kulaklarına ulaşınca kaşlarını çattı ve Dük'ün çalışma odasının, küçük salonun yanından hızla geçip Dük'ün kendisine doğru gitmeye karar verdi. Dük bir elini koridorda duran üç kadına doğru uzatıp onları kapıya doğru geri çağırırken gözleri ona takıldı ve kalbi öfkeyle çarpmaya başladı.

"Farkındayım - ve sanırım size zaten verdim. Daha fazlasını istemeye gelmemelisiniz."

Augusta'nın dudaklarından dökülen keskin haykırış ancak elinin ağzına gitmesiyle susturulabildi. Aziz Thomas Günü, servet sahibi olanların olmayanlara bağışta bulunduğu, kış boyunca yaşamlarını sürdürebilmeleri için onlara parasal ya da fiziksel yardımda bulunduğu bir gündü. Augusta'nın hayal bile edemeyeceği bir hayattı bu. Öyleyse Meyrick Dükü neden bu kadar sert davranıyordu? Aralık ayının 21'st malikâne civarındaki yoksulların gelmesini beklemesi gereken bir gündü ve şimdi bu hanımları itip kaktığını duymak gerçekten çok üzücüydü. Evet, daha önce bir kez gelmiş olsalar bile, serveti onlara daha fazlasını sunamayacak kadar büyük değil miydi? Belli ki çaresizlerdi.

"Dediğim gibi, sana verecek hiçbir şeyim yok." Yine eliyle çılgınca bir hareket yaparak yaşlı adamı itti.

kadın ve diğer iki kişi kapıya doğru geri döndüler. "Dua edin, kendinizi evimden uzaklaştırın."

Augusta kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi, Dük'ün yaklaştığını duyabilmesi için boğazını belirgin bir şekilde temizledi. Bakışları ona doğru döndü ama ifadesi karanlıktı, gözlerinde bir fırtına kopuyordu.

"Tanrım, bugünün Aziz Thomas Günü olduğunu tamamen unutmuşum." Kendisinin ve Dük'ün önünde duran üç kadına gülümseyerek baktı, üçünün de soğuktan buruşmuş yüzleri vardı. Giysileri ince, şalları yamalıydı ve yanaklarının kırmızısı ve dudaklarının mavisi soğuğu anlatıyordu. Dük onları hiçbir şey yapmadan nasıl geri çevirebilirdi?

"Size zaten verdim. Sırf Bayan Moir geldi diye benim sempatiyi kazanacağınızı düşünmeyin. Aynı insanlara iki kez iyilik yapmam." Adamın sert ses tonu Augusta'nın yüreğini burktı, bakışlarındaki öfke yüzünden nefesi kesildi. Onun derdi neydi acaba?

Derin bir nefes alarak kendini düzgün davranmaya zorladı ve üç kadına gülümsedi. Onların önünde Dük'le kötü konuşmak olmazdı ve onu herhangi bir şekilde azarlamayı kesinlikle düşünemezdi. "Anlıyorum." Bakışları yine üç kadına kaydı - şüphesiz hepsi duldu ve çevrelerindeki diğer kadınlardan daha da yoksullardı. Dük neden bu kadar anlayışsız davranıyordu? Şu anda ne kadar üşüyor olabileceklerini hayal bile edemiyordu ve hiç şüphesiz kendisi ve Dük gibi onları bekleyen kükreyen bir ateşleri ve en iyi yiyecekleri yoktu. Bu imrenilecek bir durum değildi.

Kadınlardan biri şiddetle titredi, sanki son umuduymuş gibi Augusta'ya bakarken gözyaşlarına boğuldu ve Augusta'nın dikkatli duruşunu öfke bozmaya başladı.

"Majesteleri." Dikkatini tekrar Dük'e çevirerek, uzun yıllar boyunca aldığı eğitim sayesinde mükemmelleştirdiği sakın tavrıyla ona baktı. Birinin sükûnetini kaybetmesi

İnsan ne kadar kızgın olursa olsun, arkadaş ortamında öfkelenebilir. "Bugün Aziz Thomas Günü, değil mi?"

Dük ayağa kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturarak dik durdu, gözleri kısılırken yanakları kızarmaya başladı. "Tarihin farkındayım Bayan Moir." Dudağını bükerek burnunu çekti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu üçü buraya çoktan geldi ve kendilerine biraz para teklif edildi. I -"

"Bunları, rahatsızlıkları nedeniyle evlerinden çıkamayan tanıdıklarımıza verdik!" diye haykırdı bir kadın, bir adım öne çıkarak, şimdi gözleri de yaşlarla parlıyordu. "Gelip tekrar istemeye utanıyorum ama başka seçeneğimiz yok."

Augusta'nın kalbi sempatiyle doldu, gözleri Dük'e döndü - sadece çenesinin çıkıntısını ve çerçevesinin gerginliğini görmek için.

"Sanırım kendimi oldukça açık ifade ettim. İyi akşamlar."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerledi ve Augusta'yı ön kapının altından soğuk, buz gibi bir rüzgâr eserken üç yoksul kadınla birlikte beklemek zorunda bıraktı.

Tıpkı kalbi gibi.

Gülümsemeye zorlayarak üç kadına döndü, şimdi hepsinin kendisine umutla baktığının farkındaydı. Yapabileceği çok az şey vardı - ama elinden geleni yapacaktı. Elbette birkaç bozuk parası vardı ve her biri kendisinden çok daha fazla ihtiyacı olan bu üç kadına gidecekti.

"Dük size pek bir şey veremeyebilir ama sizin için getirebileceğim birkaç sikkem var." Yapabileceği tek şey buydu ve üç hanım hemen minnettarlık nidaları attılar. Kendisine bir dakika müsaade etmelerini rica eden Augusta, topuklarını çevirip aceleyle merdivenlere yöneldi ve paralarının saklandığı yatak odasına doğru koşarken basamakları hızla tırmandı. Yürürken, onun

Öfke öylesine yoğun bir şekilde yayılıyordu ki, sanki tüm vücudu yanıyor gibiydi. Tüm servetine ve mevkiine rağmen Dük nasıl olur da daha az şanslı olanlara karşı bu kadar düşüncesiz olabilirdi? Çevresindeki toplumla ilgilenmek için elinden geleni yapması gerekirken, bunun yerine kendisine en çok ihtiyacı olanları görmezden gelmişti. Evet, daha önce de böyle olmuştu ama bozuk paralarını evlerini terk edemeyenlere vermişlerdi! Şüphesiz bu takdir edilmeli ve hatta ödüllendirilmeliydi? Aziz Thomas Günü, ihtiyacı olanlara normalden daha fazla miktarda cömertlik gösterilmesi gereken bir gündü. Bunun yerine Dük kelimenin tam anlamıyla onlara sırtını dönmüştü.

Dük'e karşı beslediği tüm nazik duygular çabucak yanıp kül oldu. Hiç bilmediği ve beklemediği bir şekilde sert ve acımasızdı. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Onun cömert bir kalbe sahip olmasa bile, en azından bir görev duygusuna sahip olduğunu düşünmüştü. Şimdi onu tamamen yanlış değerlendirdiği ortaya çıkmıştı.

Para kesesini açarak elindekilerin hepsini aldı ve Dük dönmeye fırsat bulamadan paraları hanımlara vermek için aceleyle geri döndü. Augusta aceleyle kapıya doğru giderken Dük'ün çalışma odasının önünden geçti ama kapının biraz aralık olduğunu gördü. Dük'e aklından geçenleri söyleyeceğini düşünerek kapıyı itti ama boş olduğunu gördü. Sinirle bir ayağını yere vurarak kapıya geri dönmek istedi ama bakışları bir şeye takıldı. Yavaşça hareket ederek köşedeki küçük masaya baktı, üzerindeki birçok süs eşyasını ve en arkada, kalbinde tek bir pırlanta olan, kıvrak bir genç kadının küçük bir porselen heykelciğini gördü.

Eli ona uzandı. Onu almamalıydı, vicdanının onu zaten rahatsız ettiğini duyuyordu, ama Dük'e olan öfkesi o kadar öfkeyle büyüdü ki, farkına bile varmadan

küçük figürü aldı ve odadan çıkmaya hazırlanıyordu.

Üç kadın hâlâ onu bekliyordu.

"İşte." Her bir hanımın eline birkaç sikke sıkıştırdı ve ardından küçük süs eşyasını ilkinde uzattı. "Bunun değerli bir şey olacağına eminim. Umarım sizi ve ilgilendiğiniz kişileri kış boyunca idare eder."

First Lady ona baktı, sonra bakışlarını yavaşça Augusta'ya doğru kaldırdı. "Emin misiniz, hanımefendi? Çok pahalı görünüyor." Heykelciği Augusta'ya doğru uzatırken, kırmızı çerçeveli gözleri Augusta'nın yüzünü taradı ve Augusta'ya, eğer isterse heykelciği ondan geri alma fırsatı verdi.

Augusta'nın yüreğine hafif bir kuşku saplandı ve bir nefes aldı. "Kesinlikle eminim." Hanımefendinin gözlerinde oluşan cam gibi yaşların farkında olarak onu tekrar hanımefendinin ellerine bastırdı. "Umarım size iyi hizmet eder."

"Tanrı sizi korusun," diye cevap verdi ikinci kadın, birincisi gözyaşlarına boğulurken, gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Bizi kurtardınız. Hepimizi kurtardınız."

Augusta gülümseyerek bir şeyler söylemek istedi ama Dük'ün alçak sesi koridorda yankılanarak ona doğru geldi. Şüphesiz çalışma odasına dönmek üzereydi ama yine de üç kadını dışarı çıkardı ve sonra aceleyle kapıyı kapattı. Arkasına bakmadan, sanki doğrudan salona gidiyormuş gibi yoluna devam etti. Suçluluk duygusu hemen içini kemirmeye başladı, ellerini sıkıp açarken spazm geçirdi, şimdi yanlış bir şey yaptığından korkuyordu. Vicdanı Dük'e ait olanı almaması için ona bağırırmıştı ama yine de almıştı. Onu üç kadına vermiş, satmalarını ve içinden çıkan paralarla istediklerini ödemelerini söylemişti ve kesinlikle bunu yapamazdı.

Şimdi peşlerine düşmek. Bunu düşünmek bile aptallıktı.

"Bayan Moir."

Dük'ün emredici sesi koridorda yankılandı ve Augusta şiddetle irkildi. Yürümeyi bıraktı ama olduğu yerde kaldı, her nasılsa omzunun üzerinden Dük'e doğru bakmakta inanılmaz derecede zorlanıyordu. Küçük süs eşyası çalışma odasının bir köşesine saklanmıştı ve Dük onun yokluğunu fark etmemiş olamazdı.

"Bayan Moir, beni sert bulduğunuzun farkındayım ama o üç kadına zaten bozuk para verdim. Sanırım ben - "

"Sizi gerçekten çok sert buluyorum, Majesteleri."

Dük onun yanından geçip gitti ve sonra gözleri biraz kısılmış bir halde geri dönüp ona baktı. "Bunu yapmak için iyi bir sebebim var."

"Peki bu nedenler ne olabilir?" Augusta karşılık verdi, öfkesi geri dönmüştü, sanki adam zaten yanmakta olan kömürleri ateşe vermişti. "Bugün Aziz Thomas Günü. Sizden cömert olmanız beklenirken, sanki sebepsiz yere el uzatıyorlarmış gibi kendinizi onlardan uzaklaştırıyorsunuz. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum, soğğun onları nasıl titrettiğini görebiliyordum ve yine de en ufak bir şefkat göstermediniz."

"Söylediğim gibi, onlara zaten verdim."

"Ve onlar da bu paraları sakatlıkları nedeniyle evlerinden çıkamayanlara verdiler," diye karşılık verdi, adamın dudaklarının düzleştiğini, bakışlarının düştüğünü gördü. "Bu insanlar malikânenizin içinde ya da yakınında yaşayan, kışı belli belirsiz bir rahatlık içinde geçirebilmek için sizin ve başkalarının iyiliğine güvenmek zorunda olan insanlar - ve sizin tek yapabildiğiniz onları kapınızdan kovmak ve onlara kararınızı verdiğinizi söylemek mi? Sizin ve benim çok şeyimiz varken, onlara daha fazlasını vermeme kararınızı da ekleyebilirim. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz?"

Dük burnunu çekti ve sanki saçmalıyormuş gibi gözlerini ondan kaçırdı. "Sorumluluklarım var evet, ama bu sorumluluklar gereğinden fazla cömertlik göstermek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Bunun üzerine Augusta başını geriye attı ve ellerini yumruk yapmış, sesi titreyerek ona baktı. "Mevsim tam olarak bununla ilgili, Majesteleri. Ruhen ve kalben cömert olma zamanıdır. Burada birbirimize eşlik ederek, gülerek, şakalaşarak, her türlü harika lezzeti yiyerek ve büyük zenginliğinizin tadını çıkararak saatler geçirdik. Ama bu üç kadın biraz daha fazlasını istemeye geldi, onlara zaten verdiklerinizi paylaştınız ve siz cömertliğin en ufak bir zerresini bile şu anki ev konuklarınızdan çok daha fazla ihtiyacı olanlara göstermemeye kararlısınız."

Meyrick Dükü cevap olarak başını eğdi ve bunu yaparken yüzü kıpkırmızı oldu. Birkaç dakika sonra tekrar kaldırdı ve ağzını açtı ama cevap gelmedi. Onunla konuşacak gibi görünmüyordu ve ne kadar denese de dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi. Gözleri sadece Augusta'nın gözlerine sabitlendi ve saniyeler geçtikçe Augusta'nın kalbi yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Bir şey dışında söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

"Benim gözümde ne kadar düştünüz, Majesteleri." Sesi şimdi yumuşaktı, başı ondan yana dönüyordu. "Bir beyefendinin unvanıyla pek ilgilenmediğimi bilirsiniz. Onu sadece mevkisi için değil, karakteri için değerlendiririm ve ne yazık ki, Majesteleri, mükemmel bir mevkiiniz ve inanılmaz bir servetiniz olsa da, görünüşe göre en önemli şeyde eksiksiniz."

Düşüncelerini ve duygularını her zaman kaba bir şekilde ifade etmiş olması Augusta'nın dürüstçe konuşmaktan geri durmadığı anlamına geliyordu. Ondan tamamen uzaklaşıp bakışlarını kaçırarak sessizce yatak odasına yöneldiğinde kalbi acıyordu,

CHAPTER FIVE

Edward kendine bir viski daha doldurdu ve çok aceleyle geri attı. O zavallı dullar evine geleli tam bir gün olmuştu, tam bir gün.

Bu kadar sert konuşmasının üzerinden bir gün, Bayan Moir'in onu kocaman gözlerle ve bembeyaz bir yüzle izlemesinin üzerinden de tam bir gün geçmişti.

Edward yüzünü buruşturarak bir elini yüzünde gezdirdi ve masasının üzerinde öne doğru eğildi. Şimdi düşünmek için zamanı vardı, şimdi davranışını gözden geçirme fırsatı bulmuştu, Bayan Moir'in neden böyle bir tepki verdiğini tamamen anlayabiliyordu. Verdiği tepkiden dolayı içten içe utanıyordu, bunun dulların kendi yaptıklarından ziyade kendi benliğinden kaynaklandığının tamamen farkındaydı. Annesiyle konuşması sırasında hayal kırıklığı artmış, yavaş yavaş öfkeye dönüşmeye başlamış ve böylece annesinin yanından damarlarında yanan bir öfkeyle ayrılmıştı. Üç dul kadın ondan birkaç kuruş istemeye, soğuk ve amansız geçeceği kesin olan kış mevsiminde kendilerine yardım edebilecek hediyeler istemeye gelmişlerdi. Evet, daha önce de kapısına gelmişlerdi ama açıklamaları makuldü ve ona göre biraz cömertlikten de öteydi. Onlara verdiği paraları başkalarına vermişlerdi.

Kendi ayakları üzerinde duramayanlar. Herhangi bir nezaketle karşılık vermiş miydi?

Hayır, duygularının ön plana çıkmasına izin vermiş ve hissettiklerini alıp onlara fırlatmıştı - hem de Bayan Moir'in önünde.

Yüksek sesle inleyerek gözlerini kapattı. Misafir istemiyordu, kafasında bu kadar çok şey varken misafirlerinin arasında olmak istemiyordu. Bu, ne yaptığını ve bundan sonra ne yapacağını düşünmesi gereken bir zamandı.

Çalışma odasının kapısı çalınarak yalnızlığı bölündü. Edward rahatsız edilmemesi için bir emir vermek üzereydi ki annesinin sesi kapıda yankılandı.

"Misafirlerimiz bekliyor."

Annesi kapıyı iterek açtığında Edward'ın yüz ifadesi derinleşti, içeri girmesine izin vermek için onun cevabını beklemek istemiyordu. "Kesinlikle bize katılacaksın."

"Şu anda sizinle birlikte olmak istemiyorum. Kısa bir süre sonra size katılacağım."

Annesi onu duymuş gibi görünmüyordu, çünkü hemen odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kaşlarını kaldırdı. "Yemekte çok az konuştun," dedi sessizce, ama yüzüne bir gülümseme gelmedi. "Umarım Bayan Williams hakkındaki konuşmalarımız yüzünden bu kadar içine kapanmış değilsindir?"

Gözlerini kapatan Edward bir elini annesine doğru salladı. "Lütfen anne, yapma," diye başladı ama Leydi Meyrick her zamanki gibi inatçı bir tavırla sözünü kesti.

"Bayan Williams'ın mükemmel bir gelin seçimi olacağına ısrar ettiğim için bana kızgınsın. Anlıyorum."

Edward elini masaya bıraktı ve masasının önünde duran annesine gözlerini kısarak baktı. "Biraz küskün olmaktan daha fazlası," diye cevap verdi, annesine bir

biraz sivri bir bakış. Kadının bakışlarını indirmesini bekledi, bu da uzun bir süre sonra gerçekleşti.

"Ve hala bana onu neden dikkate almayacağınıza dair iyi bir neden sunmadınız."

Kalbine saplanan hayal kırıklığının etkisiyle yavaşça nefes aldı ve bu konuşmanın onu ne kadar germeye başladığının farkına vardı. "Ve sen bana onu neden düşünmem gerektiğine dair iyi bir neden göstermedin," dedi kararlı bir şekilde. "Size söyledim, şu anki evlenmemiş durumumla ilgili olarak beni rahat bırakmanız için yalvardım ama siz, ben istesem de istemesem de bunu bana dayatmaya oldukça kararlı görünüyorsunuz. Bayan Williams'ı bu kadar hararetle bana doğru itmenizin ardındaki nedenleri anlayamıyorum. Bunun bir nedeni olmalı ama henüz bana söylemiyorsunuz. Bu nedenle şimdi açıkça ifade edeceğim, bu konuyu kapattığımı düşünüyorum." Başını öne eğerek, annesinin daha fazla oyalanmak yerine odadan çıkmayı tercih etmesi için sessizce dua etti.

Duaları kabul edilmedi.

Leydi Meyrick kaşlarını çattı, kaşları birbirine çarpıldı, ifadesi oldukça ağırlaştı, dudakları büküldü.

"Hizmetçinin söylediğine göre dün kapıya en az iki düzine dul kadın gelmiş." Kadının sessiz sözleri Edward'ın ruhuna daha da ağırlık katmış, yaptıklarının ne kadar utanç verici olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı. "Sanırım hepsine verdin?"

Başını kaldıran Edward ona göz kırptı, acaba annesi bir şekilde ne yaptığını biliyor muydu ve bu onun kalbine biraz daha bıçak saplama yolu muydu, böylece suçluluk duygusu onu her şeye rağmen Bayan Williams'ı düşünmeye zorlayabilir miydi?

"Evet, herkese verdim... benden talep eden herkese olmasa da." Verdiği cevap annesinin kaşlarının hafifçe kalkmasına neden oldu ama annesi konuyu daha fazla uzatmadı. Edward'ın kalbi annesini bu kadar kötü düşündüğü için utançla yandı ve bir elini gözlerinin üzerinde gezdirdi, içi burkuldu.

Kendisine daha fazla utanç mı katacaktı? Vicdanı zaten ona bağırıyor muydu?

"Şimdi sizi yalnız bırakayım." Leydi Meyrick sözlerinin aksine ona yaklaştı ve elini bir anlığına onun elinin üzerine koymak için uzandı. Gözleri yumuşak, ifadesi nazikti. "Sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim." Ses tonunda ve sessiz ifadesinde haklılık payı vardı, bu da Edward'ın kalbinin daha da derine inmesine neden oldu.

"Israrınla beni rahatsız ettin anne, ama artık bu konuyu daha fazla konuşmayacağımıza inanıyorum."

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, sessizlikte Edward'ın alnında bir titreşim belirdi. Leydi Meyrick dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, ağzını açtı, başını salladı ve sonra kapıya doğru döndü. "Umarım yakında konuklara katılırsınız. Ben de tam başka bir salon oyununa başlamak üzereydim. Sizi bekleyeyim mi?"

Edward başını salladı. "Lütfen, bensiz başla." Zihni bu kadar ağırken oyun oynamak için uygun bir ruh halinde olmadığını fark ederek kısa bir gülümseme sundu. "Hazır olduğumda size katılacağım. Nerede olduğumu soran olursa, küçük bir iş yaptığımı söyleyin."

Annesi onu daha fazla zorlamadı, bunun yerine dilediği gibi konuşmasına izin verdi. Başını sallayarak sessizce odadan çıktı, onu cesaretlendirecek hiçbir şey söylemedi. Edward hemen gözlerini kapadı ve yalnızlığı büyük bir memnuniyetle karşıladı. Ancak bu karşılama uzun sürmedi, çünkü çok geçmeden düşünceleri Bayan Moir'a ve o üç zavallı dula dönmeye başladı; suçluluk duygusu bir daha hiç gitmeyen, istenmeyen bir arkadaş gibi yeniden içine yerleşti.

Asla böyle davranmamalıyım.

Edward derin bir iç çekerek burnunun kenarını sıktı ve gözlerini kapadı. Ev partisinden daha yeni keyif almaya başlamıştı ama bu keyfi bir kez daha elinden alınmıştı - ama bu kez annesinin ya da herhangi birinin değil, yalnızca kendi davranışları yüzünden

Başka. Bayan Moir'in dün akşam ona söylediği her şey haklıydı. Noel zamanı hem kalbin hem de aklın cömertliği içindi ve yine de öfkesi ve hayal kırıklığı içinde cömertliği tükenmişti. O, Meyrick Dükü, gereğinden fazlasına sahipken böyle bir şey nasıl olabilirdi? En ufak bir endişe duymadan defalarca verebilir, verebilir ve verebilirdi, öyleyse neden böyle onursuz bir şekilde davranmasına izin vermişti?

Edward inleyerek sandalyesinden kalktı. Misafirlerine katılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Burada tek başına oturarak hiçbir sorununu çözemezdi, hele ki düşüncelerinin ağırlığı daha da artmışken. Böyle yapmak onu acı içinde ve kırgın bırakmaktan başka bir işe yaramazdı. Hayır, en iyisi diğerlerine katılmaktı ve herhangi bir oyuna katılmaya niyeti olmasa da yine de orada, onların arasında bulunabilirdi. Belki bu ona suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulma imkânı verir ve ileriye dönük yolunu biraz daha netleştirirdi.

EDWARD, bakışlarını ondan uzak tutmak için elinden geleni yapması gerektiğini kendi kendine sessizce söylese de, Bayan Moir'i izlemekten kendini alamıyordu. Misafirleriyle birlikte olduğunda suçluluk duygusunun azalacağı umudu çabucak kayboldu, çünkü Bayan Moir ona doğru her bakış attığında, kararının ağırlığı omuzlarına yeniden çöküyordu.

Bayan Moir onun gösterdiğinden daha fazla nezaket ve şefkat göstermişti. Dul kadınların kendisine anlattıklarını dikkate almaya daha istekli, dinlemeye ve o zavallı kadınların durumlarını anlamaya daha istekli olmuştu. Yetersiz kaldığı için onu azarlarken sözleri ne kadar da keskindi! Tanıdığı başka hiçbir genç kadının bunu yapmaya cesaret edebileceğine inanmıyordu.

Ama Bayan Moir kendini tutmamıştı. İçinden bir ses ona hayranlık duyduğunu söylüyordu. Bu kesinlikle hissetmek istemediği bir hayranlıktı, uzaklaştırmaya çalıştığı bir arzuydu, ama yine de orada duruyordu.

Koridorda durup ona yapması gereken her şeyi nasıl söylediğini düşündükçe başı öne eğildi, kalbi daha da ağırlaştı. Her bir kelime ona fırlatılmış, kalbini tırmalamış ve bıçaklamıştı ama yine de doğrudu. Evet, çok daha cömert ve düşünceli olmalıydı. Öfkesini ve hayal kırıklığını bir kenara bırakabilmeli ve kendisiyle kıyaslandığında çok az şeye sahip olanlarla nazıkçe konuşabilmeliydi. Şimdi nasıl davrandığını görmek utanç vericiydi.

Bir şekilde bunu düzeltmeliyim.

Tam olarak ne yapacağından Edward henüz emin değildi. Üç dul kadının isimlerini bilmiyordu, o halde kapısına gelenleri nasıl bulacaktı? Bu üç dul kadın ilk değildi. Aziz Thomas Günü'nde gelen pek çok kişi olmuştu ve isteyen herkese para vermişti. Son üçünden neden geri durduğunu anlayamıyordu, çünkü ilk hediye ettikleri paralarla ne yaptıklarına dair açıklamaları mantıklıydı - ve öyle olmasaydı bile, onlara biraz daha vermek çok mu zor olurdu? Bu kadar acımasız olmamalıydı. Bunun utancı ona ağır geliyor, kendini kurtaramasın diye boynuna bir ilmik gibi dolanıyordu.

"Gözlerini ondan alamıyorsun, değil mi?"

Edward hemen başladı, arkadaşı bilerek gülümserken sağına baktı. "Derin düşüncelere dalmış durumdayım," diye hızlıca cevap verdi Edward. "Özellikle kimseye bakmıyorum."

Lord Hammersmith kıkırdadı ve başını salladı. "Pekala. Bayan Moir'e bakmıyormuşsunuz gibi davranacağız."

ve son birkaç dakikadır ona bakmıyorum," diye sırtarak karşılık verdi. "Onu izlediğinizi görmüş olsam da, başka türlü davranacağız."

Edward homurdandı ve başını salladı.

"Ancak, benim senin arkadaşın olduğumu da hatırlayalım ve eğer bana hanımefendiyle ilgili duyguların hakkında bir şeyler söylemek istiyorsan, o zaman -"

"Benim duygularım yok." Keskin bir yanıt onu fazla istekli göstermeye yetmişti ve arkadaşının kıkırdaması üzerine Edward sadece başını eğip yüksek sesle inledi.

Oyun etraflarında devam ederken Lord Hammersmith, "Bu kadar açık konuştuğumuzu kimsenin duymaması iyi oldu," dedi. "Dikkatli olsalardı birileri inlediğinizi duyacak ve merak edecekti."

"Annemin neden bu kadar sinirli olduğumun farkında olduğundan hiç şüphem yok." Edward başını kaldırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Miss Williams'ı bana itmeye o kadar kararlı görünüyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu anlamıyorum. O bayana karşı hiçbir zaman bir eğilim göstermedim."

"Yine de annen onu istiyor, öyle mi?" Edward başını sallayınca Lord Hammersmith omuz silkti. "Belki de genç bayan sana ilgi duyuyordur."

Edward ellerini havaya kaldırdı. "Her genç bayan bana ilgi duyduğunu ifade etti," diye cevap verdi, gururla değil, durumun böyle olduğunun farkında olarak konuşuyordu. "Buradaki neredeyse her genç bayan bir noktada dikkatimi çekmeye çalıştı... en azından evlenmemiş olanların hepsi."

Lord Hammersmith sırtıttı. "Ve 'neredeyse her genç bayan' derken Bayan Moir'i kastediyorsunuz, değil mi?" Edward bakışlarını kararlılıkla başka yöne çevirdiğinde sırtışı daha da arttı. "Sana söylediği bazı şeyleri duymadığımı sanma - ve aslında sen de ona. Yanlışlıkla yüzüne bir kartopu fırlatmasını izledim. Şaşırdım.

Güldüğümü duymadınız, çünkü neşemin sesi o kadar büyüktü ki, bahçelerde yankılanarak size doğru geliyordu."

Edward sertçe döndü, yüzü utançtan kızarmıştı. "En iyi halimde değildim," diye biraz sertçe itiraf etti. "Yüzüme kocaman bir kartopu fırlatılmasının şokuyla oldukça şaşırmıştım."

Lord Hammersmith, "Bu oldukça anlaşılabilir bir durum," diye cevap verdi. "Yine de Bayan Moir'in sert yanıtınızı uysalca kabul etmeye istekli olmadığını gördüm. Size karşı oldukça açık bir şekilde konuştu. Hanımefendiden gelen bu kadar sert bir yanıtın sizi ondan uzaklaştıracağını düşünmüştüm ama bunun yerine, onu ne kadar sık izlediğinize bakılırsa, onun arkadaşlığına hevesli görünüyorsunuz."

Edward arkadaşına döndü, kaşları çatılmıştı. "Ve sen de beni fark ettiğimden çok daha fazla izliyor gibisin."

"Ben senin arkadaşınım. Değişken olduğun zaman bunu fark ediyorum."

Nefes alan Edward tekrar uzaklara baktı. "Ancak gözlemleriniz ne olursa olsun yanıyorsunuz. Bayan Moir'a karşı özel bir ilgim yok."

"O zaman neden hanımefendiyle bu kadar ilgili görünüyorsunuz? Ona baktığınızda ne düşünüyorsunuz?"

Arkadaşının sorularını uzaklaştıracağını umduğu ağır bir iç geçiren Edward, içinden inledi. Lord Hammersmith'in kaşlarının sadece kalktığı ve sırtışının büyüdüğü göz önüne alındığında, henüz konuşmadan uzaklaşmak istemeyeceği anlaşılıyordu.

"Pekâlâ." Ellerini iki yana açarak bir omzunu kaldırdı. "Dün Aralık ayının 21'iydist."

"Evet, tabii ki. Aziz Thomas Günü." Lord Hammersmith anlayışla başını salladı. "Yokluğum sırasında yoksullarla ilgilenilmesini sağlamak için personelime bir talimat listesi bıraktım."

Edward'ın omuzlarındaki utanç iki katına çıktı ve bir elini gözlerine götürürken onu aşağı itti.

göğsüm aniden daraldı.

"Böyle bir hazırlık yapmadınız mı?"

Lord Hammersmith'in sesindeki şaşkınlık Edward'ın hızla ona dönmesine neden oldu. "Elbette öyle yaptım. Ancak annemle bir başka konuşmamı daha yeni bitirmiştım - yine Bayan Williams'ı sürekli bana doğru ittiği ve benim de onu geri ittiğim bir konuşma - ve öfkeyle salondan evin önüne doğru fırladım. Kapıda üç dul kadın gördüm, günün erken saatlerinde gelmiş olan dul kadınlar. Onlarla nazikçe konuşmak, durumlarını dinlemek yerine, anneme yönelttiğim öfke ve hayal kırıklığının üzerlerine gelmesine izin verdim. Davranışımın ne kadar utandıgımı size anlatamam. Bu çok adaletsizdi ve kesinlikle olmayı umduğum adamı temsil etmiyordu. Ama ne yazık ki Bayan Moir da oradaydı ve benim böyle aşağılık bir şekilde konuştuğumu duydu."

"O zaman niyetiniz nedir?"

"Öyle bir niyetim yok." Edward iki omzunu da silkti. "Bu saçmalık," diye sertçe karşılık verdi arkadaşı. "Ben Nasıl bir beyefendi olduğunuzun gayet iyi farkındasınız. Eğer yanlış yaptıysanız, haksız yere yargıladıysanız, o zaman bunu düzeltmek için elinizden geleni yapmak isteyeceksiniz."

Bunun üzerine Edward yavaşça başını salladı, bakışları bir kez daha Bayan Moir'a yöneldi, arkadaşının kendisi hakkında böyle bir şey bilmesine sessizce minnettardı. "Bayana baktığımda ne düşündüğümü sormuştunuz." Sessizce mırıldanarak bir an için onu işaret etti. "İşte cevabınız."

"Anlamıyorum."

Edward bir an dudağının kenarını çiğnedi. "Yanlış yaptım - evet, o üç dul kadına karşı, ama aynı zamanda Bayan Moir'la o zamanki karanlık ve öfkeli halimle konuşarak da. Şimdi sorum şu, hatamı nasıl telafi edeceğim?"

Lord Hammersmith yavaşça başını salladı.

"Bu çok garip," diye devam etti Edward, dürüstçe konuşurken göğsündeki gerginlik gevşemeye başlamıştı. "Son zamanlarda, yaz mevsiminden beri aramız açıldı."

"Neden?" Lord Hammersmith kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Edward biraz utanarak boğazını temizledi. "Yüksek sesle söylemek çok aptalca geliyor ama benimle ayağa kalkmayı reddettiğinde sinirlendim. Ona doğrudan sormadım ama benimle dans etmeye hevesli olmak yerine Arkadaşıyla dışarı çıkıyorum."

"Ve siz onun yanıtından hoşnut olmadınız mı?"

Edward ellerini açarak başını salladı. "Aptallık, değil mi?" Gözlerini kapatarak bir elini alnında gezdirdi. "Onda beni kendine çeken bir şey var, henüz anlayamadığım bir şey, ama yine de var. Onu aynı ölçüde hem çileden çıkarıcı hem de büyüleyici buluyorum."

Lord Hammersmith odanın öbür ucuna, Bayan Moir'ın oturduğu yere bakmak yerine Edward'a bakacak şekilde döndü. "Eğer durum buysa, neden telafi etmeye bu kadar hevesli görüldüğünüzü sorabilir miyim? Onun senin hakkında ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

Edward hiçbir cevap veremedi. Asıl muammanın bu olduğunu fark etti, çünkü bir yandan onun arkadaşlığını istemediğini söylerken bir yandan da neden onun onayını bu kadar çok istediğine dair bir kafa karışıklığı vardı. Yoksa sadece içinde uyandırdığı duygular yüzünden onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Aklı baloda paylaştıkları kısa öpücöklere gitti; kıskırtıcı ve alaycı olmayı düşündüğü, onun utanç verici tepkisini arzuladığı ve böylece yaz mevsimi boyunca onu reddettikten sonra kendini yeniden muzaffer hissedebileceğı o anlara. Böyle bir şey hissetmemişti. Ne bir zafer duygusu ne de bir zevk vardı ama dudakları birbirine değdiğinde sanki bir ateş patlamış ve ikisini de yutmuştu.

Bunu anlayamıyordu, řu anda bile anlayamıyordu ama dűřündűkçe Edward bu alışveriřin tekrar yařanması için yavař yavař bűyűyen bir arzu duymaya bařlamıřtı. Bakıřları, kendisi farkında bile olmadan ne kadar sık onun dudaklarına dűřűyordu? Ve řimdi bunu telafi etme arzusunun ne kadarı onunla tekrar bűyle yakın olabileceđine dair beslediđi sarsılmaz umuttan kaynaklanıyordu?

Keskin bir nefes aldı. Bu tűr farkındalıklar gerçekten de çok endiře vericiydi.

"ok sessizleştiniz, majesteleri." Lord Hammersmith'in ses tonunda alay yoktu, belki de Edward'in şu anda ne kadar kafasının karışık olduğunu fark etmişti. "Size tavsiyem biraz duraklamanız. şu anki suçluluk duygunuzun sizi aceleci davranmaya itmesine izin vermeyin. Hanımefendiyle olan tanışıklığınızı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemezsiniz."

"Zaten sahip olduğumdan daha fazla," dedi Edward donuk bir ifadeyle. "Ne demek istediğini anlıyorum. İnan bana. Aceleyle hareket etmek gibi bir niyetim yok. şu anda, Lord Hammersmith, nasıl hareket edeceğime dair hiçbir bilgim yok!"

"İYİ AKşAMLAR, BAYAN MOIR."

Ona řűyle bir baktı, sonra kollarını gűğsűnde kavuřturarak bařını biraz yana çevirdi. "İyi akřamlar, Majesteleri." Bu sűzler o kadar sessiz mırıldanılmıřtı ki Edward onları zar zor duyabildi. Kalbi çok sefil ve űzgűn bir řekilde yere dűřműř gibiydi.

"Benimle birlikte odada bir tur atmak ister misiniz?"

Başını o kadar çabuk onunkine çevirdi ki, şaşkınlığını belli etti. "Odanın etrafında mı?"

"Evet, műsaade ederseniz sizinle konuřmak istiyorum. Diđer konukların hepsi kendi konuřmalarıyla meřgul ve ben

Sizinle de böyle bir konuşma yapmak isterim. Dün akşamdan beri pek fırsatım olmadı."

Kaşları hafifçe kalktı. "Peki ya sizinle konuşmak istemiyorsam, Majesteleri?"

Edward yutkundu. Ondan böyle bir şey beklemeliydi ama yine de verdiği hızlı yanıt göğsünü yakan bir ateş gibi yanmasına neden olmuştu.

"Çok açık konuşuyorsunuz, Bayan Moir." Ağzından böyle bir cümlenin dökülmesini istememişti ama şimdi kelimeler ağzından çıkmıştı ve onları geri alamazdı. Bayan Moir'in gözleri parladı, ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

"Dürüstlüğümün gayet farkındayım, Majesteleri." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yine de bunu kötü bir özellik olarak görmüyorum."

Tek bir şey. "Tabii ki ben de." Bir an duraklayarak çenesini ovuşturdu ve kızın hafifçe kısılmış mavi gözlerini gördü. "Söylemek istediğim, sizin gibi genç hanımlardan biraz daha az beklendiği."

Dudağı kıvrıldı. "Sözleriniz doğru olsa da, sizin konumunuzdaki bir beyefendinin böyle bir gerçeği genç bir hanımın ağzından duymaya daha az meyilli olacağını varsayıyorum. Şüphesiz çoğu size yaltaklanır ve benim gibi konuşmayı asla düşünmez. Ama ben her zaman hissettiklerimi ve düşündüklerimi söylemeye meyilliyimdir, Majesteleri, konuştuğum kişi ister bir Baron ister bir Dük olsun."

Edward'ın tepesi atmış, bu kadın hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Bayan Moir çok şaşırtıcı bir genç hanımdı, güçlü ve kararlı bir karakteri vardı. Daha önce onun gibi bir hanımla karşılaştığını sanmıyordu. "Yine de, bana bir fırsat verirseniz size minnettar olurum."

"Ne için bir fırsat?" Gözleri buzlu havuzlar gibiydi. "Zaten yeterince şey yaptığını düşünmüyor musun? Sanırım artık karakteriniz hakkında iyi bir izlenim edindim."

"Peki olmadığını söylesem ne derdin?"

Bayan Moir çenesini bir çentik kaldırdı, bakışları şimdi biraz daha keskin, onu değerlendiriyordu. "O halde, Majesteleri," diye başladı, sesi biraz daha yumuşaktı. "Size inanıp inanmama konusunda kararsız olduğumu belirtmek isterim."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve Edward'ı tek başına bırakıp odadan çıkışını izlemeye başladı. Omuzları düştü, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bayan Moir'in ondan hoşlanmaması, karakteri hakkındaki olumsuz görüşü neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı, bu kalıcı izlenimin onun karakteri hakkında sahip olacağı son izlenim olmasından derinden korkuyordu. Böyle bir şeyin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın, onun hakkındaki izlenimini iyileştirme arzusu yine de içinde kalmıştı. İleriye doğru yarım bir adım attı, tökezleyerek peşinden gitti ama sonra kendini toparladı. Hayır, onun peşinden gidemezdi. Sadece kendini aptal durumuna düşürmekle kalmaz, aynı zamanda akılsızca bir çabanın peşine düşmüş olurdu. Onun peşinden gitmenin ona kazandıracağı hiçbir şey yoktu, hele de ona karşı olduğu bu kadar açıkken. Bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışmaktan başka ne yapabilirdi ki? Bir planı olduğunda, tıpkı Lord Hammersmith'in önerdiği gibi Bayan Moir'in peşine düşecekti. Ancak şu an için Bayan Moir'la aralarının açık olduğu anlaşılıyordu.

"Sardalya oyununu çok severim."

Edward gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Çocukluğundan beri sardalya oyunu oynamamıştı ve şimdi oynamak konusunda biraz kararsızdı. Eğer katılmayı kabul ederse, bir süre genç kızların arasında kapalı kalabilirdi ve çoğu beyefendi bundan hoşlansa da, Edward biraz kararsızdı, özellikle de Bayan Williams onu önce bulacaksa! Bayan Moir için biraz talihsizlik olmuştu.

Her şeyden önce gidip kendini saklamayı seçmişti, çünkü odanın en arkasında saklanmıştı ve Edward'a göre bu oyunu oynamak istemiyordu. Ama yine de annesi onu fark etmişti ve bu yüzden şimdi evin içinde bir yerlerde gizlenen oydu.

"Eminim hepiniz oyunu anlamışsınızdır, çünkü birçoğunuz çocukken oynamışsınızdır," diye devam etti Leydi Meyrick, bir daire çizerek herkese eliyle işaret ederek. "Bayan Moir bu evde bir yere saklanmış durumda ve eğer onu bulursanız, siz de onunla birlikte saklanmalısınız. Çok kalabalık olduğumuz için büyük bir kalabalığın oluşması uzun sürmeyecektir ama Bayan Moir'i en son bulanımız cezasını çekecektir - belki de en sonuncu olmanın utancı yeterli bir ceza olacaktır!"

Oda kahkahalarla çınladı ve Edward endişesine rağmen kendini gülümserken buldu. Evet, diye düşündü, malikânede diğer konukları aramak için dolaşan tek kişi olmak oldukça utanç verici olurdu. Midesi aniden küçük bir takla attı, şimdi sonuncu olmayacağını umuyordu, özellikle de bunun kendi evinde oynanacağını düşünürsek.

"Hepinize hatırlatırım, Bayan Moir'i kendiniz arayacaksınız." Leydi Meyrick sahte bir hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Ama şüphesiz bazılarınız böyle bir talimatı görmezden gelecektir! Bayan Williams ve Lord Whitaker'ın çoktan bir araya geldiklerini görebiliyorum. Belki de birbirlerine yardım ederek Bayan Moir'i aramak için yürümek istiyorlardır?"

Edward ilgiyle Bayan Williams'a baktı ve onun başka bir beyefendiyle birlikte durmasından oldukça rahatladığını fark etti. Belki de bu, sonunda onu annesinin aklından çıkarabilirdi.

"Size söyleyeceklerim bu kadar." Leydi Meyrick ellerini cırparak kollarını iki yana açtı. "Git ve Bayan Moir'i bul."

Edward kendini tutarak herkesin odadan çıkmasını bekledi. Genç hanımların çoğu kapıya doğru aceleyle ilerledi, dışarı çıkıp geniş evi araştırmak için sabırsızlanıyorlardı. Yaşlı beyefendiler ve hanımefendiler, Leydi Meyrick'in bu öğleden sonra planladığı oyun her neyse ona katılmak istemedikleri için kendilerini özel salona atmışlardı bile. Edward son çift kapıdan geçerken kapıya gitmek için bekledi, ancak bir uşak misafirleri atlatarak hızla ona doğru geldi.

"Kasabadaki 'Sivers'dan bir ihbar geldi, Majesteleri."

"Tefeciden mi?" Edward bir an uşağa bakıp başıyla onayladıktan sonra adamdan gelen notu kabul etti. Ev sahibi, evin efendisi olarak neden ona yazıyordu ki? Bu çok olağandışı bir durumdu, zira siparişler ya da benzeri şeylerle ilgili herhangi bir sorun kahyaya ya da uşağa iletilirdi.

Edward notu açtı, üç kısa satırı okudu ve kaşlarının çatılmasına izin verdi.

"Ekselansları, bana mükemmel bir fiyat ödediğim bir eşya verildi. Nereden geldiğini sordum ve sizin evinizden olduğunu duyunca şaşırdım. Aziz Thomas Günü olduğunun farkındayım ve belki de böyle bir eşya gerçekten ihtiyacı olanlara verilmiştir, bu durumda notum için özür dilerim.

Edward gözlerini kırpıştırarak notu katlamadan önce birkaç satırı bir kez daha okudu. "Sivers'a haber gönder, evet, Aziz Thomas Günü'nde çeşitli eşyalar dağıttım," dedi uşak başıyla onaylarken. "Bir ara gelip onunla konuşabilirim ama fazla endişelenmemeli."

Uşak gittiğinde Edward notu cebine koydu ve pencereye doğru döndü, kasvetli kış günü onu selamlıyordu. Gökyüzü ağır bir griye bürünmüştü ama henüz kar yağmamıştı. Edward çok yakında yağacağından emindi.

"Adamın bahsettiği şeyin ne olduğunu merak ediyorum." Edward kendi kendine yüksek sesle mırıldanarak notun içeriğini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama hâlâ aklındaydı. Belli ki bu eşya dükkân sahibinin dikkatini çekmişti - şimdi de onun dikkatini çekmesi gerekmez miydi?

"Gidip kendim göreceğim." Yavaş bir kararlılıkla başını sallayarak diğer konukların yanına gitmek için döndü, ancak sessiz bir hapşırık dikkatini çekti. Kaşları o kadar havaya kalktı ki saç çizgisine kadar ulaştı. "Bayan Moir, bu siz olamazsınız, değil mi?"

Ses çıkmadı, cevap verilmedi ve Edward kendine geniş bir sırtış izni verdi. "Dahice bir fikir," diye devam etti, odanın diğer tarafındaki kapalı perdelerle doğru ilerleyerek - birkaç dakika önce kapalı olduğundan emin olamadığı perdeler. "Herkesin hazırlık için durduğu odada saklanmak - bu uzun bir süre bulunamamanızı sağlayacaktır."

"Amaç da buydu zaten." Bayan Moir'in soğuk sesi perdelerin arkasından geldi ve Edward perdelerden birini çekince onun buz gibi bakışlarıyla karşılaştı.

"Sizi temin ederim ki bu odada oyalanmam tamamen kasıtsızdı," dedi ona hızlıca. "Yakındaki kasabada bir tefeciye teklif edilen bir eşya hakkında bir not aldım. Notu almamış olsaydım, herkesin yaptığı gibi ben de odayı terk ederdim."

Bayan Moir gözlerini hızla kırıştırdı ve birkaç saniye sonra yüzüne renk gelmeye başladı. "Bir eşya mı?"

Edward omuz silkti, onun yüksek rengini yakınlığına bağladı... ve inzivaya çekilmelerine. "Bunun bir önemi yok." Onun yanına gelerek Bayan Moir'a baktı. "Ama şimdi öyle görünüyor ki, başka biri tarafından bulunana kadar seninle birlikte kalacağım. Ne kadar şanslıyım, çünkü herkesin yaptığı gibi evi didik didik aramak zorunda kalmayacağım." Belki de olması gerekenden daha yakın durdu, kadın başını çevirdiğinde tek kaşını kaldırdı. "Ve

Tabii ki, çünkü seninle biraz daha fazla zaman geçirebiliyorum, bu da her zaman olumlu bir şeydir."

Bu son söz sadece bir mırıltıyla söylendi ve Bayan Moir'in yüzündeki renk daha da arttı, ona bakmamasına rağmen yanakları kıpkırmızı oldu. Dakikalar sessizlik içinde geçti ve Miss Moir hiçbir şey söylemedi. Edward boğazını temizledi, başını ters yöne çevirdi ve daha önce olanlar hakkında bir şey söylemeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Bu konuda konuşma arzusu derindi ve içinde yeniden kabarmaya başlamıştı. Bir nefes alarak başını tekrar ona doğru çevirdi, tıpkı Bayan Moir'in de aynı şeyi yaptığı gibi. Gözleri buluştu ve ağzı bir şaşkınlık çemberine dönüştü, yakınlıkları daha da belirginleştikçe nefesi göğsünde şiddetle yanıyordu. Bir anda söylemek istediği her şey elinden uçup gitmişti. Tek yapabildiği başını öne eğme dürtüsüne karşı savaşıyordu.

Gözlerini kaçırarak ilk kişi Bayan Moir oldu. "Majesteleri, ben - " "Bir dakika bekleyin, Bayan Moir." Büyük bir aceleyle konuşuyordu, Edward biraz daha yaklaştı, eli uzanıp onun parmaklarını kendi parmaklarıyla okşarken nefesi yanağına değiyordu. "Bildiğiniz gibi, konuşmak istediğim bir konu var. I -"

"Evet, tabii ki. Bu garip not ve kasabada bulunan eşya." Edward'ın umutları hemen yıkıldı. Belli ki Bayan Moir onunla olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Aniden sözünü kesmesi sessiz kalmasını gerektirmişti ve o da ağzını kapatıp başını sallayarak çenesini göğsüne indirdi. Ancak parmakları yerinde duruyordu. Kısa bir süre için Bayan Moir'in parmaklarını sıkıca tuttukten sonra yavaşça bıraktı - tam o sırada Bayan Moir'den küçük, titreyen bir nefes çıktı.

"Ne diyordunuz?" Bayan Moir ona bakmadı ama yine sessizliğin içinde konuştu ve onu paylaşmayı çok istediği şeyden uzaklaştırdı. Büyük bir iç geçirdi,

Edward Bayan Moir'e her şeyi anlatmaya başladı, içten içe onun kendisinden istediklerini kabul etmeyi ve bu nedenle kapısına gelen üç dul kadın ve onların istekleri ışığında kendi feci davranışları hakkında hiçbir şey söylememeyi seçti. Belki de onu dinlemeye istekli olacağı bir zaman gelecekti, ama şimdi o zaman olmadığı açıktı. Eğer böyle bir zaman gelecekse, onun hazır olmasını beklemek zorundaydı.

CHAPTER SIX

Augusta kalbinin hiç bu kadar şiddetli attığını düşünmemişti. Meyrick Dükü ona öyle bir sükûnetle bakıyordu ki, Ugusta'nın

Kibriti çaktı, çünkü kendi korkuları öylesine alev alev yanıyordu ki, onları Dük'ten saklamak için mücadele ediyordu. Ona tefeciye götürülen bir eşyadan bahsediyordu, mal sahibinin Dük'ün haberdar olduğundan emin olmak istediği bir eşyaydı bu, ancak Dük henüz bu eşyanın tam olarak ne olduğuna dair herhangi bir bilgiye sahip görünmüyordu.

Bu rahatlatıcı bir şeydi.

Dük açıklamalarına devam ederken Augusta gözlerini kırptırdı, bir anlık öfkeyle yan masadaki porselen figürü nasıl kopardığını hatırladıkça suçluluk duygusuyla kavruluyordu. Aptalca bir davranışta bulunmuştu ve şimdi bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı elbette. Dük, bu eşyayı bizzat görmek için tefeciye nasıl gideceğini anlatıyordu - onun olduğunu anladığında ne diyecekti? Dük, bunun nereden geldiğini kolayca bulabilecek kaynaklara sahipti. Üç dul kadınla konuşulacak ve hiç şüphesiz Augusta'nın yaptıklarını ona anlatarak onu tamamen utandıracaklardı.

Yine de, Dük sözlerini bitirdiğinde sardalye oynarlarken kimse onlara katılmaya gelmemişti ve Augusta

nereye bakacağını biliyordu. Herkes onu aramaya çıktığında odaya geri dönmeyi seçerek kendini oldukça zeki sanmıştı. Dük'ü görmüştü ama Dük onu görmemişti ve ancak Dük hapşırığını tutamadığında Dük onun orada olduğunu fark etmişti. Birbirlerine olan yakınlıkları içinde pek çok duygu uyandırıyordu ama suçluluk duygusu hepsine ağır geliyordu.

Dük başını sallayınca, "Kasabadaki bir tefeci dükkânında bu eşya varmış, öyle mi?" diye mırıldandı. "Ne kadar ilginç."

"Hizmetkârlarımdan birinin bana ait bir şeyi alıp, onu maddi bir sıkıntıyı gidermek için kullandığını düşünmekten nefret ediyorum." Dük yüzünü buruşturdu, kaşları aşağıya düştü. "Ancak çalışanlarımdan herhangi birinin böyle bir şey yapmış olabileceğine inanmak istemiyorum. Hizmetkârlarımdan hepsi çok sadıktır ve eğer bir sorun olsaydı, eminim ki kahyam ya da uşağım bununla başa çıkabilirdi."

Augusta, Dük'ün gözlerinin içine bakıp yeşil gözlerini gölgeleyen gölgeleri gördükçe büyük bir korku kendini hissettirmeye başladı. Midesi yere düştü, kanı kıvranmaya başladı. Dük'ün çalışma odasındaki tek bir şeye bile dokunmamalıydı. Öfke onu buna itmişti ama öfke bir mazeret değildi, çünkü kendini kontrol edebilmeli, aptalca davranmak yerine yaptıklarına sakinlikle bakabilmeliydi.

En azından üç dul kadının kışı geçirmelerini sağlayacak bir şeyleri olacak.

"Eminim hizmetkârlarınız böyle bir şeyi yapmayı asla hayal etmezler. Bu sizin kendinize verdiğiniz bir şey olacaktır. Aziz Thomas Günü'nde kapınıza gelen çok kişi olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

Dük ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve Augusta'nın kalbi bir an için sert bir şekilde çarptı, Dük'ün Augusta'nın yanına geldiğinde neler olduğuna dair bir açıklama yapmasından korktu.

onun üzerine. Ama onun yerine sadece içini çekti, başını salladı ve gözlerini başka tarafa çevirerek kadının biraz daha rahat nefes almasını sağladı.

"Belki de bir hatadır. Size ait olduğu söylenen ama başka bir malikaneden gelen bir şey. Eminim fakirlere eşya ve para veren başka evler de vardı."

"Kesinlikle yaparlardı. Belki de haklısınız."

Ona bakamıyordu; utancı gözlerini onun gözlerine kaldıramayacak kadar güçlü bir şekilde yanıyordu. Dük'ün gözlerinde bir şey görmesinden ve sorularının şu anda anlattığından daha fazla olduğunu anlamasından korkuyordu. Başını Dük'e doğru çevirmeye bile cesaret edemiyordu. Ne kadar büyük bir hata yapmıştı! Öfkesi ve üzüntüsü aptallığının arkasındaki itici güçler olmuştu ve şimdi alması gerekmeyen bir şeyi almıştı. Küçük bir masanın arkasına, diğer birkaç eşyanın arkasına saklanmıştı ve bu yüzden Dük'ün ona ihtiyacı olmadığına karar vermişti ama şimdi, yaptıklarının kendisini suçluluk ve utançla sımsıkı bağladığını anlıyordu - asla kurtulamayacağından korktuğu bir suçluluk.

"Çok sessizleştiniz, Bayan Moir."

Augusta gülümsemeye çalışarak ona doğru baktı, hâlâ kendisine ne kadar yakın olduğunun farkındaydı. "Sardalya oyunu oynuyoruz majesteleri. Sanırım sessiz olmamız gerekiyor."

Bu, ondan neşeli bir kahkaha getirdi ve o anda aralarında bir şeyler değişti. Augusta bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama kalbi sanki yerinden oynamış, kendini yeniden ortaya çıkarmıştı. Dük'ün o üç dula karşı tutumu onu dehşete düşürmüştü, evet. Dük kötü bir tepki vermişti ama Augusta'nın ona hak vermesi ve en azından neler olduğunu açıklamasına izin vermesi gerekmez miydi? Yapmak istediği de buydu, değil mi? İki kez onunla konuşmaya çalışmıştı ve bu durum üçüncü fırsattı - ve yine de onu reddetmişti.

Ama ona ne yaptığımı asla söyleyemem. Eğer o bana suçunu söylerse, ben de ona kendi suçumu söylemek zorunda kalmayacak mıyım?

Utanç kelimeleri dudaklarına yapıştı ve başını bir kez daha başka yöne çevirdi. Kendisi de bu kadar suçluluk duyarken ondan nasıl kendini açıklamasını isteyebilirdi?

"Senin gözünde kendimi mahvettiğimi biliyorum." Dük onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi konuşmaya başladı, sözleri açık ve dürüsttü ve Augusta'nın yüreğini yakıyordu. "Size kendimi iki kez açıklamaya çalıştım ve başaramadım. Henüz sizinle konuşmamı istemiyorsunuz ve bu nedenle, saygı çerçevesinde, beni dinlemenizi talep etmeyeceğim. Açıklamalarımı dinlemeniz için size yalvarmayacağım. Ama hazır olduğunuzda, Bayan Moir - eğer hazır olursanız, o zaman söyleyeceklerimi dinlerseniz gerçekten minnettar olurum."

Augusta sessiz kaldı, ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. Gözlerindeki yumuşaklık dürüstlükten bahsediyordu ve Augusta'nın kendi kalbi de buna karşılık yumuşadı. Çaresizce, onun o üç dul kadına sinirlendiğini gördüğü anı hatırlamaya çalıştı ama nedense bu ona çok acı vermiyor gibiydi. Belki de bunun nedeni kendi hatasını, kendi aptallığını, kendi ahmaklığını fark etmiş olmasıydı. Evet, Dük ona yaptıklarını anlatmak ve ondan af dilemek isteyebilirdi ama o zaman kendi suçluluk ilmiğinin sıkıldığını hissetmeyecek miydi? Karşılığında ona gerçeği söylemek zorunda kalmayacak mıydı? Ve gerçeği öğrendiğinde onun hakkında ne kadar kötü düşünecekti?

Gözleri kapandı ve Augusta bir elini gözlerine bastırarak yüz ifadesini Dük'ten gizledi. Dük'ün kendisi hakkında ne düşündüğünü neden dikkate alsındı ki? Daha önce böyle düşüncelerin aklının bir parçası olmasına hiç izin vermemişti. Duyguları rüzgârda savrulan bir kurdele gibi, umutsuzca kendini bağlayacak bir yer arıyor ama hiçbir çapa bulamıyordu.

"Bayan Moir?" Meyrick Dükü'nün sesindeki nazik endişe Augusta'nın tekrar ona doğru bakmasını sağladı. Kalbi acıyordu, konuşmasına izin vermek, yakınlaşabilmeleri için kendini açıklamak istiyordu ama vicdanı ondan da aynı dürüstlüğü isterken bunu yapmasına izin veremezdi.

"Bayan Moir." Sesi giderek kısıldı, Augusta onun bakışlarını tutarken ona olan yakınlığı her an artıyordu, parmaklarının onunkilere dokunduğu anın farkındaydı. Yanma hissi parmaklarından kalbine kadar tüm tenine yayılıyor, kalbinden dumanlar yükseliyordu. Bu beyefendi kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu; çelişkili duyguları onu bir düşünceden diğerine sürüklüyordu, ta ki ne düşünmeye çalıştığını bile bilmeyene kadar. İçindeki her şey onu adama daha da yaklaştırıyor gibiydi; artık parmaklarının onunkilere dolanmasını, hatta onu kalbine bastırmasını arzuluyordu. Augusta ikinci kez, Dük'ün üç dul kadına bağırduğu anıyı geri getirmek için mücadele etti, giderek büyüyen arzudan kurtulmaya çalıştı ama görüntü gelmiyordu. Dük'ün diğer eli de Augusta'nın elini tuttuğunda, Augusta karşı koymadı, geri çekilmedi; yapılacak en mantıklı şey, Dük'ün bu davranışından dolayı özür dilemesine yol açacak kadar güçlü bir tepki vermek olsa bile. Yine onun karakteri için duyduğu endişeyi, davranışından duyduğu tiksintiyi bulmaya çalıştı, ancak başka bir anı onun yerini tamamen aldı. Sanki öpüşme dalının altında birlikte duruyorlardı, Dük'ün eli kızın elindeydi, dudakları çok kısa ama çok tatlıydı. Augusta farkında olmadan ürpertici bir nefes aldı, dans ettikleri zaman onu nasıl sıkıca kavradığını hatırladı, gücü dikkatli ama sıkı tutuşundan belliydi. Kendinden geçme tehlikesi yoktu - ama şimdi kendinden geçme tehlikesi var mıydı? Augusta ondan uzaklaşamayınca başını biraz geriye eğdi ve hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordu. Sadece

Duyabildiği ses kendi kalp atışlarıydı ve onun yüzüne baktıkça daha da hızlanıyordu.

"Bayan Moir." Dük onun adını üçüncü kez söylerken sesi yavaş ve yumuşaktı. Geri çekilmek yerine, biraz daha yaklaşıp kadar ayaklarını kaydırdı... ve artık sadece parmakları birbirine değmiyordu.

"Eğer saklanacaksan, bundan daha iyisini yapmalısın! Bayan Moir'in adını gayet net bir şekilde söylediğinizi duydum."

Büyük bir haykırışla perdeler geriye itildi ve Dük ondan uzaklaşırken Augusta neredeyse duvara yaslanacaktı, Bayan Hastings onları fark ettiğinde dudaklarında hızlı bir gülümseme belirdi.

"Evet, evet, bizi buldunuz. Sessizce saklanmaktan biraz sıkıldık ve bu yüzden konuşmaya karar verdik - ki bu da bizim sonumuz oldu!" Augusta umutsuzca kendini toparlamaya çalışarak yere bakarken Dük cevabını hazırlamıştı. Eğer Bayan Hastings araya girmeseydi, Dük'le aralarında ne geçecekti? Kendi aklından geçenleri anlayamıyordu ama onu tanımayı ne kadar çok istediğinin, kendini onun kollarına atma arzusunun farkındaydı. Ayrılmak zorunda kaldıkları yerden devam etmek istiyordu, bunu yapma arzusunu görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Nefes alış veriş hâli hızlıydı, kalbi hâlâ çarpıyordu ve Bayan Hastings yanlarına geldiğinde Augusta kendini düzenli nefes almaya zorladı, gözlerini kapadı ve düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı.

"Korkarım biraz daha yana kaymanız gerekecek." Dük Augusta'ya yaklaşırken Bayan Hastings kıkırdadı. Adamın omzu Augusta'nın omzuna değdi, eli kolundan aşağı inerek parmaklarına hafifçe dokundu ve bir an sonra tekrar uzaklaştı. Augusta nefesini tutarak başını çevirdi ve ona baktı.

Dük, çenesi gerilmiş bir halde ona bakarken aniden kararmıştı. Çok yakında birbirlerine çok yakın olacaklarını fark etti, çünkü giderek daha fazla insan onları buldukça, aradaki boşluk daralacak ve sonunda Dük'e sıkıca bastırılmış olacaktı. Birçok genç kız için bu gerçekten de harika bir şey olurdu ama Augusta şu anda, yakında yeniden paylaşacakları yakınlıktan hem korktuğunu hem de kafasının karıştığını hissediyordu.

Bayan Hastings üçü adına konuşurken Augusta bakışlarını başka yöne çevirdi ve kalbini daha yavaş, sabit bir ritimle susturmaya odaklandı - ama yine de zihni ona işkence ediyordu. Kendisine her zaman böyle bir beyefendiyle arasında bir yakınlık olmasını istemediğini söylerken, Meyrick Dükü'ne böyle bir yakınlığı nasıl arzulayabilirdi? Bu fikri hep bir kenara itmiş, tonun diğer genç hanımlarından ayrı durmuştu... ancak şimdi kendini onların arasında bulmuştu. Dük kendini onun kalbine sokmaya başlamıştı ama Augusta onun girişine izin vermekten korkuyordu. Kafa karışıklığı ve şüpheleri geçen her saniye daha da artıyor, önünde bir seçenek olduğunu biliyordu. Eğer ona yaklaşacaklarsa, o zaman düşündüğü yakınlık, arzuladığı samimiyet, ancak ona gerçeği söylerse gerçekleşme umuduna sahipti. Dük'e, onun değerli heykelciğiyle ne yaptığına dair gerçeği söyleyecek cesareti gösterebilecek miydi?

"Kasabaya gitmeyi düşünüyor olamazsın. Dük'ün malikanesine yakın olduğunu biliyorum ama şu havaya bak! Kar yağmaya başladı bile ve taneler çok büyük ve gerçekten de çok hızlı yağıyor. Bu çok büyük bir risk."

"Yine de, sanırım kasabaya kısa bir yolculuk yapmak hoşuma gidecek, anne." Annesine hızlı bir gülümseme veren Augusta, bedeninden geçen hafif titremeyi gizlemek için arkasını döndü ve annesinin onu güvende tutmak için kendisiyle gelmeye karar vermemesi için umutsuzca dua etti. "Leydi Rebecca ve annesi oraya kısa bir yolculuk yapmaya kararlılar ve ben de onlara katılmak istiyorum. Ne de olsa çok kar yağacaksa, başka türlü başaramayacağımızdan korktuğumuz için bugün şehre adım atmamız en iyisi olacaktır."

"Leydi Rebecca sizinle mi geliyor?"

Augusta başıyla onayladı. Leydi Rebecca arkadaşıydı ama Augusta henüz ona heykelcikten ve onunla ne yaptığından bahsetmemiştir, arkadaşına bile içini dökmekten çok utanıyordu. Leydi Rebecca'nın annesi Leydi Wilbram kızıyla birlikte şehre doğru kısa bir gezintiye çıkacağını söylediğinde, Augusta hemen onlara katılıp katılamayacağını sormuş, daha önce hiç şehre gitmediğini ve ev partisi sona ermeden önce şehri görmek istediğini belirtmişti. Leydi Wilbram ona izin vermekten büyük mutluluk duymuş ve böylece karar verilmişti. Ancak Augusta'nın tek niyeti, Dük'ün porselenlerinin hangi dükkânda olduğunu bulabilmek umuduyla, kentte dolaşırken Leydi Rebecca'dan sadece birkaç dakikalığına uzaklaşmaktı. Eğer onu bulacak kadar şanslı olursa, geri almak için elinden geleni yapacağından emin olacaktı. Ya tek kelime etmeden onu bulduğu yere.... çalışma odasına geri koyacaktı. Ya da geri vermeden önce Dük'e gerçeği itiraf edecekti. Augusta henüz hangisini yapacağından emin değildi.

Augusta ona dönüp bakarken annesi, "Meyrick Dükü'nün değirmencilerin çok iyi olduğunu söylediğini duydum," diye mırıldandı. "Yeni kurdeleler ya da benzer şeyler mi arıyorsun?"

"Küçük bir alışveriş yapabilirim." Annesi yavaşça başını salladığında kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı, bakışları

Sanki onlara katılmayı düşünüyormuş gibi bir hali vardı. "Dük tüm bölüğün kasabaya gitmesini önermedi mi? Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsa, eminim haklıdır."

Augusta dudaklarını yaladı. "Evet anne, ama konukların çoğu içeride kalmayı tercih etti. Uzun bir yolculuk olmayacak."

Annesi dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı. "Size katılmayı düşünmüştüm ama pencereden dışarı bir kez daha bakınca burada kalmaya ikna oldum - ve bence siz de malikanede kalsanız daha iyi olur. Kar çok şiddetli yağıyor."

"Ben iyiyim anne." Augusta büyük bir rahatlamayla odadan çıktı ve annesine ya ona katılmayı düşünmesi ya da Augusta'nın gitme kararlılığı konusunda tartışması için daha fazla fırsat vermedi. Şu anda ihtiyacı olan son şey annesinin ona engel olmasıydı. Elbette Leydi Sutton Augusta'nın kasabaya gitmek için neden bu kadar hevesli olduğunu bilemezdi ama Augusta'nın gözleri penceredeki bir başka kar tanesini yakaladığında bu heves artık çaresizliğe dönüşmeye başlamıştı. Bu, kalbine elmas yerleştirilmiş heykelciği geri almak için tek fırsatı olabilirdi ve heykelciğin dükkânda daha fazla kalması halinde neler olabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştı. Pek olası değildi ama başka biri bunu fark edebilir ve daha sonra kendisi için satın almayı seçebilirdi.

Birkaç dakika içinde Augusta kendini bir yanında Leydi Rebecca, diğer yanında Leydi Wilburn'le birlikte arabanın içinde buldu. Son anda başka kimsenin onlarla gelmeye karar vermemesi içini rahatlattı ve araba uzaklaştığında Augusta'nın omuzları çöktü ve gözleri hafif bir rahatlamayla kapandı.

"Hâlâ kar yağıyor." Leydi Wilbram'ın sesinde bir endişe notası vardı. "Umarım güvende oluruz."

"Eminim öyle olacak, anne." Leydi Rebecca'nın güvencesi arabaya bir sıcaklık gibi yayıldı ve Augusta arkadaşına gülümseyerek rahatlamasına izin verdi

tamamen. Ancak birkaç dakika içinde Augusta düşüncelerinin bir kez daha Dük'e döndüğünü fark etti. Sardalya oyunu sırasında birbirlerine sımsıkı sarıldıklarında, Dük'ün önceki davranışına çok üzülmüş olmasına rağmen, onun kollarına girmek için ne kadar istekli olmuştu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Adam sinir bozucu olmaktan başka bir şey değildi ama yine de kalbi onu arzuluyordu. Duyarsızlığıyla onu dehşete düşüren ama yine de şimdi ona kendini açıklamak ve büyük olasılıkla özür dilemek isteyen bir adamdı bu. Şimdiye kadarki girişimleri kısa sürmüş ve Augusta'nın dinlemek istememesi yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmıştı ama Augusta bu girişimleri samimi bulduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı. Özellikle de şimdi özür dilemeye ve hatasını telafi etmeye çalışıyorsa, Augusta onun bu davranışını gerçekten kınayacak mıydı? Gerçekten bu kadar acımasız olabilir miydi?

Augusta sessizce Dük'ün o üç dula karşı neden bu kadar sert davrandığını sorgulamaya başladı. Onlara verdiği karşılık pek nazik değildi ama zaten onlara karşı cömert davranmamış da değildi. Onlara zaten yardım etmişti ama yine gelmişlerdi. Açıklamaları makuldü ve ona göre, küçük evlerini terk edemeyenlere bozuk paralarını sunduklarına göre, içinde bulundukları duruma verilecek tek karşılık cömertlik olmalıydı. Şimdi böyle davrandığı için pişman mıydı?

"Biraz dalgın görünüyorsunuz!" Leydi Rebecca ona küçük bir gülümseme verdi. "Oldukça iyi misiniz? Bu kadar sessiz olmak size yakışmıyor."

"Oldukça iyiyim." Arkadaşına gülümsedi. "Mutlu olduğumu gördüğüme sevindim."

"Öyleyim." Leydi Rebecca usulca gülümsedi. "Umarım bir gün sen de benim kadar mutlu olursun."

"Senin kadar mutlu olabileceğimi hiç sanmıyorum." Kırık, kederli bir kahkaha, normalde sessiz olan arabayı parçaladı. "Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum." Bu son cümle içtenlikle söylenmişti.

Augusta pencereden dışarı bakmak için başını çevirdiğinde yarım bir fısıltı duydu. Heykelciği alıp o üç kadına vererek yaptığı şey hâlâ omuzlarında ağır bir yük olarak duruyordu. Leydi Rebecca hemen Augusta'ya onu mutlu edecek bir beyefendinin mutlaka çıkacağını söylemeye başladı ama Augusta sadece başını sallayabildi. Bu tür bir mutluluğun ona göre olduğunu düşünmüyordu, yaptıklarını telafi edene kadar değil... ve o zaman bile, suçluluk duygusu hâlâ devam edebilirdi. Meyrick Dükü'ne olanları anlatma düşüncesi boynuna sıkı bir düğüm gibi dolanıyor, onun yüzünü her düşündüğünde daha da sıkılıyordu. Gerçeği öğrendiğinde onu reddedecek miydi? Kalbi tamamen kırılır mıydı?

Augusta'yı çok rahatlatacak şekilde, kısa sürede kasabaya ulaştılar. Oldukça sessizdi, yakınlarda dükkândan dükkâna giden bir ya da iki kasaba sakini vardı. Augusta birkaç dakikalığına etrafına bakındı. Hafifçe yağan karla birlikte kasaba çok güzel görünüyordu. Leydi Rebecca ve annesi aynı şeyleri haykırırken dudaklarını hafif bir gülümseme süsledi.

Sonra bakışları tefecinin tabelasına takıldı ve gülümsemesi hemen kayboldu. Uzun bir dükkân sırasının sonunda, mavi boyalı kapıları çatlamış ve hava koşullarından soyulmuş küçük bir binaydı. Bir tarafı biraz aralıktı. Bu dükkanın açık olduğu anlamına mı geliyordu?

"Sanırım pazar meydanında küçük bir gezintiye çıkacağım." Elini belli belirsiz tefecilerin olduğu yöne doğru sallayarak kısaca gülümsedi. "Sadece birkaç dakika sürecek."

"Girmeyi düşündüğünüz bir dükkan var mı?" Annesi soğukla ilgili bir şeyler mırıldanırken Leydi Rebecca sordu. "İsterseniz gelip sizi bulabilirim."

Augusta bir an için arkadaşının elini tuttu. "Kendini üzme. Değirmenciye gideceksin, değil mi? Birkaç dakika sonra ben de sizinle geleceğim."

"Pekâlâ." Kasaba Augusta'nın kaybolmayacağı ya da herhangi bir zorlukla karşılaşmayacağı kadar küçüktü. Yollarını ayıran Augusta, pazar meydanında yavaşça dolaşarak rehincilere doğru ilerledi. Meydana bir kez daha göz attığında, Leydi Rebecca'nın bir elini sallayarak değirmenci dükkânına girmek üzere olduğunu gördü. Gülümseyerek karşılık veren Augusta, arkadaşının arkasından kapının kapanmasını bekledi ve sonra aceleyle rehinciye doğru ilerleyip içeri girdi.

Hava tozlu ve rutubetliydi; soğuk parmak uçlarını ısıtırken Augusta hafifçe ürperdi. Garip bir şekilde, dükkânın içi dışarıdan daha soğuk görünüyordu ve içeride çok az ışık vardı. Dükkân eşyalarla o kadar doluydu ki, içeri neredeyse hiç gün ışığı girmiyordu. Dükkânın en ucundaki masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu ve Augusta hızla ona doğru ilerledi.

"Burada kimse var mı?" Sesindeki titreme karşısında elleri kıvrıldı. "Alo?"

Bir şey gıcırdadı ve karanlığın içinden bir ses yükselince Augusta şaşkınlıkla irkildi.

"İyi günler."

Bir elini kalbine bastıran Augusta, ufak tefek, pısıırık bir beyefendi gölgelerin arasından çıkıp masanın yanındaki sandalyeye oturduğunda zorlukla yutkundu. Adamın gözleri yarım ay gözlüklerinin ardından parlıyordu ve Augusta'nın kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Dışarı çıkıp ondan söz konusu heykelciği isteyemezdi, çünkü o zaman kendini ele vermiş olurdu - ve ya Dük daha sonra bu dükkâna gelirse?

"Yardımcı olabilir miyim?"

Augusta derin bir nefes aldı. "Küçük bir hediye bakabileceğimi düşündüm." Kalbinin panikle çarpmasına rağmen gülümsemeye çalışarak ellerini iki yana açtı. "Noel zamanı, elimden geldiğince arkadaşlarıma ve aileme küçük hediyeler vermeyi severim. Annem için henüz hiçbir şey almadım." İşte bu

En azından doğruydu ve Augusta'nın kalbi tehditkâr suçluluk duygusuna karşı kendini geri itti.

Adam cılız tahta sandalyesinden kalktı. Rebecca'dan epeyce kısaydı, biraz kirli bir sakalı ve mum ışığında parlayan kel bir kafası vardı. Ancak ona gülümsediğinde tüm ifadesi aydınlandı. "Sana özel bir şey bulabileceğimize eminim." Ellerini birbirine sürterek başını eğdi. "Aklınızda bir şey var mı? Bu dükkânda pek çok şey var."

Augusta ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu görebiliyorum. Harika bir tesis olduğunu söylemeliyim."

Augusta hızlıca düşünürken adam başını eğerek selam verdi ve çok belli etmeden ona heykelciğı teklif etmesine yol açacak bir şey önerebileceğinden emin olmaya çalıştı. Yalan söylemek ya da suçluluk duygusunu daha da arttırmak istemediğinden kelimelerini dikkatle seçti.

"Küçük heykelcikleri severim." Etrafına bakınırken sağındaki küçük masanın üzerinde duran minyatür bir tazı ve küçük bir çocuk heykelciğı gördü ve onlara doğru ilerleyerek ikisini de aldı. Eşyalar Dük'ünkilerle aynı değildi ama adama ne aradığı konusunda bir fikir vereceğı kesindi.

"Bunun gibi şeyler mi?" Adam figürleri ondan aldı ve Augusta başıyla onayladı.

"Evet, bunlar gibi. Elinizde başka var mı? Birkaç tane satın almak istiyorum." Augusta içten içe irkildi, yüz hatlarının hoş bir ifadede kalmasını isteyerek hızla. Evet, üç dula verdiği heykelciğı bulmayı umuyordu ama aynı zamanda Noel günü annesine vermek için de bir şeyler satın alabileceğini düşünüyordu. Bu dükkânda bulunma nedeni tamamen yanlış olsa da her ikisini de yapamaz mıydı?

"Birkaç eşyam daha var." Başını çevirip omzunun üzerinden bakarak onu masaya doğru geri çağırdı. "Onları görmek ister misin?"

Augusta'nın kalbi kaburgalarına çarptı. Sesine olabildiğince parlaklık katarak isteğini dile getirdi ve gülümsedi. Adam başıyla kısa bir selam verdikten sonra bir süreliğine uzaklaştı ve elinde üst üste dizilmiş dört kutuyla geri döndü. Her kutuyu açtı ve dört porselen figürü ortaya koydu.... ama Augusta'yı dehşete düşüren şey her porselen figürün kalbinde bir elmas olmasıydı. Biri genç bir kız, biri genç bir hanım, bir diğeri elinde çiçeklerle bir hanım ve dördüncüsü de şapkasını çıkaran bir beyefendiydi. Augusta üç dul kadına beyefendinin porselen figürünü vermediğini biliyordu ama diğer üçüne gelince, hangisinin olduğunu hatırlayamıyordu.

Adamın kaşlarını kaldırdığını gören Augusta gülümsemesini istedi. "Bunlar çok güzel." Birinden diğerine geçerek, çılgınca evden hangisini aldığını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Nefes aldı.

"Hepsini satın almak isterim."

Adamın gülümsemesi yavaşça soldu. "Hepsi mi?"

Augusta başıyla onayladı. "Kesinlikle - ve tazı ve küçük çocuk figürleri de. Fatura babam Vikont Sutton'a gönderilebilir ve o da faturayı aldıktan sonra tamamını ödeyecektir."

Adam gözlerini kırptırdı. "Anlıyorum." Gülümsemesi yavaş yavaş geri dönmeye başladı. "Çok minnettarım ama onları olduğu gibi size veremem. Kutular çok tozlu ve heykelciklerin temizlenmesi gerekiyor. Onları kaldığınız yere gönderebilir miyim?"

Augusta başını salladı. "Onları şimdi alacağım. Dua edin, kendinizi üzmeyin."

Bir süre sonra adam omuz silkti ve kutuları ona uzattı. Augusta kutuları dikkatle dengeleyebildi; bir eli alttaki ikisinin altında, diğer ikisi de dirseğinin kıvrımında tutacak şekilde yan tarafına yaslanmıştı. Malikâneye döndüğünde pelerininin oldukça kirli olacağına şüphe yoktu ama yapacak bir şey yoktu.

"Fatura mı?"

Başını sallayarak babasının adresini vermek için ağzını açtı ama bir an durakladı. "Satın aldığım şeyi sır olarak saklamanızı rica ediyorum." Bir kez daha gülümsemeyi başardı. "Annem bunlardan çok memnun kalacak ama Noel gününden önce satın aldığımı bilmesini istemem."

"Elbette." Ev sahibi nazıkçe gülümsedi ve Augusta'nın kalbine yine suçluluk duygusu sızdı. Sırf kendi yaptıklarını örtbas etmek için böyle konuşuyordu - ve utancı daha da arttı.

Augusta adama babasının adresini verdi, ne satın aldığıyla ilgilenmeyeceğini biliyordu. Satış tamamlandıktan sonra dükkândan çıkıp hızla arabaya doğru ilerledi. Aldıklarını kaplana teslim ettikten sonra Leydi Rebecca'yı aramak için değirmenciye gitmeye hazırlanırken dükkânın kapısı açıldı ve Meyrick Dükü dışarı çıktı.

"Bayan Moir." Gülümseyerek, sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi başını eğdi. "Leydi Rebecca kasabada kısa bir yürüyüşe çıktığınızı söyledi ama sizi bulamadım."

Augusta başını sallayarak Dük'ün ifadesine tatmin edici bir cevap bulmaya çalıştı ama Leydi Rebecca ve annesinin kolları alışverişle dolu olarak gelmesiyle cevap verme zorunluluğundan kurtuldu. Dük hemen harekete geçerek eşyalarını arabaya taşımalarına yardım etti.

"Eve dönüyorsunuz, değil mi Majesteleri?" Ağırlaşan gökyüzüne doğru bir bakış atan Leydi Wilburn başını salladı. "Kar bir an için durdu ama eminim tekrar yağacaktır."

Meyrick Dükü, Augusta'nın arabaya binmesine yardım ederken gülümsedi. "Sanırım bir süre daha burada kalacağım. Yakında eve döneceğim."

Augusta sertçe yutkundu, başını başka yöne çevirirken derisi karıncalandı. Ya o da bir gün

Tefeci mi? Ya onun ne yaptığını öğrenirse?

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum." Leydi Wilburn, Leydi Rebecca'nın tavsiyesini geri alması için mırıldanmasına aldırmadan başını tekrar salladı. "Arabanın yollardan geri döneceği düşüncesi beni çok tedirgin ediyor. Kar çok yoğun ve sanırım- ah-ha!"

Sanki gökyüzü onu duymuş gibi, hemen yeniden kar yağmaya başladı ve Dük'ün alnı çatıldı.

"Görünüşe göre kar giderek ağırlaşıyor." Gökyüzüne ve sonra tekrar Leydi Wilburn'e bakarken kaşları çatıldı. "Eğer bunu tercih ederseniz, Leydi Wilburn, eğer bu sizi rahatlatacaksa, o zaman size eve kadar eşlik etmekten büyük memnuniyet duyarım. Sizi temin ederim, oldukça güvende olacağız, ama yine de, içeriye güvenli bir şekilde yerleşene kadar yanınızda at süreceğim."

Leydi Wilburn rahatladığını ve minnettarlığını haykırırken Augusta yavaş bir nefes aldı. Gözleri ona kaydı, bir an için onun bakışlarını yakaladı ve gözleri buluştuğunda içinde yanan şiddetli tepkinin fazlasıyla farkındaydı. Adamın Leydi Wilburn'e karşı centilmence davranışı takdire şayandı ama yine de o üç dul kadınla konuşma tarzına o kadar zıttı ki. Başını öne eğdiğinde, arabada yanında otururken yaptığı alışverişlerin fazlasıyla farkında olarak, çelişkili duyguları kalbinden parçalar kopardı. Keşke en başta heykelciği almamış olsaydı, o zaman adamın açıklamasını ve özrünü tereddüt etmeden ya da korkmadan dinleyebilirdi. Yine de düşüncesizce hareket etmişti ve şimdi yaptıklarını ona anlatıp anlatmayacağına karar vermesi gerekiyordu. Onun kendisinden özür dilemesinin ardından, kendisinin de ondan özür dileme ihtimali var mıydı? Ve bundan sonra ne olacağını kim söyleyebilirdi?

Benden uzaklaşabilir ve bir daha arkasına bakmayabilir.

Bu olasılık kalbine, onu yere sürükleyecek gibi görünen bir ağırlık gönderdi. Koltuğuna geri yerleşirken, Dük'e daha fazla bakamayarak bakışlarını kenetlenmiş ellerine dikti. Araba uzaklaşırken sessizce oturdu, hiçbir taraftan ne soru ne de konuşma istedi. Ama o sırada kalbi, eve dönüş yolunun her anında ona soru üstüne soru gönderiyordu.

CHAPTERSEVEN

Rehin dükkanını ziyaret edememiş olması Edward'ı biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama misafirlerine karşı bir sorumluluğu olduğu için Edward

Hanımefendinin rahat ettiğinden emin olmak için arabanın yanında at sürmek zorunda kalmıştı. Bu aynı zamanda eyerdeki pozisyonundan Bayan Moir'i görebildiği ve onun ara sıra kendisine doğru baktığını fark edebildiği anlamına geliyordu. Bu sadece kısa bir bakıştı ama birden fazla kez olmuştu. Bu bakışların bir anlamı olup olmadığını Edward söyleyemezdi ama yine de onlar için minnettardı. Bu en azından Bayan Moir'in onu görmezden gelmeyeceği anlamına geliyordu. Belki de zamanı geldiğinde açıklamalarını dinleme umudu olabilirdi.

"Eve geldiğin zaman rahatladım." Annesi yine davetsiz olarak çalışma odasına girdi ve bir elini onun koluna koydu. "Son birkaç saattir kar çok şiddetli yağıyor."

Edward başıyla onayladı. Eve dönerken kar tahmin ettiğinden çok daha şiddetli yağmaya başlamıştı. Leydi Wilburn, Edward'ın onlara katılmasıyla daha da rahatladığını söylemişti ve doğruyu söylemek gerekirse Edward da onlarla dönmeyi seçtiği için memnundu. Kasabada kalmaya devam etseydi

böyle bir kar fırtınasında geri dönmek çok daha zor olurdu.

"Son birkaç gündür biraz melankolik olduğunuzu fark ettim." Leydi Meyrick bakışlarını ona doğru çevirdi ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki sizin için biraz endişeliyim."

Edward ona kısa bir gülümseme sundu. "Çok cömertsin anne. Biraz... dikkatimin dağıldığını itiraf etmeliyim."

Herhangi bir açıklama yapmadı ve annesi tek kaşını kaldırarak bekledi ama Edward sadece başını salladı. Daha fazla açıklama yapmaya niyeti yoktu. Leydi Meyrick kaşlarını çattı ve ağzını açtı... ama sonra tekrar kapattı ve başını hafifçe salladı.

"Sıkıntınızın sebebi benim ve bunun için özür dilerim." Kolunu hafifçe sıktı ve sonra uzaklaşmaya başladı. "Ah, size bu akşamki eğlence hakkında soru sormayı düşündüm. Bir Noel oyunu, değil mi?"

Edward ona bakarak başını salladı. "Çok iyi, sanırım oyuncular çoktan geldiler."

Edward nefesini tutmuş, Bayan Williams'ın yanına oturması için bir öneri bekliyordu. Ancak annesi ona sadece gülümsemekle yetindi ve sonra doğruca çalışma odasının kapısına yöneldi.

"Anne."

Durakladı, eli kapı kolundaydı ve ona bakmak için başını çevirdi.

"Bu ev partisi için size minnettarım."

Onun şaşkın bakışlarını görünce ellerini iki yana açtı. "Nankörlük ettiğimin farkındayım. Şikayet ettim, sızlandım ve böyle bir şeyin neden iyi bir fikir olmadığına dair türlü bahaneler sundum. Önce salon oyunlarınız ilgimi çekmiyormuş gibi davranarak eğlenmemeye çalıştım, ama gerçek şu ki anne, bunu çok hoş bir çaba olarak buldum. Kış mevsimi çok kasvetli olabiliyor ve ben bir eğlence ve arkadaş bulduğum için çok mutluyum."

Leydi Meyrick bir an durdu, onu inceliyordu ve belki de onunla alay ettiğinden korkuyordu. Ama sonra annesinin yüzünde öyle güzel bir gülümseme belirdi ki Edward'ın kalbi biraz daha büyüdü. Şimdi annesinin ev partisi hakkındaki şikâyetlerinden dolayı ne kadar üzgün olduğunu fark etmişti. Evet, annesinin onu dikkate almamasına sinirlenmişti ve evet, annesinin onunla her şeyi önceden konuşması gerekirdi, ama bu ev partisinin hoş olmadığı anlamına gelmiyordu. Gerçekten de, beklediği her şeyden daha hoştu.

"Bana böyle şeyler söylediğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Annesi bir süre daha ona gülümsedi ve sonra kapıyı arkasından kapatarak Edward'ı yalnız bıraktı.

"Çok daha fazla minnettar olmalıydım." Edward sanki kendini biraz daha azarlaması gerekiyormuş gibi yüksek sesle konuşarak pencereden dışarı baktı. Annesinin en başından beri gösterdiği tüm çabaya daha fazla saygı göstermeliydi. Bunu yapmamış olsaydı, bu kış gerçekten de çok sıkıcı geçebilirdi ve neredeyse tamamen yalnız geçirebilirdi - ve şimdi sahip olduklarının yanında bu düşüncenin ne önemi vardı? Misafirlerle, kahkahalarla, eğlenceyle ve büyük bir zevkle dolu haftalar.

Noel'e sadece birkaç gün kala, Edward'ın kalbi Noel'i Bayan Moir ile geçireceği düşüncesiyle daha da yükseldi. Evet, hâlâ konuşmaları gereken çok şey vardı ve özür dilemesi gereken çok şey vardı ama perdelerin ardında yaşadıkları ortak andan sonra Edward onun sessizliğine uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Ona gerçeği söylerse, kendi duyguları hakkında dürüst olabilirse, belki o zaman onu affetmeye razı olabilirdi.

Ama ya yapmazsa?

Pencereden dönerken kalbi aniden çarptı, çalışma odasına geri döndü ve nasıl olduğunu hatırladı

parmakları onunkileri tutmuştı. Bunu yaparken elini geri çekmemiştir. Aslında, birkaç dakika boyunca onun elini tutmamış mıydı? Yakınlığı sona erdiren sadece bir kesinti olmuştu; inşa edilen yoğunluk paramparça olmuş, aniden yerini garip bir garipliğe bırakmıştı. Kadından istediği şey neydi? Dudağının kenarını çiğneyen Edward, konu leydiye geldiğinde kalbinden geçenleri düşünmeye başladı. Onun onayını istiyordu, pişmanlığını, suçlama arzusunu görmesini istiyordu, onun arkadaşlığını arzulamasını istiyordu. Onun kendisini arzulamasını istiyordu.

Bu düşünce o kadar şaşırtıcıydı ki Edward nefesini tuttu ve durdu. Başlarda Bayan Moir'la araları açıldı ve ev partisinin başlangıcında, yaz sezonu boyunca kendisini terslemesine karşılık olarak onu kızdırmak istediğini fark etmişti. Ama bu istek yeni bir şeye, çok daha derin bir şeye dönüşmüştü. Ev partisinin sonunda onun evden ayrılacağı düşüncesi acı vericiydi. Böyle bir şeyin farkına vardığında yaşadığı şaşkınlık, bir elini alına götürmesine ve orada boncuk boncuk ter hissetmesine neden oldu. Bu, hissedebileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Duygularının hayal ettiğinden daha şiddetli olduğunu kabul etmek gerçekten değiştiriciydi.

Edward nefesini tutarak omuzlarını dikleştirdi. Bu duyguları harekete geçmeden önce dikkatlice düşünmesi gerekiyordu. Daha önce evliliği düşünmesine hiç izin vermemişti, şimdi neden versin ki?

"Çünkü daha önce hiç böyle duygular hissetmemiştim." Cevap çok açıktı ve Edward bu sözleri söylerken kalbi yeniden çarpmaya başladı. Daha önce hiçbir genç kıza karşı böyle duygular beslememiş, kendini bu duygulara kapılmış bulmamış, her boş anında onu düşünerek düşüncelerini harap etmemişti. Peki bu ani farkındalıkla ne yapacaktı?

"Elimi tuttu." Kendi kendine mırıldanan Edward, bu umut dolu düşünceyi hemen kalbinden uzaklaştırdı. Bayan Moir'la bir gelecek hayal etmesine bile izin veremezdi, kendisini onun önünde böylesine korkunç bir şekilde rezil etmişken olmazdı. Önce bir açıklama yapmalı, ardından da bağışlanacağına dair zayıf bir umut beslemeliydi ve sonrasında ne olacağını görmek için beklemek zorundaydı. Belki o zaman, eğer kız onu affederse, aralarındaki tanışıklık yeniden kurulursa, o zaman sevgisine dair en küçük bir umuda bile izin verebilirdi.

Bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiğinde zihni aniden Bayan Moir'in düşüncelerinden uzaklaştı. Çalışma odasının kapısının yanındaki köşedeki masa genellikle çeşitli ıvır zıvırlarla doluydu - çok az önemseydiği ıvır zıvırlar ama yine de oradaydılar. En son baktığında tüm ıvır zıvırları yerinde duruyordu. Hızlı bir bakış daha ona bir şeylerin gittiğini söyledi. Kaşlarını daha sert çattı. Olmayan şey neydi? Bakışları küçük süs eşyaları grubunun üzerinde gezinerek hangisinin kaybolduğunu hatırlamaya çalıştı ve birkaç dakika sonra aklına geldi.

Kalbinde bir elmas bulunan küçük Çin heykelciği.

Bir elini çenesine götürürken kaşları çatıldı. Böyle bir şey nereye gitmişti? Hizmetkârlar almış olamazdı elbette ve temizlenmesi gerekmediği sürece taşınmasına da gerek yoktu. Eğer bir kırılma olmuş olsaydı, o zaman kendisine haber verilirdi.

"Tabii yeni hizmetçilerden biri değilse." Bu fikir onu başını sallamaya itti. Kâhya yeni hizmetçileri görevlerinin ilk birkaç günü boyunca denetler, ne yapacaklarını ve kendilerinden ne beklendiğini bildiklerinden emin olurdu. Eğer bir kırılma olursa, kâhya onu hemen bilgilendirirdi. Bunu bir an bile sorgulamadı. Peki nereye gitti?

Son sorusunu **ş i m d i l i k** aklının bir köşesine atan Edward, kendini onun hakkında düşünmeye zorladı.

şimdiki sorumlulukları. Zaten çok uzun süredir çalışma odasındaıdı. Konuklar yine onun arkadaşlığını bekliyorlardı. Yemek gongu yakında alacaktı ve Edward odadan çıkarken kendi kendine sessizce gülümsedi, yemek masasında Bayan Moir'in yanına oturacağından nasıl emin olduğunu hatırladı. O masanın başında otururken Bayan Moir solunda olacaktı ve koridorda yürürken Edward bir kez daha Bayan Moir'in düşüncelerinde ön planda olduğunu fark etti.

"BEYLER, bu akşam her zaman yaptığımız gibi limanımızda oyalanmakta zgr değiliz." Edward hafif hayal kırıklığı mırıltılarına gülümsedi. "Hepimiz, bizleri eğlendirmek için sunulacak muhteşem bir Noel oyununun tadını çıkarmak üzere balo salonuna doğru yola çıkacağız."

"Hemen gidelim." Annesi sandalyesinden kalktı ve hanımlar da onu takip etti, beyler de hanımların arasına karışmak için aralara girdiler. Edward kapıya döndü, gözleri Bayan Moir'deydi. Kapıya doğru acele etmek isteyenleri bekliyordu ve bu yüzden Edward kendini geri çekerek annesinin ilerlemesine izin verdi. Yemek boyunca Miss Moir'a yakın durmuştu ve ikisinin de yakınında başkaları olmasına rağmen hoş bir sohbet gerçekleştirmişlerdi. Ona olabildiğince yakın kalmak arzusuyla hiç tereddüt etmedi. "Bayan Moir, benimle balo salonuna kadar yürüyebilir misiniz?"

Edward'ın çok hoşuna gitmesine rağmen kız tereddüt etmedi ve dudaklarına bir glmsemi düşmemesine rağmen hemen kolunu kabul etti. Yemek salonundan en son onlar ayrılmıştı ve Edward büyük bir hızla yürümek yerine oldukça yavaş adımlarla ilerliyordu. Sohbet etme düşüncesi yok olmaya başlamıştı, ağzı aniden kurumaya başlamıştı.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Bayan Moir da sessiz bir şekilde onun yanında yürüyordu ama gözleri onunkilere dikilmişti.

"Umarım bu akşamdan keyif alırsınız." Biraz vasat bir sözdü ama hiçbir şey söylememekten daha iyiydi. "Oyunun mükemmel olacağına eminim."

"Eminim yapacağım." Sesi sessizdi, herhangi bir heyecandan ya da olacaklara dair bir beklentiden yoksundu. Edward'ın dudakları büküldü. Hiç şüphe yok ki St Thomas Günü'nde aralarında geçenleri düşünüyordu - ve eğer bunu düşünüyorsa, o zaman ileriye doğru nasıl bir yol bulabilirlerdi?

Kafası iyice karışmıştı. Bayan Moir'le daha fazlasını arzuluyordu ve şimdi bunu kendisine açıkça itiraf etmek istiyordu. Geçmiş bile konuşamazken ona daha fazlasını anlatabileceğine dair bir umudu var mıydı?

Sanki bir şekilde onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi, Bayan Moir aniden kolunu sıktı. "Sanırım beni affetmenizi istemek zorundayım, Majesteleri."

Edward'ın başı ona doğru döndü. "Neden seni affetmek zorundayım?"

Bayan Moir hiçbir şey söylemeden öyle uzun bir nefes aldı ki Edward'ın endişesi artmaya başladı. "Bir sorun mu var?"

"Sizinle konuşmak istediğim bir konu var." Bayan Moir'in sözleri birbiri üzerine yığılmaya başladı. "Benden hiç hoşnut olmayacağınızdan hiç şüphem yok, ancak ben -"

"Bayan Moir." Edward onun ne söyleyeceğini bildiğinden oldukça emindi, hemen onu caydırmaya başladı. "Özrümü ve olanlarla ilgili açıklamamı dinlemeye istekli olmamanız size karşı kullanacağım bir şey değil." Yürümeyi bıraktı, kızın gözleri yüzünü arıyor ve yüzünü ona dönerken dudakları hafifçe titriyordu ve Edward'ın endişesi daha da arttı. Gerçekten de onun açıklamasına açık olmamasından bu kadar endişe duyuyor muydu? Onun gecikmesine vereceği tepkiden mi korkuyordu?

hazır olup olmadığına bakmaksızın kendisiyle konuşmasını talep eden bir tür zorba olmasından mı korkuyordu?

"Bayan Moir, beni dinlemek için kendinizi zorlamayın. Tereddüt ettiğiniz için size kızgın değilim. Hayal kırıklığına uğramadım. Siz beni dinlemeye istekli olana kadar beklemeye gerçekten açığım. Bu konuda sizi affetmemi gerektirecek hiçbir şey yok."

Bayan Moir'in eli Edward'ın elini buldu, parmakları Edward'ın elini öyle sıkıca kavradı ki Edward'ın kaşları kalktı. Hanımefendiyi ilgilendiren her neyse, belli ki çok önemliydi.

"Yanlışı anladınız, Majesteleri." Kadın derin bir nefes daha aldı ve omuzları çöktü. "Söylediğim gibi, açıklamalarımın hakkımda kötü düşünmenize neden olacağının farkındayım, çünkü tepkisel davranışlarım açısından sizinle hemen hemen aynı şekilde davrandım."

Edward başını salladı. Kadın yine içini döküyordu, hem de bunu yapması için hiçbir neden yokken. Kendini açıkça ifade etmemiş miydi? Açıklamalarını dinlemeye biraz daha az istekli olduğu için onun hakkında kötü düşünmediğini açıkça belirtmemiş miydi?

"Tereddüt etmenizde bir hata yok. Öfkeme verdiği tepki fazlasıyla anlaşılabilir." Diğer eli de onunkini buldu ve perdelerin arkasında olduğu gibi birlikte durdular. "Bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum, Bayan Moir. Hazır olduğunuzda size kendimi açıklayacağım, ister bugün, ister yarın, hatta ister yaz mevsiminde." Konuşurken bir şey onu daha yakına itti ve Edward hemen karşılık verdi, koridorda ikisinden başka kimsenin olmadığına farkındaydı. Bir uygunsuzluk vardı, evet, ama şu anda aklına bile gelmiyordu. Tek görebildiği Bayan Moir'di, bakışları onun dudaklarında, gözleri hâlâ endişeyle parlıyordu. Bunu ondan uzaklaştırmayı ne kadar çok istiyordu!

"Hayır, Majesteleri, ben - "

"Sanırım size vermem gereken birden fazla açıklama olacak Bayan Moir - tabii ki doğru zaman geldiğinde."

Sözcükler büyük bir anlam yüklenerek söylenmişti ve bir anda Bayan Moir'in yanakları kızardı, başı hafifçe başka yöne döndü - ama elleri onunkilerden çekilmedi. Onunla aynı şeyleri hissetmiş olması mümkün müydü? Tanıştıkları son birkaç günün getirdiği tüm kafa karışıklığı ve acıya rağmen kendi kalbi de ona karşı yumuşuyor muydu?

Gözleri bir an için kapandı. "Sanırım beni yanlış anladınız, Majesteleri."

Edward onun ne demek istediğini bilmiyordu, hareketleri onun sözleriyle oldukça çelişiyordu. Yanlış anlamadan söz ediyordu ama parmakları Edward'ın parmaklarının arasında dolanıyordu ve Edward onu izlemeye devam ederken bakışları yavaşça Edward'a doğru döndü. Ağzının kenarından küçük bir gülümseme yayıldı ve Edward kendini kaybetti. Kadının tatlılığı çok güçlüydü. Boğazı düğümlendi ve sertçe yutkundu, kalbinde Miss Moir'a karşı ne kadar çok şey hissettiğinin farkındaydı ama yine de şu anda ne kadar kararsız ve emin değilmiş gibi görünüyordu. Konuşmadıkları o kadar çok şey vardı ki, bu yüzden aralarında henüz bir karar alınmamıştı. Ancak, giderek büyüyen bu sevgi, birbirlerinden uzak kalmalarına izin vermiyordu. Acaba Bayan Moir da onunla aynı belirsizliği mi hissediyordu? Kalbi belirsizlikle dolu olmasına rağmen o da mı Moir'e çekiliyordu? Ona gerçeklerden başka ne sunabilirdi ki? Aynı dürüstlikle karşılık verebileceği umuduyla ona kalbinden geçenleri söyleyemez miydi? Açıklaması gereken o kadar çok şey vardı ki... Kızın yakınlığı onu nasıl en iyi beyefendi olmaya itmişti ve geçmişteki davranışları onu nasıl daha da utandırmıştı.

Ancak, hiçbir şey söylemedi.

Bayan Moir onun yüzüne bakmaya devam ederken aralarındaki boşluk sessizlikle doldu, parmakları hâlâ onunkilerin arasındaydı. Sanki onun cevap vermesini, geleceklerini değiştirecek bir eylemin ilk adımını atmasını bekliyordu. Kalbi beklentiyle şiddetle çarpan Edward yavaşça başını eğerek karşılık vermeye başladı. Bayan Moir kendi başını geriye eğdi.

"Majesteleri?" Koridorun zeminindeki keskin ayak sesleri ve adının söylenmesiyle Edward geriye doğru uçtu. Kendini Bayan Moir'dan olabildiğince uzağa itti ama sonra ona doğru geri çekildi ve birlikte yürümeleri gerektiğini hatırlayarak kolunu uzattı. Tek kelime etmeden kabul etti, tam o sırada Lord Ossington köşeyi döndü.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Boğazını temizleyen beyefendi, önemli bir anı kaçırdığını fark etmiş gibi başını çevirdi. "Beni Leydi Meyrick gönderdi."

Başka bir açıklama yapmadı ve Edward annesinin tam olarak ne yaptığının farkında olarak kendi kendine iç geçirdi. Lord Ossington'ı onu araması için göndermişti, belki de geç kalmasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sanırım, Majesteleri, birkaç dakikaya ihtiyacım var." Bayan Moir ona bir bakış fırlattı, sonra elini çekti. "Lütfen benim için beklemeyin. Birkaç dakika içinde hepinize katılacağım."

Edward sadece başını sallayabildi, konuşmak için yanıp tutuşuyordu, Bayan Moir'a neler hissettiğini açıklamak, neredeyse neler olduğunu ve aralarında önemli bir bağ kurulmasını ne kadar çok istediğini anlatmak için yanıp tutuşuyordu... ama böyle şeyler sadece bir bakışla anlatılamazdı. Bu yüzden ona bir gülümseme sundu, o da kısa bir süre karşılık verdikten sonra topuklarının üzerinde dönüp onlardan uzaklaştı.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim."

Edward tek omzunu silkerek Lord Ossington'la birlikte balo salonuna doğru yürümeye başladı. "Bunu sen yapmadın ve kasıtlı olarak da yapılmadı."

"Hayır, gerçekten de öyle değildi. Aslında, Bayan Moir ile özel bir görüşme yapmak istediğinizi bilseydim, sizi asla bölmezdim."

Edward arkadaşına baktı. "Umarım sağduyunuza güvenebilirim."

"Evet, elbette." Lord Ossington bir elini kalbine götürdü. "Tek bir kelime bile etmeyeceğim. Konuklardan herhangi birinin Bayan Moir'in yokluğunu ya da dönüşünü fark edeceğini hiç sanmıyorum."

Edward minnettar bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim." Balo salonuna girerken, Edward hemen sorumluluklarının içine çekildi, her ne kadar kalbi hâlâ Bayan Moir'la neredeyse gerçekleşecek olanlar yüzünden sıkıntılı olsa da. Yine bir şeye çok yaklaşmışlardı ama yine de ondan çok uzaktaydılar. Onunla tekrar konuşması, isteklerini açıkça belirtmesi ve ona ne kadar değer vermeye başladığını ve şimdiye kadar yaptığı hatalar için ne kadar üzgün olduğunu söylemesi gerekiyordu. Edward'ın tek duası, en azından onu düşünmeye istekli olmasıydı, çünkü onsuz dayanabileceğini sanmıyordu.

CHAPTER EIGHT

neredeyse Dük'ü öpecekti.

Bu düşündüm o Döndü etrafında
Augusta'nın zihni gözlerini kapatmıştı.

Bazen

Olanlardan memnun olsa da, diğer zamanlarda ne kadar yaklaşmış olduğunu düşünüp dehşete kapılıyordu. Meyrick Dükü başını eğdiğinde, özür dileme girişimlerini unutmuştu. Niyeti ona heykelciği ve yaptıklarını anlatmaktı, her ne kadar bunu yapmaktan son derece tedirgin olsa da. Koridorda yürürlerken, birdenbire ona her şeyi anlatmak, suçunu bilmesini sağlamak ve kendisini affetmesi için yalvarmak için çaresiz kalmıştı. Ona göre, mutlu olabilmelerinin tek yolu buydu. Ama adam onun niyetini yanlış anlamıştı ve onun yakınlığı her şeyi elinden almışken, onunla mücadele edecek gücü yoktu. O anda, sanki başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı ve onun dudaklarını kendi dudaklarına bastırma arzusu öfkeyle yanmaya başlamıştı. Konuşmaları yarıda kesildiğinde, bir adım uzaklaştığında, utancı yüzüne vurmuştu. Onunla dürüstçe konuşmadığı, daha fazla yakınlaşmadan önce tamamen açık olmaya karar vermediği için utanç duyuyordu.

Önemli bir şey olmadığı için rahatladım.

Dudaklarını birbirine bastıran Augusta bir an için gözlerini kapatıp düşündü. Dük onu öpmüş olsaydı, o zaman daha da büyük bir çıkmaza girecekti. Yine de ona öyle ya da böyle gerçeği söylemeye kararlıydı. Dük'ün düşündüğü gibi, dul kadınlarla nasıl konuştuğu konusunda ondan özür dilemesini istememiş değildi, daha ziyade içini dökmek istemişti. Keşke onu dinlemiş olsaydı, o zaman aralarındaki şeyler çoktan değişmiş olabilirdi... her ne kadar daha iyisi için olmasa da, kabul etti.

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile duyduğunuzu sanmıyorum."

Augusta utanarak gözlerini nakışından ayırmadı. Leydi Rebecca'yla baş başa sessiz bir salonları vardı ve Leydi Rebecca birkaç dakikadır konuşuyordu ama Augusta arkadaşının söylediği tek bir kelimeyi bile tekrar edemeyeceğini fark etti.

"İyi misiniz?" Leydi Rebecca'nın sesinde öfke yoktu, sadece yumuşak bir endişe vardı.

"Ben çok iyiyim." Arkadaşına kısa bir gülümseme veren Augusta, Dük'le yaşadığı olayı aklından çıkarmaya çalışarak dikkatini tekrar nakışa verdi. "Bağışlayın beni. Dikkatimi çok yoğunlaştırmıştım ve konuştuğunuzu duymadım." En azından bu doğrudu - her ne kadar nakışını düşünmüyor olsa da.

Leydi Rebecca onun koluna dokundu, gözleri araştırıyordu. "Nakışınız o kadar zor olamaz, değil mi?"

Augusta gülümsemeye çalıştı ama onun yerine dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Bunu biraz zor buluyorum," diye itiraf etti, aslında nakıştan değil, Dük'ten bahsettiğinin tamamen farkındaydı. "Bazen o kadar çok düğüm oluyor ki hepsini çözmekte zorlanıyorum."

Leydi Rebecca hiçbir şey söylemeden başını eğdi.

Augusta iç geçirerek omuzlarını silkti. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım?"

"Sanırım nakıştan bahsetmiyoruz." Leydi Rebecca hafifçe gülümsedi, bakışları hâlâ oldukça yoğundu. "Ne

Sorun nedir, sevgili dostum? Bu mevsim neşe ve mutluluk mevsimi ama ben seni her şeyden çok melankolik görüyorum."

Nakışını bir kenara bırakan Augusta bir kez daha iç çekti. "Böyle olmaktan nefret ediyorum. Eğer umutsuzluğum sizi üzdüyse özür dilerim."

"Beni hiç etkilemedi." Artık biraz endişeli olduğu her halinden belli olan Leydi Rebecca sandalyesinin kenarına oturdu. "Sorun her neyse, size yardımcı olacaksa bunu benimle paylaşmanızı rica ediyorum."

Augusta tereddüt etti. Leydi Rebecca kendi payına düşen kafa karışıklığına katlanmıştı ama artık böyle şeyler sona erdiğine göre Augusta kendi zorluklarını paylaşmakta özgürdü. "Korkarım beni çok aptal bulacaksın."

"Belki de yaparım." Leydi Rebecca nazıkçe gülümsedi. "Eğer bana Meyrick Dükü'ne ilgi duyduğunu söylemek istersen, bunun sürpriz olmayacağına söz verebilirim."

Bakışlarını kaçırarak Augusta'nın midesinde bir ateş topu yuvarlanmaya başladı.

"Utaniyorsunuz." Leydi Rebecca başını salladı. "Sizi öyle yapmak istememiştim."

Yüzü alev alev yanan Augusta söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama çaresizce omuz silkmekle yetindi. Leydi Rebecca'nın söyledikleri yaşadığı zorluğun bir parçasıydı, evet ama hepsi bu değildi. Kesinlikle Dük'e ilgi duyuyordu ve böyle bir şeyi arkadaşından saklayamayacağı da açıktı. "Bunu herkesten saklamaya çalışıyordum.... Belki kendimden bile."

"Ama böyle duygulara sahip olmak oldukça makul." Leydi Rebecca omuz silkti. "Senin hakkında hiç de kötü düşünmüyorum."

"Ama ben aptalım, değil mi?" Kalbi kararsızlıktan güm güm atmaya başlayan Augusta çaresizce arkadaşına baktı ve onun kararını duymak istedi. "İnsanlara her zaman bir beyefendiye sırf duruşundan dolayı ilgi duymayacağımı söyledim.... ve şimdi tam olarak bunu yapıyorum!"

"Ama ona mevkii nedeniyle gitmiyorsunuz, bu yüzden aptal değilsiniz." Leydi Rebecca nazikçe gülümsedi. "Gelin şimdi, böyle şeyleri tereddüt etmeden hissetmenize izin verin. Aşırı endişelenmenize gerek yok."

"Ama kendime her zaman ondan uzak durmam gerektiğini söyledim. Yaz mevsiminde bile Dük'e her zaman çok az ilgi duydum, karakterinden ziyade sosyetedeki konumu nedeniyle ona yaltaklanmayı reddettim."

"Bu Dük'ün karakterinin kötü olduğu anlamına mı geliyor?"

Bu sessiz soru Augusta'nın ruhuna işledi. Hayır, diye düşündü sessizce. Önceki davranışlarına rağmen Dük'ün karakterinin kötü olduğunu düşünmüyordu. Elbette yaptıklarının bir açıklaması olmalıydı ve özür dilemek istediğinden emindi ama onun başka yönlerini de görmüş, görmezden gelemeyeceği şeyler gözlemlemişti. Leydi Wilburn karla ilgili endişelerini dile getirdiğinde ona yardım etme ve arabaya eve kadar eşlik etme konusundaki istekliliği onur vericiydi, ayrıca misafirlerini sürekli olarak düşünmesi de. Tüm bunlar bir şeyler ifade ediyordu.

"Sanırım bu soruyu size bırakmalıyım." Augusta düşünmeye devam ederken Leydi Rebecca nazikçe gülümsedi. "Ama duygularınızın utanılacak bir şey olmadığını anlamanızı istiyorum. Beyefendinin duygularınıza açıkça karşılık verdiğini bilmekten mutluluk duymalısınız."

Bu söz üzerine Augusta ayağa fırladı ve büyük bir hoşnutsuzluk içinde odanın içinde dolaşmaya başladı. "Bundan emin olamam." Augusta'nın sözleri, daha önceki akşam Augusta'nın ona nasıl sarıldığını hatırlamasına neden oldu ve bu sözler üzerine Leydi Rebecca sadece başını salladı.

"Sanırım siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki duygularından eminim."

Augusta yavaş bir nefes alarak volta atmayı bıraktı ve tekrar arkadaşına döndü. "Ama o gerçeği bilmiyor." Bu söz üzerine, Augusta'nın ne demek istediğini pek anlayamayan Leydi Rebecca'nın gülümsemesi belirgin bir şaşkınlık içinde kayboldu.

"Karakterimin bazı yönlerinden ve bazı davranışlarımdan büyük utanç duyuyorum." Augusta yutkunarak gözlerini arkadaşından kaçırdı. "Eğer Meyrick Dükü bunu öğrenirse, benden yüz çevirir."

"Herkesin başarısızlıkları ve eksiklikleri vardır," diye hatırlattı Leydi Rebecca ona nazikçe. "Seninkilerin başkalarınınkilerden daha kötü olduğunu düşünemezsin. Bana göre sen pek çok özelliğe sahip harika bir arkadaşısın."

"Ama aynı zamanda düşüncesizim." Kalbi sızlayan Augusta ellerini gözlerine bastırdı, "Şu anda düşüncelerimin oyalandığı yer burası."

Arkadaşı başını eğmiş, onu inceliyordu. "Seni tam olarak anladığımı sanmıyorum. Ancak içinde derin bir keder olduğunu görebiliyorum. Gözlerin bunu ele veriyor. Eğer tam olarak konuşmak istediğin bir şey varsa, dinlemekten memnuniyet duyarım. Sizi hiçbir şekilde yargılamayacağım."

Augusta başını salladı. Sanki acısı içinde kabarıyor, kelimeleri dudaklarına doğru zorluyor ve istese de istemese de onları tutamıyordu.

"Aziz Thomas Günü'nde üç dul kadınla ilgili bir olay oldu." Küçük bir iç çekişle ellerini iki yana açtı. "Kendisinden istenen şeye çok kızmıştı. Bunu anlayamadım, çünkü dediğim gibi, Aziz Thomas Günü'ydü ve bu nedenle büyük bir cömertliğin sunulduğu bir gündü."

"Ve bu da beklenen bir şey." Leydi Rebecca yavaşça başını salladı. "Şu ana kadar sizinle aynı fikirdeyim."

Augusta iki elini birden havaya kaldırdı. "Hikayemin en kötüsünü duymadınız. Dük'ün bunları kovduğunu duydum."

kadınları en talihsiz şekilde öldürdü. Anladığım kadarıyla onlara çoktan bir sürü para teklif etmişti, ama onlar da bu paraları evlerinden çıkamayacak durumda olanlara vermeye gitmişlerdi."

Bunun üzerine Leydi Rebecca'nın ifadesi yumuşadı ve bir eli kalbine gitti. "Ne kadar ihtiyaç içinde olmalılar."

"Ben de aynen böyle hissediyordum, bu yüzden onu bu kadar küçümseyici bir şekilde dinlediğimde yaşadığım dehşeti tahmin edebilirsiniz."

"Elbette yapabilirim." Leydi Rebecca kaşlarını çatı. "Neden bu kadar sert konuştuğuna dair herhangi bir neden söyledi mi?"

Augusta başını salladı. "Henüz değil. Ancak Dük benimle konuşmak, kendini açıklamak ve şüphesiz özür dilemek için bir fırsat istedi. Ancak ona henüz bir şans vermedim."

Arkadaşının alnında küçük bir kaş çatıldı. "Yapmamanız için bir neden var mı?"

"İlk başlarda davranışlarından o kadar etkilenmişim ki bir daha asla onunla birlikte olmak istemediğimi düşünüyordum. Ama şimdi..." Başını öne eğerek konuşmasını sonlandırdı. "Gecikme nedenlerimin daha fazlası var - tamamen bencilce olanlar, ekleyebilirim."

Leydi Rebecca hiçbir şey söylemedi ve Augusta'nın açıklamasına devam etmesini bekledi. Yaptığı şey hakkında bu kadar dürüst olmanın oldukça zor olduğunu düşünen Augusta derin bir nefes aldı ve bir süre sonra söze başladı. "Öfkeden kudurmuş bir halde, Meyrick Dükü'nün bu işi bitirdiğini söylediği bu üç dul kadın için odamdan biraz para almaya gideceğimi söyledim," diye söze başladı. "Ancak ben...." Utanç kalbini zorlarken gözleri kapandı. "Ancak üç hanımın yanına dönerken çalışma odasının önünden geçtim ve -"

"Demek burada saklanıyorsun!" Kapı itilerek açıldı ve Augusta tam açıklamalarına başlamak üzereyken annesi salona girdi. "Her yerde seni arıyordum. Leydi Meyrick Noel süslemelerini bitirmek için genç hanımları topluyor.

Yarın." Beklentiyle Leydi Rebecca'dan Augusta'ya ve tekrar Augusta'ya baktı." Umarım katılmaya niyetlisinizdir?"

Augusta, annesinin Leydi Rebecca'yla birkaç dakika daha yalnız kalmasına izin vermesini dileyerek yavaş bir nefes verdi. Arkadaşının da aynı düşüncede olduğu anlaşılıyordu, çünkü Leydi Sutton'ın isteğine kısa, oldukça alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sakın bir nefes alarak ayağa kalktı

"Katılmaktan memnuniyet duyarım. Bizi aramaya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Augusta hayal kırıklığıyla küçük bir iç çekerek, annesinin yüzündeki hafif sorgulayıcı ifadeyi görmezden gelerek arkadaşının ve annesinin peşinden gitti. Leydi Sutton her nasılsa Augusta'nın önemli bir şeyden bahsettiğinin farkındaydı.

"Gelin o zaman, gelin." Leydi Sutton ikisini de odadan çıkarırken Augusta arkadaşıyla kollarını birleştirdi ve annesinin yolu göstermesine izin vermek için kenara çekildi.

"Bilmecenin geri kalanını bana daha sonra anlatabileceksin."

Augusta tekrar iç geçirerek bir omzunu kaldırdı. "Umarım öyledir." Annesi şimdi önlerinde yürürken, Augusta başını hafifçe sallamakla yetindi. "Meyrick Dükü'yle ilgili meseleler çok kafa karıştırıcı. Elbette çok yakışıklı ama tüm bu olanlardan sonra kafam çok karıştı ve aynı zamanda ona karşı bir çekim hissediyorum."

"Eminim her şey yakında açıklığa kavuşacaktır."

"Belki de olur." Augusta kendini kontrol edemediği için hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Meyrick Dükü'nü bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Nereye gidersem gideyim, o hep orada. Aklımı ondan alamıyorum."

Arkasından gelen küçük bir ses dikkatini çekti ve başını çevirdiğinde Dük'ten başkasının kısa bir mesafe **arkalarında** yürümediğini gören Augusta'nın nefesi kesildi. Sesini alçak tutmuştu çünkü

Leydi Rebecca'yla konuşuyordu ama onu duymuş muydu? Bakışları bir anlığına onunkileri yakaladığında tüm vücudu öfkeli, sönmeyen bir ateşle yanıyor gibiydi. Geri dönen küçük gülümsemesi ve gözlerindeki ışık, söylediği her kelimeyi duyduğunu söylüyor gibiydi.

"Majesteleri." Boğuk sesiyle Leydi Rebecca'yı uyaran adam, başını arkaya çevirdiğinde derin sesi de peşinden geldi.

"İyi akşamlar, Bayan Moir."

Augusta günün geri kalanında Dük'e göz ucuyla bile bakabileceğini sanmıyordu, öyle utanmıştı ki. Leydi Rebecca'ya söylediği sözler zihninde tekrar tekrar dönmeye başladı. Söylediği sözlerin bizzat Dük tarafından duyulduğunu düşünmek son derece utanç vericiydi! Dük onun şaşkınlığından bahsettiğini duymuş, onu aklından nasıl çıkaramadığını, varlığından nasıl bunaldığını anlatırken onu dinlemiş olabilirdi. Ondandır böyle bir şey duymak hoşuna gider miydi? Böyle duygulara sahip olduğunu duymak onu rahatlatır mıydı? Yoksa bu kadar kafa karışıklığı yaşaması onu biraz hayal kırıklığına mı uğrattı?

"İYİ AKŞAMLAR, MAJESTELERİ."

Soğuk ama berrak bir geceydi. Akşam yemeğinden ve ikramlardan sonra konuklardan birkaçı ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında kısa bir gezinti yapmak için dışarı çıkmayı akıl etmişti. Kar hâlâ yerdeydi, don yüzünden sertleşmişti ama patikalar açılmıştı ve bu sayede Augusta endişe duymadan yürüyebiliyordu. Yanında kimse olmadan yürümekten oldukça memnundu, ama Meyrick Dükü onu beklemek için durmuştu - Augusta ona doğru tek bir bakışıyla kendini yeniden yanarken bulmasına rağmen.

"Kolumu uzatabilir miyim? Biraz tehlikeli."

Boğazındaki gerginlikten dolayı yutkunan Augusta, onun destek teklifini takdir ederek kabul etti. Diğer konukların peşinden gitmeye başladılar ama Augusta ne kadar uğraşsa da ona ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bu akşam çok sessizdiniz, Bayan Moir." Bakışları onunkilere kaydı. "Sessiz sinema için pek havanızda görünmüyordunuz."

Augusta gerginliğe rağmen gülümsedi. "Hayır, katılmak istemedim majesteleri, ancak katılanların büyük keyif aldığını düşünüyorum." Katılmamasıyla ilgili bir açıklama yapmadı ama bunun yerine gülümsemeye çalıştı. "Ancak siz oldukça eğlenmiş görünüyordunuz." Dürüst olsaydı, ona oyunda çok gülümsediğini, gözlemlemekten zevk aldığını ama katılmadığını söylerdi. Dük'ün kendisi gerçekten de çok komikti. O kadar çılgınca el kol hareketleri yapmıştı ki, tüm topluluk kahkahalara boğulmuştu.

"Evet, zaman zaman kendimi biraz şovmen olarak görüyorum," diye kabul etti Dük. "Böyle durumlarda davranışlarımdan utanıyor gibi görünmüyorum - oysa itiraf etmeliyim ki, kendimi aptal durumuna düşürdüğüm pek çok zaman var ki, bundan utanç duymaktan kendimi alamıyorum."

Dük'ün neden bahsettiğinin fazlasıyla farkında olan Augusta'nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Onunla dürüstçe konuşmayı çok istiyordu ama bunun için içinden büyük bir cesaret gelmesi gerekiyordu ve son seferinde başarısız olduktan sonra bu cesaretin oluşması daha da uzun zaman alacak gibi görünüyordu.

"Hepimiz davranışlarımızdan dolayı büyük utanç duyduğumuz şeyler yapmışızdır." Yumuşak bir ifadeyle bakışlarını alçakta tuttu, adam onu yol boyunca ilerletirken ona bakamadı, diğer konuklar şimdi ikisinin de birkaç adım önündeydi.

"Ama eminim ki siz hiçbir zaman benim yaptığım kadar zalimce davranmadınız." Durdu, yüzüne döndü

eli kolundan kayarken ona baktı. "Şimdi beni dinlemeye istekli olabilir misiniz, Bayan Moir?"

Augusta zorlukla yutkunarak başını salladı. "Ama sadece bundan sonra beni dinlemeye istekli olursanız, Majesteleri." Sesi dudaklarının arasından boğuk boğuk çıkarken Dük, sanki Augusta'nın söyleyeceklerinde önemli ya da ciddi bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi, pek de endişeli görünmeden hızla başını salladı.

"Evet, elbette." Bir an durdu, kadının yüzünden yere ve tekrar geriye baktı. "Umarım o üç dula karşı davranışından dolayı ne kadar utanç duyduğumu anlamışsındır." Nefesi yumuşak bir bulut gibi üflendi, yüz hatları ay ışığıyla aydınlandı. "Ancak bilmediğiniz bir şey var ki o da annemin beni bir kadına doğru ittiği gerçeğidir. Aziz Thomas Günü'nde onunla yaptığım bir görüşmeden yeni dönmüştüm ve yine bu konuyu kapatmasını talep ettim, ancak o bir kez daha bu hanımefendinin benim geleceğim için en iyisi olduğuna inandığı konusunda ısrar etti."

Augusta'nın midesi Dük'ün başka bir genç kızın peşinde olduğu düşüncesiyle aniden bulandı.

"Onun doğru seçim olduğuna inanmıyorum." Dük omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Ancak annem ısrarcı oldu. Tüm bu ev partisi boyunca, nedenini henüz anlamasam da, beni belirli bir hanımefendiye doğru itti. O da öyle değilmiş gibi davrandı, bu da beni daha da çileden çıkardı. Bu nedenle, o tartışmadan sonra evimin önüne geldim ve o gün daha önce konuştuğum ve para verdiğim üç dul kadını gördüm."

Augusta başını sallayarak dudaklarını yaladı, Dük'ü dinliyor ve soğğun farkına bile varmıyordu.

"İyi davranmadım, Bayan Moir." Dük uzun bir nefes verdi. "Öfke ve hayal kırıklığıyla öylesine dolmuştum ki, hıncımı üç dul kadından çıkardım - benden nezaketten başka bir şey hak etmemeleri gereken insanlar. Keskin sözleriniz

Çünkü söyledığınız her şey doğrudu. Kendime dönüp baktığımda, onlara o sözleri söylerkenki sesimi duyduğumda, onları gözümün önünden nasıl uzaklaştırdığımı düşündüğümde, üzerime çöken utancı bilemezsiniz. Bir hata yaptım, Bayan Moir. Bu hatayı bir daha tekrarlamayacağım, çünkü sizi temin ederim ki bu kadar öfkeli değildim ama hayal kırıklığına uğramıştım - böyle bir şey mazeret sayılmaz! Hoşnutsuzluğunuzu ne kadar şiddetli bir şekilde ifade ettiğinizi ve bana karşı ne kadar samimi olduğunuzu göz önünde bulundurduğumda, davranışlarımdan çok utanıyorum. Kendi koşullarım ne olursa olsun, kendimden daha az şanslı olanlara karşı merhametten başka bir şeyle dolu olmayan bir kalbim olmalı. Benden gördüğünüz dehşet için sizden sadece özür dileyebilirim - ve sizi temin ederim ki, yaraladığım kişilerden özür dilemek için elimden gelen her şeyi yapacağım ve kış boyunca onlarla ilgilenmeye devam edeceğim."

Ona bir elini uzattı, ya tutmasını ya da bir kenara çekilmesini bekledi. Augusta onun açıklamasını ve özrünü kabul ederek elini tutmayı seçebilir ya da görmezden gelerek memnuniyetsizliğini açıkça ortaya koyabilirdi.

"Son bir şey daha." Dük'ün sesi de bakışları kadar kararlıydı. "Noel günü malikânemdeki her eve büyük bir tabak yemek gönderilmesi için personelikle ayarlamalar yaptığımı bilmenizi isterim. Bu civardaki herkes benden bir şeyler daha alacak - ve bu her yıl devam ettirmeyi düşündüğüm bir jest, Bayan Moir. İtiraf etmeliyim ki bu tamamen size ve açık sözlülüğünüze bağlı. Bu konuda özür dilemenizi gerektirecek hiçbir şey yok, çünkü bana söyledığınız her kelime için size minnettarım. İhtiyacım olan şey buydu."

Augusta tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi, gözleri aniden yaşlarla doldu. Dük bir centilmen gibi konuşmuş, hatasını kabul etmiş, Augusta'dan af dilemiş ve ondan kaçmamıştı.

sorumlulukları. Daha küçük bir beyefendi bunu kabul etmeyi tamamen reddedebilirdi ve kesinlikle onun davranışı hakkında herhangi bir yorum yapmasına izin vermezdi. Ama Dük öyle bir adam değildi. Bunun yerine dik durmuş, sorumluluklarını ve hatalarını kabul etmiş ve ona olan minnettarlığını göstermişti.

Hiç gecikmeden uzandı ve onun elini tuttu. Dük öyle rahat bir nefes aldı ki, Augusta onun kendisini kabul etmesinin ne kadar anlamlı olduğuna şaşırdı.

"Hepimizin başarısız olduğu zamanlar vardır." Augusta gülümsemeyi başardı, omuzları hafifçe kalktı. "Cömertliğinizi duyduğuma çok sevindim, Majesteleri. Eminim pek çok kişi size minnettar kalacaktır."

Dük ona açıkça, "Her zaman gerekenden fazlasını yapmaya çalışmalıyım," dedi. "Benim ne kadar çok, onların ise ne kadar az şeye sahip olduğunu söylemekte haklıydınız. İhtiyacım olandan fazlasına sahibim ve istemeye gelenlere - ister ikinci kez ister yirminci kez olsun - elimden geldiğince fazlasını vermeliyim." Dük onun elini sıktı. "Sizi temin ederim ki Bayan Moir, amacım sadece Noel zamanı değil, tüm yıl boyunca hem kalben hem de ruhen çok cömert olmak."

Kendi yaptıklarından değil ama Dük'ün yaptıklarından dolayı yüreğini bir sevinç kapladı. Dük onun söylediklerini dinlemişti, her ne kadar sözleri kesici olsa da. Onları bir kenara itmek yerine, harekete geçmeyi seçmişti.

"Olağanüstü birisiniz, Bayan Moir." Dük biraz daha yaklaştı, yüz ifadesi dolunayın ışığıyla aydınlandı ve Augusta'nın çerçevesi öyle bir yoğunlukla doldu ki, soğuk hava bile dağılır gibi oldu. "Özrümü ve açıklamamı dinlemeden önce bir şeyler düşünme arzunuzu anlıyorum. Şimdi söyleyeceklerimi dikkate aldığınız için size minnettarım."

Mutluluğunu bir suçluluk duygusu parçaladı ve Augusta şiddetle ürperdi. Dük onun elini bıraktı, belki de titremesinin soğuktan kaynaklandığını sandı, ancak

onu kucağına çekti. Adamın hareketleri kalbini aynı anda hem güldürmüş hem de ağlatmıştı. Bu fırsatı ona her şeyi anlatmak için kullanmamalı mıydı? Ona heykelciğiyle ne yaptığını söylemeden önce aralarındaki yakınlığın daha da artmasını istemiyordu.

"Böyle anları sık sık yaşadık, değil mi?"

Ellerini hafifçe Dük'ün göğsüne koyarken Dük'ün alçak sesi onu sarmaladı, konuşma arzusu azalmaya başladığında başını Dük'ün omzuna yasladı, ancak Dük'ü yakınında tutmak için mücadele etti. Onun kollarına geri dönme arzusu giderek artıyordu ve şimdi bu arzunun gerçekleşmesi heyecan vericiydi.

"Evet, Majesteleri. Öyle." Augusta yüzünü olduğu yerde tutarak başını kaldırma isteğine karşı koydu, bunu yaparsa ne olacağından biraz emin değildi.

"Sohbetimize -anlarımıza- devam etmek istediğim zamanlar oldu ama yarıda kesildi." Sesinin boğukluğu Augusta'nın gözlerini kapatmasına neden oldu, tam olarak ne istediğini biliyordu ama onu aramaktan çok korkuyordu. Onunla paylaşması gereken bir yük varken, kendine böyle bir özgürlük tanıyamazdı. Düşüncesizce hareket etmek aptallık olurdu.

"Ancak şu anda sözümüz kesilecek gibi görünmüyor."

Sözleri soğuk havada çınlarken, kalbi kaburgalarına doğru sertçe çarpıyordu, ona tam olarak ne teklif ettiğinin farkındaydı ve bunu kabul etmek için daha fazla özlem duyuyordu.

Titreyen bir nefes aldı.

"Yapamam." Sonunda başını hafifçe kaldırma dürtüsüne boyun eğdiğinde pişmanlık her gözeneğini yaktı, gözlerini çekmeye başlamadan önce gözleri onunkileri yakaladı. "Söylemem gereken daha çok şey var," diye devam etti, kalmak için duyduğu çaresizliğe rağmen onun kollarından eğilerek. "Benimle konuştunuz ve sanırım sizden de beni dinlemenizi rica ettim."

Dük kaşlarını çattı, gözleri ay ışığında grileşmişti. "Eğer sizinle konuşmak için beni beklettiğiniz için tekrar özür dilemek istiyorsanız, bunu yapmamanızı rica ediyorum."

Augusta başını salladı. "Öyle değil." Başlamak için bir yol bulmaya çalışarak bir kez yutkundu, aralarına biraz mesafe koymak için tekrar geri adım attı ve başını kaldırdı. "Ben de size yakışmayan bir şekilde davrandım, Majesteleri. Siz kendi hatalarınızı yaptınız. Ben de benimkileri yaptım. Siz kendinizinkiler için özür dilediniz ve şimdi ben de aynısını yapmalıyım. Bir açıklama gerekiyor ve sonrasında beni affetmeniz için size yalvaracağım."

Augusta hafifçe titredi, ellerini önünde kavuşturdu, doğru kelimeleri bulmak için zihnini yoklarken başı öne eğildi. "Bana gerçekten kızacağından hiç şüphem yok ama bunu kabul etmeye hazırım. Kafam çok karışık ve eğer -"

"Kendine çok fazla yük yüklüyorsun." Augusta sözünü bitiremeden Dük'ün eli bileğini yakaladı ve parmakları bir kez daha Augusta'ninkini bulmak için koşmaya başladı. "Eğer şu anda ne hissettiğin konusunda kafan karışıksa, bunu bana söylemekten çekinme. Böyle bir muamma içinde olmanız son derece anlaşılabilir bir durum. Yakın zamanda ben de kendimi böyle bir güçlük içinde buldum, ancak itiraf etmeliyim ki seninle geçirdiğim her an duygularım daha da netleşiyor."

Augusta onun Leydi Rebecca'yla konuğtuğunu duyduğunun farkına vararak dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın kastettiği ve onun söylemeye çalıştığını düşündüğü şey buydu. Evet, duyguları biraz karışıkta ama ona söylemek istediği bu değildi. İkinci kez, farkında olmadan onu dürüstlüğünden vazgeçirmeye çalışmıştı.

"Evet, Majesteleri." Augusta onun elini sıktı, nasıl dürüstçe ve tereddüt etmeden konuşacağına karar vermeye çalışıyordu. "Neyi kastettiğinizi bilmiyormuş gibi davranmayacağım, çünkü Leydi Rebecca ile konuşmama kulak misafiri olduğunuz anlaşılıyor." Sessizce bunun en iyisi olacağını düşündü

Başından beri dürüst olmak ve kendi kalbinin durumu da dahil olmak üzere her şey hakkında Augusta diğer elini ona uzattı.

"Sana değer veriyorum. Kendimi size doğru çekilirken buluyorum. O kadar uzun zamandır bir Dük ya da Marki'ye, diğerlerinin yaptığı gibi, asla daha fazla değer vermemeye kararlıydım ki. Bu tür beyefendileri sadece mevkileri ya da servetleri nedeniyle diğerlerinden daha değerli görmedim. Ve bu bakımdan, bunu yapmayı başardım. Ancak, her ne sebeple olursa olsun, bu ev partisindeki bağlantımız o kadar büyüdü ki, kalbim etkilenmeden kalmayı reddediyor. Bunun yerine, sana karşı içinde barındırabileceğini hiç hayal etmediğim bir şefkatle doldu. Daha önce hiç böyle duygular hissetmediğimi kabul ediyorum, bahsettiğim kafa karışıklığının nedeni de kısmen bu. Ancak bana kalbimin sizinkine bağlı olup olmadığını soruyorsanız, Majesteleri, o zaman cevabım evet olacaktır."

Ona gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim, Bayan Moir." Sözlerindeki kibarlık yanaklarının kızarmasına neden oldu ve gözlerini kaçırdı, tam o sırada kahkaha sesleri onlara doğru geldi ve diğer misafirlerin döndüğünü haber verdi. "Görünüşe göre yine sözümüz kesilecek ama umarım sohbetimiz çok yakında tekrar devam edebilir. Sanırım ifade etmem gereken daha çok şey var."

Gülümsemesindeki hafif naz, cevap vermekte zorlanırken nefesinin kesilmesine neden oldu. Meyrick Dükü artık sadece tanıdığı bir beyefendi ya da fark etmeye başladığı biri değil, kalbini gerçekten ele geçiren tek beyefendiydi.

CHAPTER NINE

Edward, Bayan Moir odaya girdiğinde kendi kendine gülümsedi. Gözleri neredeyse bir anda onunkileri bulmuş gibiydi, ancak elini bıraktığında yüzü biraz pembeleşti.

bakışlarını kaçırdı. Ancak gülümsemesini gizlemesi mümkün değildi. Herkesin görebilmesi için orada sabitlenmişti, ama kimse bunun nedeninden şüphelenmesin diye başını eğmişti. Edward'ın bunun sadece kendisi için olduğundan hiç şüphesi yoktu; önceki akşam birlikte paylaştıkları her şey göz önüne alındığında.

Onu bu kadar yakınına ve uygunsuz bir şekilde çekmeyi hiç istememişti ama kızın konuşma şekli kalbini ortaya çıkarmak için onu çaresiz bırakmıştı ve bu yüzden onu kollarının arasına almaktan kendini alamamıştı. Kız onun kucağına ne kadar da istekle girmişti! İç çekmiş ve yumuşamıştı, elleri göğsünde, başı omzundaydı. Edward daha önce hiç bu kadar heyecan verici bir şey hissettiğini sanmıyordu. Sıkıca sarıldığı ilk kadın değildi elbette, ama Miss Moir'da daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde kalbini etkileyen bir şey vardı. Onsuz nefes alamıyor gibiydi. Zihni onunla doluydu, her boş saniyesinde onu düşünüyordu. Gün, saat ya da durum ne olursa olsun, yanında olmasını istediği tek kişi Bayan Moir'di... ve bu Noel onun için çok daha özel görünüyordu.

Aslında, sanırım tüm Noellerimi onunla geçirmeliyim.

Bu düşünce hayret vericiydi ve Edward umutsuzca bu düşüncenin öneminden kurtulmaya çalışarak nefesini tuttu. Böyle bir düşünceyi kabul etmek, hanımefendi söz konusu olduğunda ne istediğini düşünmek anlamına geliyordu ve bu fikir zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu. Geleceği düşünmek demek, Bayan Moir'i düşünmek demekti, çünkü biri olmadan diğeri işe yarayacak gibi görünmüyordu. Bu ev partisinden sonra, kaşlarının çatılmaya başladığını fark etti, Bayan Moir annesiyle birlikte evinden ayrılacaktı ve o da yanında olmadan kalacaktı. O babasının malikânesine dönecek, kendisi de burada kalacaktı. Onu bir daha gördüğünde, bu yaz mevsiminde olabilirdi! Onu görmeden ya da onunla birlikte olmadan geçireceği onca günü hayal bile edemiyordu. Böylesi bir yakınlığı, böylesi bir hazzı yaşamak bir şeydi, ama ondan ayrı kalmayı düşünmek bambaşka bir şeydi. "Ve ben bunu düşünmek istemiyorum." Yüksek sesle mırıldandığını fark eden Edward, kimsenin onu duymamış olması için dua ederek odaya baktı. Çok rahatlamıştı, kimse ona doğru bakmadı ve Edward yavaş bir nefes verdi. Bu duygular kafa karıştırıcıydı ama istenmeyen bir şey değildi ve arkadaşlarının bunu bilmesini kesinlikle istemiyordu. Ne var ki şu anda hiçbirinin ona zerre kadar ilgi gösterdiğini sanmıyordu. Akılları Noel Günü ve onun getirecekleriyle fazlasıyla doluydu. Leydi Lavinia ve Lord Blackhall sayesinde Yule Kütüğü çoktan getirilmişti, evin her yerinde yeşillikler vardı ve evdeki herkesi taze bir neşe dolduruyor gibiydi. Noel Günü ona Bayan Moir'e tam olarak nasıl hissettiğini söyleme fırsatı vermeyecek miydi? Ama Edward bunu yapmak için, böyle bir zamandan önce bunları gözden geçirmesi gerektiğini fark etti, böylece ne söylemek istediğini tam olarak biliyordu.

Ya duygularıma karşılık verirse?

"Bu akşam son bir salon oyunu olacak!"

Düşüncelerinin Bayan Moir üzerinde daha fazla oyalanmasına izin vermeden önce, Leydi Meyrick ayağa kalktı ve

Oldukça coşkulu bir davetli kalabalığı küçük çılgınlıklar ve tezahüratlar attı. Edward annesinin hafifçe kızardığını görünce sırttı, onun ne kadar eğlendiğinin farkındaydı. Son birkaç gündür Bayan Williams'tan da bir kez olsun bahsetmemiştir ve Edward artık bu meselenin sona erdiğini umarak rahatlamıştır. Miss Williams'a neden bu kadar baskı yaptığını hâlâ söylememiştir ama Edward bunu bilmesine gerek olmadığını düşündü. Hanımefendinin kendisinin ve annesinin de bir beklentisi olmadığı sürece başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

"Hepinizden bu Noel'de Dük'e verebileceğiniz en iyi hediye düşünmenizi istiyorum," diye söze başladı Leydi Meyrick, toplanan konuklardan hafif bir eğlence mırıltısı yükselirken. "Birçoğunuzun oğlumu memnun edecek çok özel bir şey düşüneceğinden hiç şüphem yok, ama belki ona biraz neşe verecek bir şey getirmeyi de düşünebilirsiniz. Hangisinin en uygun, en çok istenen ve hangisinin verene iade edileceğine o karar verecektir."

Edward biraz daha dik oturup annesine baktı ama annesi onun bakışlarını yakalayamadı. Ona bu oyundan bahsetmemiştir, önceden haber vermemiştir - ama belki de amacı buydu. Belki de onun hazırlıklı olmasını istememiştir, böylece misafirler için olduğu kadar onun için de eğlenceli olacaktı. Edward odanın etrafına baktı ve birçok arkadaşının sırttığını gördü. Akıllarında onu getirecek gülünç bir şey olduğuna şüphe yoktu. Edward'ın tahminine göre, Noel arifesi tam da bunun içindi ve büyük bir neşe yaşanacaktı.

"İstediğimiz her şeyi getirebilir miyiz?" Lord Ossington'ın sırttan yüzü Edward'ın dikkatini çekti ve adamın sırttığını görünce arkadaşına gözlerini devirdi. "Majestelerinin hoşuna gideceğini düşündüğümüz herhangi bir şey?"

Edward, Lord Ossington'ın gözlerindeki parıltıyı yakaladı ve hemen midesi biraz bulandı. Lord Ossington ne planlıyordu?

"Elbette." Leydi Meyrick elini salladı. "Ancak birkaç dakikanız var. Gidebilirsiniz!"

Oyun oynayanlar hemen ayağa fırladılar ve bazıları aceleyle odadan çıktılar. Ancak Bayan Moir kıpırdamadı, belli ki sadece oturup olanları izlemek niyetindeydi. Edward buna hiç aldırmadı, çünkü bu onun oturup Bayan Moir'ı izleyebileceği anlamına geliyordu. Yine göz göze geldiler ve yine bir gülümsemeyi paylaştılar, Edward'ın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, sanki nefesini gizlemek için çalıyormuş gibi hissediyordu. Daha önce hiç Bayan Moir kadar sevimli, güzel, iyi kalpli ya da açık sözlü biriyle tanışmamıştı. Onun karakteri artık sinir bozucu bulmak yerine hayranlık duyduğu bir şeydi. Dürüstçe konuşmaya istekli olması takdir edilmesi gereken bir özellikti, çünkü Bayan Moir gerçek benliğini saklamıyordu. Rol yapmıyordu. Gerçekten de, kalbinden geçenleri öylesine açık yüreklilikle dile getirmişti ki, adam sessiz kalamamış, onları bir daha ayrılamayacakları şekilde bir araya getirecek şekilde yanıt vermek zorunda kalmıştı. Evet, konuşulacak çok şey vardı ve Edward'ın bu hanımefendiyle devam eden tanışıklığından ne beklediğini düşünmesi gerekiyordu ama kesin olan bir şey vardı. Bayan Moir'in geleceğinin değişmez bir parçası olmasını istiyordu.

"Ve işte geri döndüler." Leydi Meyrick geri dönen ilk konuğa ellerini uzatırken genişçe gülümsedi. Lord Ossington da kalabalığa katılmak için geldi ama Edward onun aslında odadan çıkmadığını sessizce fark etti. Birkaç dakika sonra konuklar uzun bir sıra oluşturdular ve Lord Ossington en arkada durarak Edward'ın endişesinin biraz daha artmasına neden oldu.

Leydi Meyrick ilkini işaret etti. "Şimdi herkes geldi, her biriniz hediyelerinizi birbiri ardına Dük'e sunabilirsiniz ve o da hangisinin kendisi için en değerli olduğuna karar verecek."

Edward boğazını temizledi, ilk genç bayan öne çıkarken kendini oldukça garip hissediyordu." Size bir şişe Porto şarabı getirdim, Majesteleri."

Edward bunu Bayan Hastings'ten alırken tüm oda kıkırdamaya başladı.

"Kesinlikle değerli bir hediye," dedi kahkaha ve anlaşılmaz mırıltıları kulaklarına ulaştığında. "Eminim buradaki hemen herkes limanı ne kadar sevdiğimin farkındadır."

"Belki bazen biraz fazla," diye bağırdı biri ve oda yine neşe sesleriyle çınladı. Edward yavaşça nefes aldı, rahatlamaya çalışarak kendine olan bitenin tadını çıkarmasını söyledi. Lord Ossington'ın bir şeyler planladığından emindi, ama bunun iyi bir mizah ve büyük bir samimiyetle sunulacağından hiç şüphesi yoktu. Bu oyun sadece hepsini eğlendirmek içindi ve şu ana kadar da tam olarak bunu yapıyordu.

"Lord Rosenthal?" Beyefendi bir adım öne çıkınca Leydi Meyrick onu yönlendirdi. Arkasında bir şey tutuyordu ve Edward'ın kıkırdamasına neden olan zarif bir selamdan sonra bir ökseotu dalı uzattı.

"Her beyefendinin aradığı bir hediye, sanırım," diye açıkladı Edward alnında titreyen bir kaşla onu alırken. "Bunu istediğin genç bayanın başının üzerinde tutabilirsin ve seni öpmek zorunda kalırlar."

Edward'ın Bayan Moir'in oturduğu yere bakmaması için tüm iradesini kullanması gerekti, diğer konukların önünde kendini fazla belli etmek istemiyordu. Bayanı utandıramazdı, özellikle de birbirlerine karşı ne hissettiklerinden kendileri de tam olarak emin değilken.

"Ne diyorsunuz, Majesteleri?"

Edward annesine bakarak ellerini açtı, ökseotu hâlâ ellerinden birindeydi, "Mükemmel bir hediye," dedi. Onu şarabın yanına koyarak sırtıttı. "Yine de limanı mı yoksa öpücüğü mü tercih edeceğime karar veremiyorum!"

Oyun bir süre daha devam etti ve hediyeler verilirken herkes gülmeye ve gülümsemeye devam etti. Lord Ossington yaklaştı ve Edward sonuncu olduğunu görerek tek kaşını kaldırdı.

Edward başını eğerek, "Elleriniz boş görünüyor, Lord Ossington," dedi.

"Ah, ama henüz hediymi almadım!" Lord Ossington topuklarının üzerinde döndü, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Bayan Moir'e elini uzatarak onu Edward'a doğru götürdü. Bunu yaparken, Lord Ossington yarattığı etkinin farkında olmadığı belli olan bir ifadeyle sırtıırken tüm oda hareketsiz kaldı.

"Majesteleri, size bu Noel'de en çok arzu ettiğinize inandığım hediye sunabilir miyim?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Bayan Moir hemen gözlerini kapattı. Kıp kırmızı olmak yerine grileşti, eli Lord Ossington'ın eline yapıştı, parmakları kolunda bembeyazdı. Edward nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, Lord Ossington'ın sırttığını görünce odadaki diğer herkesin sessiz kaldığını fark etti. Ne yapmalıydı? Evet, Noel sezonunu birlikte geçirmek istediği genç bayanın Bayan Moir olduğu çok açıktı ama bunu belirtmek onu zaten olduğundan daha fazla utandırmaz mıydı? Gülüp geçemez ve evet, ev partisi bitmeden önce Bayan Moir'dan bir dans ya da öpücük isteyeceğini söyleyemez miydi, eğer bunu zaten başaramamışsa.

"Teşekkür ederim, Lord Ossington." Edward, Bayan Moir'a bakmak yerine bakışlarını beyefendide sabit tuttu. "Oldukça haklısınız sanırım. Bayan Moir ve ben bu ev partisinin başlangıcında pek iyi tanışmıyorduk ama şimdi aramızın düzeldiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum. Belki de haklısınız, Lord Ossington. Belki de bu Noel için dilediğim en büyük hediye, tüm konuklarımla mutlu bir şekilde tanışmaktır."

Bunun üzerine diğerkonuklardan bir onay sesi yükseldi ama Edward bakışlarını tekrar Lord Ossington'a çevirdi ve bir kaşını hafifçe kaldırdı. Arkadaşının sırtışı hızla kaybolmaya başladı, belki de büyük bir hata yaptığının farkına varmıştı. Beyefendi sessizlik yemini ettiğini hatırlamıyor muydu? Şimdi böyle konuşarak sadece Bayan Moir'ı utandırmakla kalmadığını, Edward'a verdiği sözü de çiğnediğini görmüyor muydu? Bu duruma oldukça sinirlenen Edward sonunda bakışlarını Bayan Moir'a dikti. Yüzü bembeyazdı, gözleri yere düşmüştü, ellerini önünde kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamıştı. Edward'ın tek istediği ona gitmek, ellerini tutmak ve söyledikleri için özür dilemektir, ama tek yapabildiği bakışlarını ona dikmekti, sanki sadece bir bakışla onu rahatlatılabilecekmiş gibi gözlerinin kendi gözlerine kaymasını umuyordu.

Leydi Meyrick ellerini çırttı ve herkesin dikkati hızla ona döndü. Bayan Moir hızla topuklarının üzerinde dönüp aceleyle odanın diğer tarafına geçerek sandalyesine oturup gözlerini kapatırken Edward'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Seçtiğiniz kazanan, Majesteleri?" Leydi Meyrick odadaki aydınlığı korumaya çalışarak kendisine sunulan çok sayıda hediye işaret etti. Kendisine sunulanlardan sadece birkaçını hatırlayan ve düşünceleri hâlâ tamamen Bayan Moir'a odaklanmış olan Edward uzun bir nefes aldı. Ona gitmeyi ne kadar çok istiyordu! Kendisi çok az yanlış yapmış olsa da özür dilemeyi ne kadar çok istiyordu.

"Majesteleri?" Annesi yine mırıldandı ve Edward ona henüz bir cevap vermediğini fark ederek gözlerini kırıştırdı.

"Elbette." Gülümsemeye çalıştı. "Elbette, liman olmalı." Verdiği yanıt sadece birkaç kahkaha sesi getirdi ve hiçbir eskisi kadar yoğun değildi. Lord Ossington'ın aptallığı bütün bu oyunu mahvetmişti.

Leydi Meyrick yapabilecekleri başka bir şeyden, oynayabilecekleri başka bir oyundan bahsetmeye başladı, ama Edward onu izlerken Bayan Moir sandalyesinden kalktı ve bir gölge gibi kapıya doğru kaydı. Edward'ın kalbi onun için acıyordu, onunla birlikte gitme arzusu öfkeyle yanıyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Kendini çok fazla belli edecekti ve onu daha fazla utandırmak istemiyordu. Ruhuna çöken bir ağırlıkla kadının gitmesine izin verdi.

CHAPTER TEN

“**A**ugusta.”

Annesi odaya girdiğinde Augusta başını kaldırdı. "Evet?"

"İyi misin?"

Akşamın geç saatleriydi. Augusta bir süre önce yatak odasına çekilmiş, Lord Ossington'ın yaptıklarından dolayı büyük bir üzüntü duymuştu.

"Ben iyiyim anne."

"İyi olabilirsin ama ben yine de endişeliyim." Annesi odaya biraz daha yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. "Lord Ossington'ın sözleri senin için oldukça utanç vericiydi sanırım." Augusta'ya küçük bir gülümseme sundu, ancak gözleri endişeli bir yumuşaklıkla doluydu. "Sanırım Lord Ossington sadece neşeli olmak istemişti."

Augusta başını sallayarak, "Eminim öyledir," diye cevap verdi, "ama onun yerine utanç verici olmaktan başka bir şey yapmadı."

Annesi onun bakışlarını tuttu. "Önerdiği şeyin doğru olup olmadığını sorabilir miyim?"

Augusta'nın nefesi göğsünde düğümlendi. Ne söyleyecekti ki? Dük'le aralarında henüz hiçbir şey konuşulmamıştı ama yine de son zamanlarda yakınlaştıkları ve pek çok şey paylaştıkları kesindi.

"Ben... Henüz bilmiyorum anne."

Annesinin kaşları biraz kalktı.

"Olabilir," diye itiraf etti Augusta. "Ama ciddi bir şey söylenmedi." Annesi ona doğru uzanarak elini sıktı.

"Dük onurlu bir adamdır. Niyeti olmadan hiçbir şey yapmaz."

Augusta gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, boğazı aniden daraldı. Meyrick Dükü'nü düşündüğünde büyük bir acı duyuyor, kalbi acı ve özlemle doluyordu. İki kez ona ne yaptığıyla ilgili gerçeği söylemenin bir yolunu bulmaya çalışmış ve iki kez başarısız olmuştu. Şu andaki arzusu, dürüstlüğü bir ayrılığa yol açacak olsa bile ona karşı dürüst olmaktı - tamamen kendi eseri olacak bir ayrılık. Ancak, ne olursa olsun bunun sonuçlarını kabul edecekti.

"Normalde böyle şeyleri savunmam canım, ama Meyrick Dükü'nün bu akşam kütüphanede olduğunu biliyorum."

Augusta'nın başı sertçe annesine doğru döndü, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Annesi gülümsedi. "Sadece bu."

Büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Augusta'nın nefesini tutması bir an aldı. "Dük ile yalnız yakalanırsam skandal olur, özellikle de akşamın bu saatinde!"

Annesi bir omzunu silkti. "O zaman yakalanma." Yataktan kalkıp Augusta'ya gülümseyerek devam etti. "Sen her zaman temkinli ve düşünceli oldun. Bu özelliklerin Dük'le yapacağın her konuşmada sana iyi rehberlik edecektir. Senin mutluluğunu çok istiyorum Augusta, yoksa böyle bir şeyi savunuyor olmazdım. Ama dikkatli olacağına ve düzgün davranacağına güveniyorum, çünkü böyle olduğunu kanıtladın." Hâlâ gülümseyerek kapıya doğru ilerledi. "Ancak,

Giderseniz, onunla çok uzun kalmayın, yoksa sizi aramaya kendim gelmek zorunda kalırım."

Bunun, annesinin yatmadan önce onu tekrar ziyaret edeceği anlamına geldiğini anlayan Augusta, annesi kapıyı kapatmadan önce küçük bir gülümsemeyle başını sallamayı başardı. Neredeyse kelimelerle ifade edemeyeceği kadar şaşkındı; annesinin gecenin bir yarısı beyefendiyi tek başına ziyaret etmeyi savunacağını hiç düşünmemişti... ama yine de takdir ettiği bir güven vardı.

Dudakları birbirine sertçe bastırdı. Eğer şimdi onunla konuşmaya gitmezse, bir daha fırsat bulamayabilirdi. Yarın Noel günüydü ve ondan sonra ev partisi yakında sona erebilirdi. Meyrick Dükü'yle doğrudan konuşma fırsatı bulamadan ayrılmak zorunda kalacaktı. Ayağa kalkarak iki eliyle elbisesini düzeltti, içinde dönmeye başlayan sinirlerin farkındaydı. Nefes alarak çenesini kaldırdı ve aniden bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi. Odanın diğer tarafına, heykelcikleri sakladığı çekmeceye doğru yürüyen Augusta, onları birbiri ardına çıkardı. Bir an için onları yere bıraktı ve yavaş bir nefes alarak her birine sırayla baktı. Bu onun tek şansıydı, Noel Günü'nden önce Dük'e her şeyi anlatmak için... ya da aralarında başka bir şey büyümeden önce.

Kararlı bir şekilde, figürleri biraz beceriksizce topladı ve kapıya doğru ilerleyerek sessizce koridora çıktı. Hava karanlık ve oldukça soğuktu ama Meyrick Dükü'nün hâlâ orada olması umuduyla adımlarını doğrudan kütüphaneye yöneltmeyi düşündüğü için bunu fark etmedi bile.

"Majesteleri." Augusta içeri adım atmadan önce kapıyı iterek açtığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Önce içeride kimse yokmuş gibi göründü ama bir kez daha baktığında Dük'ün ateşin önünde oturduğunu gördü.

Başını sandalyeye yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu? Ve eğer uyuyorsa, onu uyandırmaya cesaret edebilir miydi?

Dudaklarını yalayan ve beyefendiyle tamamen yalnız olduğunun farkında olan Augusta odanın içine adımını attı. "Majesteleri."

Augusta ikinci kez konuştuğunda Dük sandalyesinde kıpırdandı ve bir an sonra gözlerini açıp hızla kırıştıtararak odada artık yalnız olmadığını birkaç saniye içinde anladı. Augusta öne çıkarak elindeki paketleri küçük bir masanın üzerine bıraktı ve sonra masanın yanında durdu, elleri arkasında, kalbi hızla atmaya devam ediyordu.

"Bayan Moir." Dük ayağa kalkmak istedi ama Augusta bir elini salladı.

"Kalkmanıza gerek yok. Lütfen zahmet etmeyin, Majesteleri. Eğer isterseniz giderim."

"Lord Ossington hakkında konuşmak için mi buradasınız? Bunun için çok üzgünüm - "

Augusta başını salladı. "Hayır, Lord Ossington'la ilgili değil. Neşelenmek isterken düşüncesiz davranıyordu ama bunu zalimce yapmamıştı ve ben de onu kolayca affettim."

Dük boğazını temizledi. "O zaman neden buradasınız?" Tek kaşı kalktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ama Augusta hemen gözlerini kaçırdı. Dikkatinin dağılmasına bir saniye bile izin veremezdi.

"Sizinle konuşmayı çok istediğim bir konu var - iki kez denedim ve başarısız oldum, dolayısıyla bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım."

Dük'ün gülümsemesi kayboldu ama hiçbir şey söylemeyerek ona devam etmesi için alan bıraktı.

Augusta bir nefes daha aldı, omuzlarını dikleştirdi ve doğruca ona baktı. "Bağışlayın beni, Majesteleri. İki ayrı olayda dürüst olmaya çalıştım. Size sadece birkaç dakikanızı ayırmanız için yalvarıyorum. Aramızda önemli bir şey var gibi görünüyor.

Bağlantı benim için o kadar önemli ki, size her şeyi anlatmadan devam edebileceğimi sanmıyorum. Karakterimi, motivasyonlarımı ve duygularımı kendiniz için değerlendirin, Majesteleri ve size her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, belki de artık benimle tanışmak istemeyeceksiniz."

Dük'ün ifadesi anında yumuşadı. "Beni sizden alıkoyacak hiçbir şey söyleyemeyeceğinize eminim, Bayan Moir."

Augusta gülümsemeye çalıştı ama dudakları onun yerine düzleşti. "Her ne olursa olsun, seninle gerçeği konuşacağım." Tekrar dudaklarını ıslattı ve ruhunu ele geçiren iç sarsıntısını yatıştırmaya çalıştı. "Buradaki varlığımın tamamen uygunsuz olduğunun farkındayım ama sizinle konuşmak için başka bir fırsatım olacağını sanmıyorum. Bu şimdi olmalı."

Dük tekrar ayağa kalkmak istedi ama Augusta hemen iki elini de avuç içleri ona doğru düz bir şekilde uzattı. Dük bir iç çekiş ve hafif alaycı bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu.

"Pekâlâ, Mis Moir. Yemin ederim mesafemi koruyacağım." Kadın ellerini indirdiğinde Dük gülümsemeye devam etti, belli ki söyleyeceklerinin ciddiyetini hafife almıştı.

Augusta derin bir nefes alarak kolileri işaret etti. "İzninizle bunları sizin için açayım, Majesteleri."

"Eğer bu akşamki salon oyununu oynamaya çalışıyorsanız, Bayan Moir, biraz geç kaldınız." Dük kıkırdadı. "Gerçi bana bir hediye getirmediğinizi varsayıyorum, bu yüzden belki de bunları her şeye rağmen kabul etmeliyim."

Augusta hiçbir şey söylemedi, ilk paketi açarken parmakları titriyordu. Ne onun gülümsemesine ne de neşeli tavrına karşılık verebildi. Kutuların her birini teker teker açtı ve ardından figürleri teker teker çıkardı.

Bakışları sonunda tekrar Dük'e döndü. "Bunları tanıdınız mı, Majesteleri?" Sesi öylesine titriyordu ki kelimeler zorlukla çıkıyordu. Bir süre sonra gülümsemesi solan Dük ayağa kalktı ve yaklaştı. "Hayır, tanımıyorum."

Augusta gözlerini kapattı, midesi bulanıyordu. "Bir tanesini tanıyacağınızdan eminim, Majesteleri."

Bir an sessizlik oldu ve ardından Augusta gözlerini açtığı anda hızlı bir nefes aldı.

"Bekle." Dük elini uzatarak üçüncü sıradakine dokundu: "Bunu tanıyorum." Belirgin bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak küçük heykelciği eline aldı. "Bu çalışma odamda kaybolmuştu. Sadece birkaç gün önce fark ettim ama kar yüzünden rehinciye gidemedim."

Utanç, öfkeli bir sıcaklıkla üzerine çöktü. "Artık merak etmenize gerek yok, Majesteleri." Augusta, Meyrick Dükü'nün yüz ifadesini görmemek istercesine gözlerini tekrar kapatarak fısıldadı. "Sizi temin ederim, heykelcik size ait."

Yine sessizlik odaya yayıldı ve Augusta buna dayanamayarak sonunda gözlerini açtı. Dük'ün bakışları yüzünü tarıyordu, heykelciklere tekrar bakarken yüz hatlarında henüz bir öfke ifadesi yoktu. "Anlamıyorum."

Titreyen eliyle figürleri işaret ederken gözlerinden keskin yaşlar akıyordu. "Bunları kasabadaki tefeciden satın aldım."

Dük başını kaldırdı, Augusta'nın yüz hatlarında bir açıklama aradı ama Augusta hiçbir şey söyleyemedi. Her şey titriyordu, kalbi utançtan derisinin içinde yanıyor gibiydi.

"Bunları tefeciden satın aldınız." Dük yavaşça onun sözlerini tekrarlardı ve Augusta başka bir şey yapamayacağını anlayarak başını salladı. Parmakları sertçe birbirine dolanıyordu, tek ses kulaklarında çarpan kalbinin öfkeli atışlarıydı. "Bunun benim olduğunu biliyor muydun?" Dük bir elini çenesinde gezdirdi. "Belli ki bir heykelciğin kaybolduğunun farkındaydınız, ancak benden alınan eşyadan özellikle bahsettiğimi hiç hatırlamıyorum."

Ondan bir açıklama talep edildi. Augusta ağzını açıp kapatarak üç kez açıklama yapmaya çalıştı ve başarısız oldu.

Bir an için gözlerini kapatan Dük, boğazını sertçe temizledi. "Çünkü size kayıp heykelciğimden bahsetmedim. Ben de kesin bir şey söylemedim."

Bu gerçeğe tek başına varmış olması Augusta'nın kalbinin daha da sıkışmasına neden oldu. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve titreyen bir nefes alarak çenesini göğsüne indirdi.

"Gerçekten." Sesi titriyordu, onunla açıkça konuşacak cesareti bulmak için mücadele ederken başı öne eğikti. "Evet, Majesteleri. Gerçek bu. Porselen heykelciği kaybettiğinizi biliyordum - bana söylediğiniz için değil, onu alan ben olduğum için."

Dük'ün çenesi gerildi, gözleri parladı. "Benden çaldınız ve sonra kendinize biraz... ek fon sağlamak için onları tefeciden satın aldınız." Bu bir ifadeden çok bir soruya benziyordu ve Augusta hızla başını salladı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı.

"Hayır. Onları kendim için almadım. Onları tefeciye ben getirmedim."

"O zaman ne yaptın?" Kelimeler daha derin ve daha öfkeli bir şekilde söylenmişti ve Augusta, etrafında yankılanırken bir şaşkınlık çığlığını bastırmak zorunda kaldı. Onun öfkesinin her anını hak etmişti elbette. Bunu beklemesi gerekiyordu.

Gözlerini hızla kırptırıp gözyaşlarını uzaklaştırırken boğazı düğümlendi. "Aziz Thomas Günü'ndeydi, o üç dul kadın kapıya geldiğinde. Verdiğiniz yanıt beni o kadar öfkelen-dirmişti ki düşüncesizce hareket ettim. Yatak odamdan döndüğümde - oraya kendime ait birkaç sikke almak için gitmiştim - çalışma odanıza geldim ve kapıyı iterek açtım, davranışınız hakkında tam olarak ne düşündüğümü size söylemeyi düşünüyordum. Ancak siz orada değildiniz ve ben de hayal kırıklığı içinde

Odanızdan birkaç kuruş değerinde olduğunu düşündüğüm bir şey aldım. Eğer sen cömert olmazsan, o zaman ben seni cömert olmaya zorlayacağım dedim." Gözlerini yere indiren Augusta, yanağından tek bir damla yaş süzülürken gözlerini sıkarak kapattı. "Her ne kadar bunu bir bahane olarak söylemesem de, öfkem beni böyle bir şey yapmaya itti. Suçluluğumun o kadar farkına vardım, o kadar utanç doluydum ki, bu beni bunaltmaya başladı. Yanlış yaptığımı biliyordum ve bu nedenle, eşyayı geri almak ve size iade etmek umuduyla tefeciye gittim. Hangisi olduğunu hatırlayamadım ve böylece hepsini satın aldım."

"Ve şüphesiz, tefeciden aldığım mektuptan bahsettiğimde, aceleniz daha da arttı." Dük'ün sesinde hâlâ sert bir ton vardı ve Augusta ona bakacak gücü olmadığını bildiği için gözlerini kapalı tuttu.

"Yaptığım şeyi sana anlatıp anlatmama konusunda mücadele ettim. Ancak kısa süre sonra sana gerçeği söylemeye karar verdim, çünkü dürüst olmaktan başka çarem yoktu." Gözlerini açtı ama sadece yere baktı. "Şüphesiz, gözünde başarısız oldum, gözünden düştüm - ama bu sonuçları kabul ediyorum. Paylaştıklarımızdan sonra, senin gerçeği bilmeni sağlamadan yoluma devam edemezdim." Derin bir nefes aldı. "Hatalıydım ve hatalı olduğumu kabul ediyorum."

Meyrick Dükü tek kelime etmedi. Etraflarındaki ağırlık öylesine bunaltıcı bir hal almıştı ki Augusta ona bakmaktan kendini alamadı - ama yakışıklı yüz hatlarına karışan karanlık ve öfkeli ifadeyi görünce bunu yaptığına pişman oldu.

"Özür dilerim, Majesteleri."

Dük ağır bir iç geçirdi. "Yani senin olmayan bir şeyi aldın. Benden çaldın ve o dul kadınlara verdin, sanki ben yapmadığım halde benim sorumluluklarımı üstlenmeye hakkın varmış gibi hissettin. Sonra da utancınızdan şehre gidip o heykelcikleri satın aldınız ve hangisinin size ait olduğunu hatırladığınızda aldığınız heykelciği geri vermek niyetindeydiniz!"

Augusta başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Dük'ün sesindeki buz daha da arttı.

"Ve diyorsunuz ki, giderek artan... yakınlığımız nedeniyle, gelip davranışlarınız hakkında beni bilgilendirmenin en iyisi olduğunu düşündünüz."

Boğazındaki düğümü yutkunarak çözen Augusta yavaşça başını salladı.

"Ama bunu sadece şimdi yapıyorsunuz, ev partisinin bitmesine çok az kaldı."

Dük'ün kendisi hakkında daha da kötü şeyler düşüneceğinden korkan Augusta hemen konuştu. Dük başını sallarken, "Hatırlarsanız sizinle bu zorluklar hakkında konuşmaya çalışmışım, Majesteleri," diye fısıldamayı başardı. "Bu yaptıklarımı daha iyi hale getirmez ve kesinlikle suçluluğumu ortadan kaldırmaz ama niyetimin bir süredir orada olduğunu açıkça belirtmek isterim."

"Bunun suçluluğunuzu azaltmadığını söylemekte oldukça haklısınız." Dük'ün sesindeki hayal kırıklığı, gözlerini dikip dudaklarını büzüştürmesiyle daha da artmıştı. "Senin gibi birinin benden bu kadar değerli bir şeyi alacağını hiç düşünmemiştim."

"Değerli olduğunu düşünmemiştim." Augusta havayı içine çekti, gözleri sımsıkı kapalıydı, yanlış bir şey söylediğini hemen anlamıştı. "Bağışlayın beni, kastettiğim bu değildi."

Dük başını ve omuzlarını düşürmüştü, elleri sandalyenin tepesini kavrarken yuvarlanıyordu. "O zaman lütfen bana ne demek istediğinizi açıklayın Bayan Moir, çünkü şu ana kadar tek görebildiğim, benim için değersiz olduğuna inandığınız bir şeyi aldığınız. Bunun da ötesinde, açıklanamaz bir nedenden ötürü, bunu benim adıma en çok ihtiyacı olanlara sunabilmeniz gerektiğine inandınız."

Augusta itiraz etmek istedi ama bunun yerine çenesini kapalı tutarak başını eğdi. Sunacak hiçbir mazereti yoktu. Dük'ü tatmin edecek hiçbir itirazda bulunamaz, hiçbir özür dileyemezdi. O yapmıştı

yanlıştı ve onun davranışına duyduğu öfke tamamen haklıydı.

"Bunu bana daha önce söylemeliydiniz...."

Dük sustu ve Augusta başını daha da aşağı indirdi, çenesini göğsüne dayadı, gözleri hâlâ kapalıydı, onun yüzüne bakamayacak kadar utanmıştı.

"Denedim."

Ona bir bakışıyla kalbindeki tüm umut kırıntılarını çaldı.

"Ne derseniz deyin, yeterince çaba göstermediniz." Sesi alçaktı ve Augusta'nın kalbi, ona doğru gönderdiği küçümseyici bakışla kırıldı. "Pişman olduğun andan itibaren bunu bilmem gerekirdi."

Augusta bir kez daha, denediğini ama adamın ısrarı yüzünden vazgeçtiğini söyleyecek sözcükleri bulmaya çalıştı, ama sözcükler bir türlü gelmiyordu. Herhangi bir mazeret ileri süremezdi, suçu onun ayaklarına atamazdı. Hayır, en iyisi sadece durup dinlemek, ona ne söylerse söylesin kabul etmektir. Hepsini hak etmişti.

"İtiraf etmeliyim ki, heykelciğimi alan kişinin siz olduğunı duymak beni sadece öfkelenendirmedi, aynı zamanda şok etti de." Dük başını salladı. "Benden çalmış olabileceğinizi asla düşünemezdim." Sonunda Dük'ün bakışlarını yakalayan Dük'ün gözleri onunkilere kaydı. "Düşündüğüm gibi bir karakter değilsiniz, Bayan Moir."

Belli bir çaresizlik kalbini ele geçirdi ve kendini durduramadan ona doğru ilerledi, korkuları o kadar hızlı büyüyordu ki, yardım edemedi ama onun yanında durdu, şimdi yakınlıklarını sona erdireceğinden korkuyordu.

"Bir hata yaptım, aptalca bir hata," diye kabul etti. "Ama lütfen, paylaştığımız onca şeyden sonra bizi birbirimizden ayırma. Hayatım boyunca hiç yaşamadığım kadar çok şey yaşadım ve kalbim sana karşı sadece bir ilgiyle değil, aynı zamanda bir sevgiyle doldu - bir başkasına asla verilemeyeceğini düşündüğüm bir sevgi. Her gün, her an seni düşünüyorum. Yardım edemem ama düşüncelerimde sen varsın."

ve ayrıca kalbimde. Lütfen beni kendinizden uzaklaştırmayın, Majesteleri. Aptallığımı anlamaya istekli değil misiniz? Aptalca olduğunu biliyorum. Aceleci ve tepkiseldi, tıpkı sizinle konuştuklarında o dul kadınlara sizin davrandığınız gibi."

"Ve yine de biz tamamen farklıyız." Dük ondan bir adım geri çekildi, gözleri şimdi biraz kısılmıştı. "Ben hiçbir şey çalmadım."

Augusta bağıni ellerinin arasına aldı, Dük'e o kadar yakındı ama yine de ondan o kadar uzaktı ki, daha önce hiç olmadığı kadar uzaktı. "Sana söylemekten çok korkuyordum." Dürüstlüğü içinden dökülüyor, her korkusu büyüyordu. "Size söylemekten korkuyordum çünkü beni kendinizden uzaklaştıracığınıza, artık arkadaşlığınıza layık olmadığımı düşüneceğinize inanıyordum. Durumumuz bu mu olacak, Majesteleri? Siz de beni kendinizden uzaklaştıracak mısınız?"

Dük onun bakışlarını tuttu ve Augusta'nın nefesi ciğerlerine doldu, cevabı duymaktan bile korkuyor ama yine de onu bekliyordu. Odayı sessizlik kapladı. Ona hiçbir cevap verilmedi. Dük, sanki Augusta'nın düşüncelerini okuyabilmeliymiş, onun kendisi ve aralarındaki yakınlık hakkında tam olarak ne düşündüğünü görebilmeliymiş gibi bakışlarını ona dikti.

"Lütfen, sana yalvarıyorum."

Ne kadar çaresiz görüldüğünün farkında olan Augusta kendini bir kez daha ona yaklaşırken buldu ve bu kez eli onun eline gitti... ama eli soğuktu. Adam ona sabit bir şekilde bakarken yüzünde hiçbir gülümseme belirmedi ve Augusta'nın kalbi sanki bir anda birbirlerinden kopmuşlar gibi parçalandı. Yüz ifadesi o kadar değişmişti ki, sanki artık onu tanımıyordu, sanki yaz mevsiminde tanıştığı Dük gibiydi: suskun ve bilinmez. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu, çünkü aralarına mesafe koyan Dük'tü. Bu konuda ne söyleyebilirdi ki? Her şeye sahipti

Kendini onun gözünde nasıl alçalttığı düşünöldüğünde, bunu yapmaya hakkı vardı.

"Lütfen." Kendini fısıldarken bulduğunda, gözlerinden taze yaşlar süzölürken, onun bakışlarını tuttu. "Lütfen. Yapabileceğim bir şey olmalı, bir şeyleri değıştirmek için söyleyebileceğim bir şey, aramızdaki tanışıklığı yeniden geliştirmek için."

Dük uzun bir nefes verdi. Dik durdu ve bir süre sonra elini Augusta'dan çekti. Hiçbir şey söylemedi ve Augusta gözlerini kapadı, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Adamın tek hareketi ona ne niyette olduğunu göstermişti. Uzlaşmak ya da aralarındaki bağı ilerletmek söz konusu olamazdı. Dürüst davrandığı için rahatlamış olsa da, bunun sonuçlarını kabul etmek neredeyse imkânsızdı.

Arkasını döndü ve kararsız adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bir yanı Dük'ün arkasından seslenmesini, adını söylemesini, belki birkaç gün süreceğini ama biraz zaman geçince ne yaptığını anlayacağını söylemesini bekliyordu. Ama onun yerine, peşinden sessizlikten başka bir şey gelmedi ve Augusta odadan çıkarken, sanki aralarında büyümüş olan her şeyin kapısını kapatıyor gibiydi.

CHAPTER ELEVEN

Edward masanın üzerindeki heykelciklere baktı. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bayan Moir heykelciğı ondan nasıl almış olabilir? Bunu nasıl yapabilmmişti? Böyle bir şey mi? Evet, heykelcik onun için çok az şey ifade ediyordu ama yine de ona aitti ve bunu neden yaptığına dair öne sürebileceğı hiçbir mazeret onu memnun etmeye yetmeyecekti.

Bir heykelcikten diğerine bakarken Edward kendi heykelciğini eline aldı ve ona bakarak başını salladı. Davranışları tamamen şaşırtıcıydı.

"Ama davranışlarıma dayanarak."

Edward yavaş bir nefes alarak kendi kendine yüksek sesle mırıldandı, hâlâ Bayan Moir'in ona söyledikleriyle yüzleşmeye çalışıyordu. Kızgın olduğunu anlıyordu, evet, ama ona ait bir şeyi alıp nasıl başkasına verebilirdi? Bunu yapmasını gerektirecek bir durum yokken bir başkasına teklif etmişti. Hayırseverlik ve cömertlik onun sorumluluğundaydı ve adil ya da adil olmayan kararına saygı duyulmalıydı.

Şimdi sanki kadını gerçekten tanıımıyormuş gibi görünüyordu. Evet, özür dilemişti ama bu onu tam olarak anladığı anlamına gelmiyordu. Karakteri sandığı gibi değildi. Onun biraz sinir bozucu olduğunu düşünmüştü, evet, kesinlikle kararlı ve açık sözlüydü, ama ondan çalmaya cüret edebileceğini asla hayal etmemiştir.

Ama bunu bana geri verdi. Zorunda olmadığı halde bana gerçeği söyledi.

Bu düşünce hiç hoş değildi ve Edward hemen bir kenara fırlattı. Eşyanın kendisine geri verilmesi için gerçekten de uzun bir zaman harcamış olsa da, onu ilk alan kişi yine de Miss Moir olmuştu. Şu anda yaşadığı sıkıntının nedeni de onun davranışlarıydı. Büyük bir sevgi beslediği bu kadının aslında hayal ettiğinden çok daha ikiyüzlü olduğunu fark etmek çok büyük bir şoktu, katlanılması zor bir şeydi.

Tüm mutluluğu bir anda yok olup gitmişti. Şimdi aptallıktan başka bir şey hissetmiyor, Bayan Moir'a bu kadar aşık olmakla hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Belki de şu anki karakterini saklamakla bunu kasten yapmıştı.

Bayan Moir'in her zaman olduğu gibi davrandığını bildiğinden, bu düşünce hemen ardından kendisinden uzaklaştı. Açık sözlüydü, evet, pek çok açıdan sorunluydu ama en azından dürüsttü. Yanlış yapmıştı ve bunu ona söylemeye gelmişti - her ne kadar ona göre çok geç olsa da.

Edward yüksek sesle iç geçirdi ve bir elini çenesinde gezdirdi. İtirazlarına rağmen, Miss Moir'in hatalarını, bunu yapma arzusu duyar duymaz ona söylemesi gerekirdi. Belki o zaman aptallığını biraz daha iyi anlayabilir, sonraki saatlerde ya da günlerde yaptıklarından ne kadar pişman olduğunu görebilirdi. Ama bunun yerine, suçluluğuna sarılmış, ondan kaçmasına izin vermemişti. Onu yanına almış, taşımıştı, böylece devam eden bağları... yalanların varlığı üzerine inşa edilebilirdi.

Edward kendi üzüntüsüyle küçük heykelciği sıkıca kavradı ve bakışlarını ona dikti. Bu büyükannesinin hediyesiydi, nesilden nesile aktarılmıştı ama kendisi için pek bir önemi yoktu, çünkü bu ona büyükannesi tarafından verilen pek çok şeyden biriydi.

önceki zamanlar. Ancak heykelciğin herhangi bir parasal değeri olup olmadığı önemli değildi. Önemli olan tek şey ona ne olduğuydu.

Edward gözlerini kapatarak, nefes almaya çalıştı, kendini dengeledi, kırılğan zihnine gelen dalgalanan düşünceleri uzaklaştırdı, ama yine de üzüntü ve hayal kırıklığı hissi büyüdü. Bayan Moir'in ona gerçeği söylemeye kararlı olmasından, onu arayıp bulmasından ve hatasını düzeltmek için elinden geleni yapmasından dolayı bir çeşit mutluluk duyması gerekirdi ama onun için mutluluk diye bir şey yoktu. Şu anda hissettiği tek şey ihanete uğramış olmaktı, öyle ki bu hanımefendiyle olan bağının kurtarılabileceğine inanmıyordu.

Ona göre, tamir edilemeyecek kadar çok hasar vardı.

"BUGÜN NOEL GÜNÜ!"

Annesi hızla odaya girerken Edward sadece homurdandı. Sadece Bayan Moir'i ve onun kendisine anlattıklarını düşünerek gözünü bile kırpmamıştı. Bu nedenle annesinin neşesi her şeyden çok bir yükü.

"Güzel bir gün anne," diye mırıldandı sakince, yanağına bir öpücük kondurarak. "Bugünün senin için hayırlı olmasını dilerim."

"Ben de sana öyle yapıyorum," diye yanıtladı tatlı tatlı. "Yine de biraz yorgun görüldüğünüzü söyleyebilirim." Gülümsemesi soldu. "Gözleriniz yorgun."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Tüm konuklarımın aynı şekilde hissedeceğinden eminim," diye karşılık verdi. "Dün akşam pek çoğu erkenden yatmış değil."

"Hayır, gerçekten de öyle." Annesi güldü, gülümsemesi dudaklarına geri döndü. "İtiraf etmeliyim ki yatağa geç kaldım."

Gerçi koridorda genç bir hanımın yürüdüğünü fark ettim." Davet edilmemiş olmasına rağmen Leydi Meyrick gelip ateşin yanına oturdu ve ellerini kucağına koydu. "Bayan Moir, sanırım."

Adının duyulması Edward'ın bedenini sarstıysa da omuz silkerek aldırmıyormuş gibi yaptı.

"Daha önce de söylediğim gibi, eminim konukların çoğu dün akşam yatmakta geç kalmıştır." Annesine bakmak yerine gözlerini şöminenin üzerindeki yeşillığe çevirdi.

Küçük bir iç geçirdi, omuzları düştü. "Dün akşam Lord Ossington'ın özellikle aptalca davrandığını düşündüm. Zavallı genç bayan çok utanmış olmalı."

Edward, Bayan Moir'in odadan nasıl kaçtığını hatırladı, kaçarken yanakları kıpkırmızıydı. Midesi bulandı. "Evet anne, öyleydi." Edward yavaş bir nefes verdi ve ilk kez Bayan Moir'a karşı duyduğu öfke biraz olsun azalmaya başladı. "Lord Ossington'ın bunu şakadan başka bir şekilde kastettiğini sanmıyorum, her ne kadar biraz düşüncesizce davranmış olsa da. Bayan Moir bana bunun için onu çoktan affettiğini söyledi."

Annesi alaycı bir şekilde güldü. "Düşüncesizlikten biraz daha fazlası olduğuna inanıyorum, sevgili oğlum." Leydi Meyrick başını salladı, kahkahası hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeye dönüştü. "Aptallıktı, başka bir şey değil. Onu bu kadar çabuk affetmeye bu kadar istekli olmasına şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sanırım ona bir özür teklif etmiştir?"

Edward, evet, arkadaşı elbette özür dilemişti, demek için ağzını açtı ama beyefendinin böyle bir şey yapmış olamayacağını fark etti. Bayan Moir'in peşinden gitmemiş, aptallığının farkına bile varmamıştı. Aslında, Bayan Moir odadan çıkarken gülmemiş miydi? Onun yokluğunu fark etmiş ya da bunu kendi aptallığıyla ilişkilendirmiş gibi bile görünmüyordu. Kuşkusuz Lord Ossington özür dilememişti... ama yine de Bayan Moir bunu beyefendiye karşı kullanmamıştı.

"Umarım bunu söyleyerek sizi üzmemişimdir." Annesi uzun bir nefes aldı. "Ve eminim ki

Şu anda ondan bahsetmiyor olsak da, Bayan Williams'ı tekrar gündeme getirdiğim için bana kızabilirsin."

Edward inledi ve hemen avucunu açarak elini kaldırdı. "Lütfen anne, yapma. Şu anda düşünmem gereken yeterince şey var ve ayrıca bugün Noel."

Leydi Meyrick yavaşça başını salladı. "Noel günü olduğunun farkındayım," dedi yumuşak bir sesle. "Ev partisinden ve bu partide olup bitenlerden bahsederken, Bayan Williams'ı neden bu kadar önemseydiğimi size açıklamak istedim."

Bunun üzerine Edward kendini biraz daha dik otururken buldu. "Nedenlerini duymak isterim, kesinlikle." Başını eğdi. "Gerçi bunu daha önce yapmadığınız halde neden şimdi bana söylemek istediğinizi tam olarak anlayamıyorum."

Leydi Meyrick başka tarafa baktı, dudaklarından bir iç çekiş daha çıktı. "Çünkü korkuyordum."

"Korkuyor musun?"

"Gerçeği öğrenirsen ondan uzaklaşacağından korktum. Eğer senin açından en ufak bir ilgi varsa, bildiklerimi açıklayarak bunu tehlikeye atmak istemedim."

Edward'ın damarlarında bir şeyler dolaşmaya başladı. "Peki sen ne biliyorsun?" Annesi sandalyesinde kımıldayıp hiçbir şey söylemeden başını sallayınca kaşları çatıldı. Gözlerine bakılırsa biraz sıkıntılı görünüyordu ve annesi pek sık böyle bir ruh haline bürünmezdi.

"Sevgili oğlum." Leydi Meyrick ona doğru baktı. "Sen cömert yürekli bir beyefendisin."

Bu ilk söz Edward'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bu konuda, anne, seni temin ederim ki pek çok başarısızlığım var." Bayan Moir'in ona söylediği sert sözleri hatırlayınca, şimdi ne kadar başarısız olduğunun farkında olarak omuzları düştü. "Yine de daha iyi olmak için çabalıyorum."

Annesi yumuşak bir şekilde gülümsedi. "O halde şunu belirtmemi izin verin, sizi her zaman cömert bir kalbe ve ruha sahip buldum. Ben de

Sana itiraf etmeliyim ki, bu ev partisini düzenlerken senin haberin olmadan bu ruhtan faydalandım. Kabul edeceğinizi bildiğim için her şey planlandıktan sonra sizi bilgilendirmeyi tercih ettim."

Edward'ın alnı titredi. "O halde bu ev partisini gizli amaçlar için düzenlediğinizi söylüyorsunuz? Sadece kış mevsimine biraz neşe getirmek için değildi."

"Sanırım kararlarım iki yönlü oldu." Leydi Meyrick ellerini iki yana açtı. "Kışın zorluklarına biraz ara vermek istediğim kesin." Başını iki yana salladı. "Ama aynı zamanda, sadece bu nedenle de ayarlanmamıştı."

Annesinin net konuşmamasına biraz sinirlenen Edward sandalyesinden kalktı ve onun devam etmesini beklerken odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Bu konuda sana karşı dürüst davranmayarak yanlış yaptığının farkındayım," diye içini çekti Leydi Meyrick, artık ona değil, ateşe bakıyordu. "Ancak bunu kendimce iyi olduğuna inandığım nedenlerle yaptım."

Edward ellerini havaya kaldırdı. "Neymiş o sebepler? Peki Bayan Williams ile ne yapacaklar?"

Leydi Meyrick sonunda yüzünü ona doğru çevirdi. Yüzünde biraz kederli bir ifade vardı ve Edward'ın kızgınlığı çabucak kayboldu. Leydi Meyrick'in gözleri biraz cam gibiydi, yüzü solgundu ve elleri kucağında sıkıca birbirine kenetlenmişti.

"Lord Jefferson servetini kaybetti."

Edward volta atmayı bırakıp doğrudan annesinin yüzüne bakarken nefesi kesildi ve kelimeler aralarında asılı kaldı. "Servetini mi kaybetti?" Gözleri bir an için sıkıca kapandı. "Anlamıyorum."

"Anlaşılabilecek ne var ki?" Leydi Meyrick başını sallayarak cevap verdi. "Lord Jefferson kendini aptal durumuna düşürdü ve karısı ve kızı söz konusu olduğunda tüm sorumluluk duygusunu kaybetti. Çalışmalarında son derece pervasız davranıyor, kendini kumara veriyor ve bu yüzden de

artık ne kızı için bir çeyizi ne de malikanesinde yaşamaya devam etmek için yeterli mali desteği var."

Edward yüzünü buruşturdu, uzun bir nefes alırken omuzları düştü. Akılsızca bir ya da iki girişimde bulunan ilk beyefendi değildi ama kendini kumarda kaybetmek aptallıktan başka bir şey değildi. Annesi bir şeyler daha mırıldanırken gözleri kapandı ve burnunun kenarını sıktı.

"Leydi Jefferson benim arkadaşım. Onun için elimden geleni yapmalıydım."

"Ve sen de onun kızıyla evleneceğimi sanıyordun." Edward gözlerini açtı ve annesinin başını salladığını gördü, dudaklarındaki titrek gülümseme büyük bir sıkıntıyı anlatıyordu. İçgüdüsel olarak ona doğru yürüdü ve elini omzuna koyarak ona doğru eğildi. Annesi elini çabucak kavradı, gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı.

"Size gerçeği söylersem Bayan Williams'ı uzaklaştıracağınızdan korktum," diye açıkladı, omuzları hafifçe titriyordu. "Leydi Jefferson ne yapacağını şaşırmış durumda. Kocasının ilgisizliği yüzünden kalbi kırılmış durumda ve kızının geleceğinin ne olacağı konusunda yıkılmış durumda. Bayan Williams'ın hoş ve nazik bir genç hanım olduğu düşünülürse, gözünüze çarpabilir... ya da en azından, sizi teşvik edersem onu düşünebilirsiniz. Bayan Williams'la nişanlanmak en azından bir sorunun cevabı olacaktır."

Edward nefesini üfleyerek başını salladı. "Böyle bir durumu düzeltmek bizim sorumluluğumuz değil."

Leydi Meyrick başını salladı ama yine de bakışlarını ondan ayırmadı. "Her ne olursa olsun, canım, değer verdiğimiz kişilere yardım etmek için her zaman elimizden geleni yapmalıyız, değil mi?" Elini bırakarak bir kez daha derin bir iç çekti. "Kocasının hatalarını düzeltmek için çok uğraştı ama kocası onu dinlemedi. Yıllar geçtikçe, kocasının ona olan güvenini nasıl sarstığını ve toplum içinde başını dik tutamayacak kadar itibarsız bir beyefendi haline geldiğini gördüm."

Belli belirsiz bir titreme ve ellerinin kenetlenmesi öfkelerini ele veriyordu, ancak dışa yansıyan ifadesinde öfkeden eser yoktu. "Arkadaşımın ve kızının en kasvetli gelecekle yüzleşmemesi için elimden geleni yapmak istedim." Gözleri kapandı, yanağından bir damla yaş daha süzüldü. "Bu konuda yanlış bir yol izledim. Bunu anlıyorum." Başını salladı, mendilini çıkarıp gözlerini silerken Edward annesinin yüzüne bakabilmek için çömeldi. "Umarım beni affedebilirsin."

"Affedilecek bir şey yok." Edward uzandı ve onun elini sıkıca tuttu. "Bunu bir arkadaşına yardım etmek, umutsuz bir durumu daha iyi hale getirmek için yapıyordun." Annesinin başını salladığını gören Edward bir an onun yüzünü inceledi. "Leydi Jefferson ve Bayan Williams'ın yaşayacakları bir yer var mı? Eğer mülkten vazgeçilmesi gerekiyorsa, o zaman -"

"Kilise fareleri kadar fakir olacaklarına inanıyorum." Leydi Meyrick sertçe yutkundu, Edward onun elini sıkarken gözyaşları bir kez daha dökülme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Dudaklarını yaladı.

"O zaman onlara gelip burada ikamet etmelerini söyleyeceksin."

Annesinin gözleri uçararak ona baktı ve Edward sadece gülümsedi.

"Burada yirmi aile daha oturuyor olabilir ve ben onların farkına bile varmayabilirim," dedi usulca. "Bunu Leydi Jefferson'a sunabilirsiniz, ancak davetimin sadece Leydi Jefferson ve Bayan Williams'a olduğunu belirtmek isterim." Gülümsemesi soldu. "Belki de onlardan ayrı kalmak Lord Jefferson'ın düştüğü derinliğin farkına varması için ihtiyacı olan şey olacaktır." Kadının elini sıkarak yavaşça ayağa kalktı. "Ama lütfen anlayın, Bayan Williams'la aramda hiçbir şey olmayacak. Bu nazik bir düşünce ve koşullar farklı olsaydı onu düşünebilirdim, ama -"

Annesi, "Zaten belli bir kadını düşünürken başka birini düşünemezsin," diye araya girdi,

Gözlerini tekrar silerken gülümsemeyi başardı. "Bayan Moir'e karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabilirsiniz ama ben bunun farkındayım. Kendisi mükemmel bir genç bayan ve seçiminizden dolayı sizi kutluyorum. Umarım orada başarılı olursunuz."

Edward az önce Bayan Moir ile aralarında geçenleri düşünerek yüzünü buruşturdu. "Kayda değer bir şey olacağından emin değilim, anne."

Annesi -şüphesiz nedenini sormak için- ağzını açacaktı ki kapı çok sert bir şekilde çalındı. Edward daha kapıyı açmasını söyleyemeden Lord Ossington kapıyı iterek açtı ve ellerini sallayarak odaya girdi.

"Özür dilerim majesteleri, ama bekleyemedim."

Leydi Meyrick usulca öksürdü ve Lord Ossington ona baktı, gözlerinin parlamışına bakılırsa onu yeni gördüğü belliydi.

"Tekrar. Sadece özür dileyebilirim," diye söze başladı Lord Ossington ama sonra vazgeçti. Durdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu sabah Leydi Sutton'la konuştum."

Edward boğazını temizledi, annesinin anlamlı bakışını fark etti. "Leydi Sutton'la konuştunuz," diye tekrarladı beyefendi başını sallayınca. "Daha doğrusu o sizinle konuşmaya geldi."

Lord Ossington ellerini ovuşturdu. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz," diye devam etti başını iki yana sallayarak. "Gerçekten de beyefendilerin en aptalıyım. Böyle bir şeyi asla yapmamalıyım, özellikle de siz benden hanımefendiyle yaptığınız konuşmayı gizli tutmamı istedikten sonra."

Edward annesinin kaşlarının nasıl kalktığını fark ederek başını ellerinin arasına almak istedi ama bunun yerine yüzünü olabildiğince ifadesiz tutarak doğrudan Lord Ossington'a baktı.

"Size büyük bir yanlış yaptım," diye devam etti Lord Ossington. "Eminim sizi çok utandırmışımdır."

"Aşağıladığın kişi ben değilim!" Edward'ın ünlemi odada çınladı. "Bayan Moir'i benden çok daha fazla utandırdınız. Bunu anlayamıyor musunuz? Neden ona gitmek yerine benimle konuşmaya geliyorsunuz?"

Lord Ossington omuz silkerek ellerini indirdi. "Çünkü hanımefendiyi bulamıyorum," dedi Edward'a açıkça. "Annesi Bayan Moir'in günün büyük bir bölümünde odasında kalabileceğini söylüyor. Eğer bunu ben yaptıysam gerçekten özür dilerim ve hanımefendiye özürlerimi iletmesi için yalvardım. O zaman size de gelip düşüncesizliğim için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmeyi düşündüm."

Edward'ın içindeki her içgüdü onu hemen Bayan Moir'a doğru itti, aceleyle odasına gitmesini, kapıyı çalıp hasta olup olmadığını ve buna kendisinin neden olup olmadığını sormasını istedi. Bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve yavaşça tekrar bıraktı, herhangi bir derin duygunun onu aptalca hareketlere sürüklemesine izin vermemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Ona hâlâ kızgın değil miydi? Yaptığı her şeyden dolayı hayal kırıklığına uğramamış mıydı? O halde neden bir kez daha onun yanına dönmek için bu kadar istekliydi?

"Tekrar özür dilerim, Majesteleri."

Edward arkadaşını kovmak istercesine bir elini ona doğru salladı. "Pekâlâ Lord Ossington, özrünüz kabul edildi. Bayan Moir'e gelince, lütfen hanımefendiyi rahat bırakın. Sıkıntısının sebebi siz olmayabilirsiniz." Nefes alan ve annesinin sert bakışını görmezden gelen Edward iki elini açtı. "Lütfen daha fazla endişelenmeyin."

"Ama tabii ki." Lord Ossington özürler mırıldanmaya devam ederek onların yanından ayrıldı ve kapıyı kapatıp Edward ve Leydi Meyrick'i bir kez daha yalnız bırakana kadar geri geri yürüdü.

"Görünüşe göre Bayan Moir ile aranız pek iyi değil." Annesi bir kaşını kaldırdı. "Bu senin yaptığın bir şey mi?"

Edward bir elini uzatarak annesinin delici bakışlarından hızla uzaklaştı. "Bu ikimizin de yaptığı bir şey."

"Peki bu konuyu onunla konuştunuz mu?"

"Elbette öyle." Cevabı niyetlendiğinden biraz daha sertti, ama annesi bunu kötü karşılamışa benzemiyordu, çünkü Edward'a sadece gülümsemekle yetinmişti - Edward ona baktığında onu çok kızdırmıştı.

"O halde aranızdaki meselelerin kolayca çözülebileceğinden eminim."

Edward başını salladı. "O kadar emin değilim."

"Saçmalık." Leydi Meyrick başını salladı. "Bu tür meselelerin hepsi halledilebilir, özellikle de Noel'deyken. Eğer birbirinize karşı gerçekten bir sevgi besliyorsanız.... bu sevgiyi devam ettirmek istiyorsanız eminim ikinizin çözemeyeceği bir şey yoktur." Edward'a anlamlı bir bakış fırlatıldı ve o da annesinin ısrarları karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tutarak derin bir iç çekti.

"Evet anne, bu devam etmesini istediğim bir sevgi." Aslında bunu kabul etmek onu biraz rahatlatmıştı ama bir önceki akşam Bayan Moir'i neredeyse huzurundan nasıl kovduğunu hatırlayınca içini bir korku kapladı. Şokun etkisi geçtiğine ve olanları düşünme fırsatı bulduğuna göre, artık ne o kadar sinirli ne de o kadar üzgündü. Aslında, yavaş yavaş onun hareketlerini anlamaya başlamıştı. Yaptıkları kesinlikle doğru değildi ama yaptıklarının arkasında bir neden, hatta belki de iyi bir neden vardı.

"Ayrıca, sen bağışlayıcı birisin." Annesi ona gülümsedi ve sandalyesinden kalktı. "Bayan Moir'i her ne için olursa olsun affetmekte zorluk çekeceğini sanmıyorum."

sizi üzecek bir şey yaptı. Ve şüphesiz, çok nazik bir ruha sahip olduğu için, Lord Ossington'a yaptığı gibi sizi çoktan affetmiş olacaktır."

Annesinin kendisinden bu kadar övgüyle bahsetmesine biraz şaşırان Edward gözlerini hızla kırpıştırdı. "Peki sana bunu söyleten nedir?"

Annesi başını hafifçe sola eğerek kapıya doğru işaret etti, gözleri parlıyordu. "Dün akşamki aptallığı için Lord Ossington'ı ne kadar çabuk affettiğine bir bak."

Onun sözlerini duyunca Edward'ın kalbi sıkıştı. Annesi yalan söylemiyordu, çünkü evet, özrünü hemen kabul etmiş ve onu affetmekten mutluluk duymuştu. Peki neden bunu Bayan Moir'a karşı yapmamıştı?

"Ve benim ifşaatlarıma verdiğin tepkiyi de düşün," diye ekledi annesi nazikçe. "Seni kandırmakla, Bayan Williams ve ailesi hakkındaki gerçeğı senden saklamakla yaptığım hatayı sana anlattım. Yine dinlediniz, düşündünüz, anladınız ve affettiniz. İşte bu yüzden sizin bağışlayıcı bir tür olduğunuzu söylüyorum, çünkü bunu bana kanıtladınız."

Edward'ın kalbi, bir daha kendisine döneceğinden emin olamayacağı kadar alçaldı. Ağırılığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki annesi ona doğru geri çekildi ve bir elini koluna koydu.

"Sorun nedir?"

"Bayan Moir'e karşı böyle davranmadım." Bunu yüksek sesle itiraf etmek yeterince zordu ama annesinin şaşkın ifadesini görmek daha da utanç vericiydi.

"Bana yaptığı yanlışla geldi, daha önce iki kez benimle konuşmaya çalışmıştı. Ancak ona bu konuşmaları tamamlama fırsatı vermedim ve şimdi nihayet fırsat bulduğunda ona çok kızdım. Tıpkı sizin yaptığınız gibi o da bana gerekçelerini anlattı ve onun gerekçeleri kendisi için değil, başkalarının iyiliğı içindi... tıpkı sizinkiler gibi."

Leydi Meyrick gözlerini kırptırdı. Başını kaldırdı ve Edward'ın yüzüne bakarken bir adım geri çekildi ama Edward onun bakışlarına karşılık veremedi.

"Bayan Moir'a karşı bir şeyler beslediğinizi duyduğuma şaşırdım." Kadının ses tonundaki yumuşaklık Edward'ın aptallığından dolayı yüksek sesle inlemesine neden oldu. "Böyle bir şey yapmanın bir nedeni var mı?"

Edward dudaklarını yaladı. Henüz buna bir açıklama getirememiştir. Ona olması gerekenden daha fazla saygı duyduğu için miydi? Yoksa o kadar şaşırmıştı ki, öfkesinin her yere yayılan bir duygu olmasına izin mi vermişti?

"Düşünmek için kendime fırsat vermedim." Kendini düzelterek başını salladı. "Yanıt vermeden önce tüm bunları düşünmek için kendime fırsat vermemeyi seçtim. Kötü davrandım anne. Bunu yapmanın sonuçları olabileceğini bilmesine rağmen bana gerçeği söylemek için çok çaresizdi. Aslında," diye devam etti, ani bir farkındalıkla, "suçunu benden çok kolaylıkla gizleyebilirdi."

Edward, Bayan Moir karar vermiş olsaydı, sadece çalışanlardan birine sorarak ya da konuyu açarak hangi heykeltıraş aldığını öğrenebileceğini fark etti. Daha sonra onu bir şekilde geri verebilir ve böylece sorumluluktan tamamen kurtulabilirdi. Kimsenin bundan haberi olmayacaktı ve hiç şüphesiz tefecinin eşya konusunda yanıldığını düşünecekti. Belki de heykeltıraşın yokluğunun sadece bir hizmetçinin dikkatsizliğinden kaynaklandığını düşünecekti. Bayan Moir her şeyi ondan saklayabilirdi ama bunun yerine ona gerçeği söylemiş.... o da bu yüzden onu reddetmişti.

"Bu çok alçakgönüllü bir karakterin işareti değil mi?" Edward ona bakarken annesinin gülümsemesi yumuşadı. "Hatalarımız konusunda açık olmaya istekli olmak ve nerede başarısız olduğumuz konusunda dürüst olmak. Bu bir uysallıktan, bir karakter yumuşaklığından ve düşünceli olmaktan bahseder.

Kalbini. Size bir şekilde haksızlık etmiş olabilir ama ben bunu ona karşı kullanmam. Hepimiz zaman zaman yanlış yaparız, değil mi?"

Edward bir elini gözlerine götürdü, nefesi ağırlaşmıştı. "Hatalarımı bana karşı kullanmadı." Kendi kendine mırıldanırken, annesinin kaşlarının nasıl kalktığını görmedi. Ancak annesi arkasını döndüğünde Edward ona tekrar bakabildi.

"Ben gidip misafirlerle ilgileneyim." Leydi Meyrick ona gülümseyerek kapıya yöneldi. "Hanımefendiyle aranızdaki sorunları çözmek için zamana ihtiyacınız var. Anlıyorum. Noel yemeğimize kadar onları olabildiğince hoşnut tutacağım."

Edward başını salladı. "Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Eğer odasına kapanırsa, o zaman ona eşlik etmeyi talep etmeye ne hakkım var?"

Elini kapıya dayamış olan annesi kararlı bir ifadeyle ona baktı. "Eğer istersen gelecektir."

Edward'ın kalbinde hiçbir umut ışığı parlamadı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü aşk sandığınız kadar geçici değildir," diye yumuşak bir yanıt geldi. "Yılın bu zamanı bize sunulan sevgiyi düşündüğümüz, umudu ve hataların bağışlanmasını düşündüğümüz zamandır. Onunla konuşurken bunu yanında taşı. Ona kalbinizden geçenleri söyleyin. Eminim her şey yoluna girecektir."

Kapı kapandığında Edward derin bir iç çekti ve bir sandalyeye çöktü. Başını eğerek ellerini saçlarının arasına soktu, dirsekleri dizlerindeydi ve sırtı dönüyordu. Düşünceli davranmamıştı. Kızın yaptıklarına duyduğu öfke, hayal kırıklığı ve şaşkınlık dışında hiçbir şey düşünmemişti. Kendisine sadece birkaç dakika düşünme fırsatı vermiş olsaydı, bu durumda ne kadar daha düşünceli olabilirdi! O zaman Bayan Moir'i bu kadar uzağa itmek yerine, tanışmalarından ne istediğini onunla konuşma fırsatı bulabilirdi. Yine de kalbinde küçük bir işaret fişegi parlamaya başladı.

Belki de annesi haklıydı. Belki de bu mevsim affetmenin, yeni şeylerin ve yanlışları affedebilecek sevginin mevsimiydi. Bayan Moir'e böyle bir sevgi göstermemiştir ama ona bir fırsat daha verirse, bunu ona tekrar kanıtlayacaktı.

Tek soru, onunla konuşmaya istekli olup olmayacağıydı.

CHAPTERTWELVE

G Augusta yansımasına bakarken gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti. Kötü uyumuştı, dönüp duruyordu, rüyalarında öfkeli bir Dük'ün onu sadece kütüphanesinden değil, aynı zamanda

evinden. Bir kolunu uzatmış, bir parmağıyla işaret ediyor ve araba onları eve götürürken annesinin omzuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Korkunç bir rüyaydı ve gerçek olmaması için dua ettiği bir rüyaydı.

Bu Noel gününde Meyrick Dükü'yle nerede duracağını bilmiyordu. Öfkesi çok açıktı ama Augusta bunu hak ettiğine inanarak kabullenmişti. Ondan çalmıştı. Evet, telafi etmeye çalışmış, onu geri getirmeye çalışmıştı ama bu onun suçluluk duygusunu ortadan kaldırmamıştı. Bir yanı Dük'e karşı dürüst olmayı hiç seçmemiş olmayı, ona bundan hiç bahsetmeden heykelciği geri koymanın bir yolunu bulmuş olmayı diliyordu.... ama kalbi bunu yapmasına izin vermezdi. O kadar ağır gelirdi ki onun yanında nefes almakta bile zorlanırdı. Ona gerçeği söyleyene kadar ne gülümseyebilir ne de gülebilirdi, aralarındaki ilişkinin ilerlemesini kabul edemezdi. Bu bakımdan, bunu yaptığı için memnundu, çünkü artık vicdanını rahatsız eden hiçbir şey yoktu, ama yaptıklarının sonuçları

omuzlarına ağır bir yük bindiriyordu. Annesi daha önce gelip orucunu bozmak isteyip istemediğini sormuştu ama o sırada Augusta çoktan bir tepsi sipariş etmişti. Odasında sessizce yemeğini yedikten sonra ayağa kalkıp yağan kara baktı.... ve kalbinin o kadar acıdığını hissetti ki nefes almak için mücadele etti.

Sevgi elinizden alındığında böyle mi hissediyorsunuz?

Gözleri yaşlarla doldu, yansıması aniden asık suratlı oldu ve aynadaki kederi görmek istemediği için başını başka yöne çevirdi. Bu Noel Günü, mutlulukla, geleceğe dair parlak ve güzel bir umutla dolduğu neşeli bir zaman olmalıydı ama bunun yerine kasvet ve karanlıktan başka bir şey yoktu. Dük, hayal ettiği gibi onu evinden kovmayacaktı ama bu, onu kalbinden kovmayacağı anlamına da gelmiyordu. Ona yaklaşmak için bir daha asla fırsatı olmayacaktı, artık kalbinin sonsuza dek ona bağlı kalacağından emindi. Aralarına bir şey girse de girmese de onu hep yanında tutacaktı. Belki de bu onun cezası olacaktı: sevdiği beyefendi için sürekli sızlayan kalbi ve böyle aptalca davranmasaydı olabilecekler. Bu ona bir daha asla böyle davranmaması için bir uyarı olacaktı.

Kapıya hafif bir çizik geldi ve Augusta hizmetçiye içeri girmesi için seslendi. Hizmetçi içeri girdi, reverans yaptı ve aceleyle uzaklaşmadan önce ona bir not uzattı. Augusta biraz şaşırarak notu çevirdi ve hızla açtı... ancak kalbi tavana doğru fırlayacaktı.

Meyrick Dükü onunla konuşmak istiyordu.

Aptallığı için anında kendini azarlayan Augusta bir nefes daha çekti. Dük onunla konuşmak isteyebilirdi ama bu, kırılan şeyi onarmak isteyeceği, herhangi bir telafi arayışına girmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, aralarındaki bağı tamamen koparmak isteyebilirdi; bu onun kararı olabilirdi, bu onların sona erme zamanı olabilirdi. Ama bu

Yani herhangi bir umudu vardı. Belki de ne kadar kötü davrandığını göz önünde bulundurarak en kötüsünü beklemeliydi.

Yansımasına tekrar bakan Augusta bir nefes aldı, omuzlarını geriye itti ve çenesini kaldırdı. Ağlıyormuş gibi görünmüyordu, en azından kalbi hâlâ büyük bir keder içinde olmasına rağmen. Üzerinde bir ağırlık vardı, Meyrick Dükü'yle sonuç ne olursa olsun onu asla terk etmeyeceğinden korktuğu bir ağırlık. Onunla konuşmaya gidip gitmeyeceği konusunda hiçbir soru işareti yoktu, çünkü bir Dük ne isterse, bir Dük onu alırdı - her ne kadar yaz mevsiminde ona o dansı teklif etmemiş olsa da! Belki de şimdiye kadar reddedildiği tek şey oydu!

Ayağa kalkarken ağzını buruk bir gülümseme kapladı ve biraz renk katmak için yanaklarını hafifçe çimdikledi. Ancak bu durumda, Dük'ün ondan istediği şeyi, tüm umutlarının sona ermesi anlamına gelse bile, vermeye fazlasıyla istekliydi. Odadan çıkıp doğrudan Dük'ün çalışma odasına, söz konusu beyefendinin kendisini bekliyor olacağı yere doğru ilerlerken midesini bir gerginlik kapladı.

Çalışma odasının kapısı yaklaştığında aralıktı ve Augusta kapıyı tıklatmadan önce kendini sabitlemek için bir an durdu, gözleri kapanıyordu. İçinden bir ses geri dönmesini, Dük'ün çalışma odasından aceleyle çıkıp odasının güvenliğine geri dönmesini, böylece konuşmanın bir kenara itilebileceğini söylüyordu ama Augusta konuşmayı dinleyemeden elini kapıyı çalmak için uzattı. Ses koridorda cınladı ve Augusta, vücudunun her parçasına yayılan gergin kaygının farkına vararak nefesini içine çekti.

Bir hava akımı gözlerini açmasına neden oldu. Dük kapının önünde dikilmiş, bir eliyle kapının çerçevesini tutarken diğer eliyle de sanki elini tutmak istiyormuş gibi ona doğru uzanıyordu.

"Bayan Moir." Elini bırakırken gözleri bir anlığına kapandı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Dün akşamki konuşmamızdan sonra bana katılmaya istekli olacağınızı düşünmemiştim." Kenara çekilerek boş odayı işaret etti. "İçeri girebilir misiniz? Bir hizmetçi çağırabilirim ya da kapıyı açık bırakabilirim."

"Eminim ikincisi oldukça uygun olacaktır." Onunla ne konuşmak istediğinden hâlâ emin olamayan Augusta, derin nefesler alırken endişesinin midesinin çukuruna yerleşmesine izin verdi. Ayakları her zamankinden daha ağırdı, Dük'ün çalışma odasına doğru yavaşça yürürken bacakları birini diğerinin önüne geçirmekte zorlanıyordu. Dük'ün arkasından yaklaştığını fark edince, vücudunu bir ürperti kapladı. Nerede duracağını bilemedi, odaya baktı ve gözlerinin hemen köşedeki, heykelciği ilk aldığı masaya takıldığını fark etti. Gözlerini kaçırıp başını öne eğerek odanın ortasında ellerini kavuşturmuş bir şekilde durduğunda yanakları yanıyordu.

"Lütfen gelin ve ateşin yanına oturun." Dük onun yanından geçip gitti ve Augusta da onu takip etti, gerginliği yüzünden bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağından korktuğu için oturabileceği için rahatlamıştı. Augusta ateşin sıcaklığının kendisine yakın olmasından dolayı rahatlamış bir halde dolgulu bir sandalyeye yerleşirken, Dük, "Hiç de rahatsız olmanı istemiyorum," diye devam etti. Elleri şimdiden üşümeye başlamıştı ama bu üşüme soğuktan değildi, çünkü oda gerçekten de çok sıcaktı.

"Karşınıza oturmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Augusta sözsüzce başını salladı. Meyrick Dükü istediği yere oturabilirdi, burası onun çalışma odasıydı ve o sadece bir misafirdi, ama o böyle düşüncelere ses veremezdi. Aslında, boğazı kuruduğu ve aklına hiçbir şey gelmediği için hiçbir şey söyleyemiyor gibiydi.

"Öncelikle Lord Ossington'ın benimle konuşmaya geldiğini bilmenizi isterim."

Augusta'nın gözleri parladı. Sadece Lord Ossington'dan ve onun önceki akşam yaptıklarından mı bahsedeceklerdi? Dük'ün onu burada istemesinin tek nedeni bu muydu?

"Sanırım anneniz onunla konuştu ve sizi ne kadar utandırdığını -aslında ikimizi de utandırdığını- açıkça ifade etti. Özrünü doğrudan size iletmesi gerekiyordu ama size ulaşamadı."

Bakışlarını birbirine kenetlenmiş ellerine çeviren Augusta cevap vermeden önce bir an durdu. "Bu sabah odamdaydım." Bundan başka bir açıklama yapmadı ya da bunun için herhangi bir neden belirtmedi, çünkü Dük neden böyle bir şey yaptığını anlayabilirdi!

"Elbette." Boğazını temizleyen Dük devam etmeden önce birkaç dakika daha bekledi. Sessizlik dayanılmazdı ve Augusta birçok kez konuşmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. En küçük bir konuşmayı bile beceremediği için kendine kızıyordu ama dün akşamdan sonra sanki ona nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Sanki o bambaşka bir beyefendiydi - yeniden tanınması gereken bir beyefendi. - Tabii ona şans verilirse.

Oturmaya devam eden Augusta telaşla Dük'e doğru baktı, içindeki endişeyi zapt etmekte zorlanıyordu çünkü bu endişe serbestçe dolaşıyor, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar sinirsel enerjinin taze fısıkiyelerini yayıyordu. Kendisini bağlayan gerginliğin bir kısmından kurtulmak için ellerini sıkıca kavradı. Adam neden hiçbir şey söylemiyordu? Neden sadece ona bakıyordu?

"Lord Ossington hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Augusta gözlerini kırptırdı. Yine Lord Ossington'dan bahsediyordu. Belki de ona söylemek istediği tek şey buydu. Belki de konuşacakları başka bir şey yoktu. Artık tamamen hayal kırıklığına uğraması neredeyse kaçınılmaz görünüyordu ve tanışıklıklarının sonu hemen ufukta belirmişti.

"Lord Ossington'ın özür dilemeye niyetli olması iyi bir şey." Kendi kulaklarına bile sesi titrek geliyordu. "En azından bunun için minnettirim, yine de kalbimde ona karşı bir kin beslemiyorum."

Dük başka tarafa baktı. Elleri şimdi onunkiler gibi birbirine kenetlenmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, bir an için başını öne eğmişti.

"İsterseniz sizden şahsen de özür dileyeceğinden eminim." Dük'ün endişelendiği şey bu muydu? "Beyefendinin aptalca davrandığını gördüğü açık."

Dük başını kaldırdı. "Ona kızgın değil misiniz?" Augusta duraksadı, Dük'ün yüzündeki titreşimi yakaladı. Meyrick'in gözleri. Lord Ossington hakkında konuşmaya böyle bir soruyla mı devam ediyordu, yoksa başka bir şey mi vardı?

"Lord Ossington öyle davrandı, çünkü bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Başka bir şeye pek önem verdiğini sanmıyorum. O sadece salon oyununa katılmak istiyordu. Bu yüzden de ona karşı pek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Dük başını biraz daha eğmeden önce bir an için gözlerini sıkıca kapattı. "Siz benden çok daha bağışlayıcısınız, Bayan Moir." Gözleri kısa bir an için onunkilere takıldı. "Sizin için affetmek çabuk gelir. Görünüşe göre benimki öyle değil." Dük konuşurken yüzünü buruşturarak başını salladı ve Augusta ona ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama o devam etti. "Annem daha önce yanımdaydı. Bağışlayıcı bir ruha sahip olduğum için beni tebrik etti ve bunun bende gördüğü bir şey olduğunu söyledi. Lord Ossington'ı yaptığı hatadan dolayı hemen affettim ve annem de benden bir şey sakladığı için özür dilediğinde onu da affettim." Ağır bir iç çekti ve oturduğu yerden kalkarak ellerini iki yana açtı. "Bu da beni size karşı neden bu kadar kararlı olduğum sorusuna getiriyor, Bayan Moir."

Augusta'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Sonunda Augusta'nın bakışlarını tuttu, artık gözlerini kaçırmıyordu. İfadesinde kaşlarını aşağı iten bir ağırlık vardı. Çenesi gergin, dudakları inceydi ve yeşil gözleri hiç bu kadar donuk görünmemişti. Onu incitecek başka bir şey mi yapmıştı? Heykelciği alma nedeni ne olursa olsun, onu aynı şekilde affedeceğini düşünmediğini mi söylemek üzereydi?

"Yine Bayan Moir, görünüşe göre düşüncesizce hareket etmişim. Şokun beni ele geçirmesine izin verdim, yaptığınız şeyi duyduğumda yaşadığım şaşkınlık tamamen hayret vericiydi."

Her şeyin sona erdiğini söylememiş olmasına sevinerek rahat bir nefes aldı. "Neden bu kadar şaşırdığınızı anlayabiliyorum," demeyi başardı, ona bakabilmek için mücadele ediyordu, taze bir umut ruhunun derinliklerinde yanan mumu aydınlatıyordu. "Yemin ederim, böyle bir davranış sık sık yaptığım bir şey değil."

Ona alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi. "Bu bakımdan, sık sık bu kadar öfkelenmek için nedenim olmuyor ve doğrusu, öfkemi kontrol etme konusunda çok az pratiğim var."

"Ama kızgın olman için bir nedenin vardı."

Dük hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve Augusta'nın nefesi göğsünde dönmeye başladı, kalbi küt küt atıyordu.

"Ben bir vahşiydim." Dük odanın içinde kollarını sallayarak yürümeye başladı. "O dul kadınlara umursamazca davrandım, sebepsiz yere hıncımı onlardan çıkardım. Bu kadar düşüncesiz olmama hiç gerek yoktu. Öğrendim ki, Bayan Moir, annemle konuşmuş olsaydım, sakın ve sessiz olsaydım, neden böyle şeyler yaptığını dair gerçeği öğrenebilirdim. Annemin yaptığı doğru değildi ama anlaşılabilir bir şeydi. İyi niyetliydi... tıpkı sizin gibi."

Dük konuşurken Augusta'nın bakışları sabit ve değişmezdi, sözlerini kavramak neredeyse imkânsızdı. Konuşma şekli

konusması o kadar şaşırtıcıydı ki, ne dediğini zar zor anlayabildi. Ona gerçekten özrünü mü sunuyordu? Söylediği her kelimedede ciddi miydi?

O daha cevap veremedi Dük dönüp ona baktı, elleri iki yanında duruyordu. "Bayan Moir, açık konuşmama izin verin. Annem beni belirli bir genç bayana doğru itti. Koşullara girmeyeceğim ama söylememe gerek yok, bunu yapmasının nedeni genç bayana ve annesine yardım etme çabasıydı."

Hâlâ şaşkınlıktan yanan Augusta ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Ve siz, Bayan Moir," diye devam etti Dük, ona doğru küçük bir adım atarak. "Olması gerektiği gibi cömert davranmadığım için masamdan bir heykelcik aldınız. Aslında siz de kendi paranızdan vazgeçtiniz, değil mi?"

Augusta başını sallayarak zorlukla yutkundu ve Meyrick Dükü'nün kendisini affetmesini beklemediğini söylemeye çalıştı, ama Dük onun mırıldanmalarına gülümseyerek karşılık verdi.

"Böyle bir şey yapmakla hata etmiş olabilirsin ama bunu bir başkasına yardım etmek için yaptın." Merrick Dükü başını iki yana salladı ve bir elini alnına götürdü. "Biblolarımdan birinin eksik olduğunu fark ettiğimde çok büyük bir endişe duymadım. Pek çok süs eşyam, pek çok biblom, pek çok madeni param var, Bayan Moir. Bunları size karşı övünmek için değil, karşılığında ne kadar cömert olmam gerektiğini ifade etmek için söylüyorum."

Boğazındaki sıkışma devam ediyordu ama Augusta yine de sözcükleri ağzından çıkarmayı başardı. "Çok dürüst konuşuyorsunuz, Majesteleri."

"Tam da istediğim gibi." Dük iki elini iki yana açtı. "Size hatalarımı ve başarısızlıklarımı söylemeye geldim Bayan Moir, korkarım ki siz de bunların farkına varmaya başladınız. Sizi gözümün önünden uzaklaştırmamalıydım. Size öfkemle başa çıkılamayacak kadar büyük olduğu izlenimini vermemeliydim. Bu günden itibaren

Her şeyi iyi yapmaya çalışacağım Bayan Moir, yeter ki siz bana bu şansı verin."

Augusta Meyrick Dükü'ne bakarken şöminedeki odunlar öfkeyle çatırdadı, gözlerindeki titreşimi gördü ve ellerinin yanlarına düşmesini izledi. Onu doğru mu duymuştu? Ona gerçekten böyle bir şey mi sormuştu?

"Bayan Moir?" Merrick Dükü dimdik durdu, bir elini ona doğru uzattı, sessizlik arttıkça ve bakışları sabitleştikçe bu el yavaşça yanına doğru düştü. Gözlerindeki parıltı kaybolmaya başladı; ifadesine yeniden ağırlık yerleşmeye başladı.

"Suçunuzu çok ağır bir şekilde üzerinize alıyorsunuz, Majesteleri." Sonunda konuşmayı başaran Augusta ona bakmaya devam etti, ayağa kalkması halinde bacaklarının ağırlığını taşıyacağından emin değildi. "İkimiz de hata yapmadık mı? İkimizin de birbirimizi affetmesi gerekmez mi? Seni sorumlu tutmuyorum. Bunun yerine, kendi aptalca davranışlarıma bakıyorum ve onlardan derin pişmanlık duyuyorum. Eğer hatalarımı görmezden gelmeye istekliysen, eğer yaptıklarımı gerçekten affetmeye istekliysen, o zaman ben de aynı affı nasıl sunmayabilirim?"

Dük uzun bir süre gözlerini kapatırken çenesi çalışıyordu. Oda neredeyse sessizliğe bürünmüş, gerginlikten ağırlaşmıştı. Sonra, hemen bir saniye sonra, Dük odanın öbür ucuna doğru yürüdü, kadının ellerini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Augusta onun kucaklamasını hem rahatlatarak hem de sevinçle kabul etti, onun yakınlığını bir daha asla deneyimleyemeyeceğinden korkuyordu. Ve şimdi, işte buradaydı, onun kollarına sarılmıştı. Bunu hayal etmişti ama geri dönen yakınlığının bu kadar güçlü olacağını hiç düşünmemişti. Kalbi kendini göklere doğru fırlatmak istedi. Başını onun omzuna yaslayıp hıçkırıklarını bastırırken gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

"Yaşadığın acılar için üzgünüm, aşkım." Augusta duygularıyla savaşıırken, kendini toparlamaya çalışsa da bunu başaramazken Dük'ün sesi kulağına usulca mırıldandı. "Yaşadığın sıkıntılar ve çektiğin çileler için üzgünüm.

benim uğruma katlanmak zorunda kaldı. Ben hatasız bir adam değilim, Bayan Moir, ancak bu tür hataları kabul etmeye istekli ve bunun yerine her geçen gün kendini geliştirmeye çalışan bir beyefendiyim. Sizinle birlikteyken, Bayan Moir, istediğim tek şey beyefendilerin en iyisi olmak ve eminim ki siz yanımdayken bunu yapabileceğim."

Sonunda başını onun omzundan kaldırabilecek kadar güçlenen Augusta, onun gözlerine bakabilmek için biraz geriye yaslandı. Gözler canlıydı ve özlemini çektiği her şeyle canlıydı ve kendini gülümserken buldu.

"Sana ne kadar derinden aşık olduğumu bilmelisin." Konuşma isteği sözcüklerini dudaklarından fırlattı. "Suçluluk yükümü omuzlarımda taşıırken, sana kalbimdeki gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Şimdi, o yük ortadan kalktığına göre, sana beyanda bulunabiliyorum, kalbimin sana duyduğu sevgiyi anlatacak kadar özgür olabilmesinden memnunum."

Meyrick Dükü'nün eli kadının belinden kalkarak yanağını okşadı. "Beni yine hayrete düşürüyorsunuz, Bayan Moir. Sizi katlanmaya zorladığım onca şeyden sonra bana karşı nasıl bir sevgi besleyebildiğinizi aklım almıyor."

"Hatasız değilim, Majesteleri." Augusta ona gülümseyerek karşılık verdi, gözyaşları yüzünden görüşü hâlâ biraz bulanıktı. "Ama şimdi size olan sevgimden söz edebildiğim için mutluyum. Ne kadar çabalasam da kendimi ondan kurtaramadım ve bu yüzden sadece oyalandı ve öyle boyutlara ulaştı ki, buna aşktan başka bir şey diyemiyorum."

Dük'ün ağzında nazik, meraklı bir gülümseme belirdi. "Sizi öpmeme izin verirseniz size çok minnettar olurum, Bayan Moir."

Augusta ona gülümseyerek karşılık verdi, içinde bir heyecan dalgası dalgalanıyordu. "Eğer öyle yaparsanız, Majesteleri, bana Augusta demenizin son derece uygun olacağını düşünüyorum."

Dük usulca kıkırdadı, ses Augusta'nın teninde son zamanlarda gezinirken, kadın beklenti dolu bir zevkle titredi. Dük başını eğdiğinde, Augusta'nın gözleri istemsizce kapandı.

Dudakları onunkilere dokunduğunda sanki dünya tersine dönmüş ve sonra tekrar düzelmmişti. Bu his onu sarıp sarmalıyor, nefesini kesiyor, kalbini yeniden çalıyordu. Dudaklarına karşı iç geçirdi ve ona daha da yaslandı, elleri adamın omuzlarında, kolu belindeydi. Dük öpüşmelerini Augusta'nın hoşuna gitmeyecek kadar erken bitirdi ama eli yine yanağında, ona gülümsemekle yetindi.

"Görüleceğimizden korktuğum için oyalanmaya cesaret edemiyorum, Bayan Moir. Size daha fazla zorluk çıkaracak bir şey yapmak istemiyorum."

Dük'ün kaşları soru sorarcasına havaya kalkarken Augusta kendini hafifçe gülerken buldu. "Size yakalanmak için, Majesteleri, hiçbir zorluğu göz önünde bulundurmam."

Meyrick Dükü güldü ama bir adım geri çekilerek ellerini birleştirdi. "Eğer gerçekten böyle hissediyorsanız Bayan Moir, o zaman size sormak istediğim bir şey daha var."

Augusta yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. Yanlarında çıtırdayan ateş, odayı süsleyen yeşillikler ve dışarıda hafifçe yağan kar varken, Dük kendisinden ne isterse istesin, onu yerine getireceğinden emindi.

"Kalbinizden bahsettiniz, öyle bir sevgiyle doluydu ki, sizden asla ayrılmayacaktı," diye söze başladı Dük, gülümsemesi artık yoktu ama ciddiyeti bakışlarını sabitliyordu. "Benim kalbim de aynı Augusta. Seni sevdiğimi itiraf ediyorum. Bu aşkın daha da derinleşmesinden başka bir şey istemiyorum ve bu nedenle şu anki arzum sana elimi uzatmak... tabii eğer beni kabul edersen."

Augusta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Dük'ün yakışıklı yüzüne bakarken kalbi duracak gibi oldu ve Dük'ün ona ne teklif ettiğini anladı. Dük'e aşık olmak, onun kendisini kucaklaması, kalplerinin bir olması bir şeydi, ama onun gelini olmasını istemek bambaşka bir şeydi. Bunu hiç beklememişti, böyle bir şeyin olabileceğine inanmasına izin vermemiştir.

Ama yine de sorusu hâlâ geçerliydi. Cevap olarak ciyaklamaya benzer bir ses çıkınca Dük aniden sırttı ve Augusta'nın yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Başını eğdi ama nazik parmaklar çenesini kaldırarak bir kez daha Dük'ün gözlerinin içine bakmasını sağladı.

"Dün akşam, tüm hediyeler bana verildiğinde, düşündüğüm tek şey sendin." Sesindeki sessizlik kalbindeki şefkati yansıtıyordu. "Lord Ossington ne kadar gülünç olsa da bana en güzel hediye getirdi. Sen benim için bir hediyesin Augusta. Tatlılığın, nezaketin, açık sözlülüğün ve doğru olanı yapma konusundaki kararlılığın onsuz olamayacağımı düşündüğüm şeyler. Seninle evlenmek istiyorum, Augusta. Gelinim olup olmayacağını söyle."

Augusta kendisini bile Gağırtan bir cesaretle ayağa kalktı ve elleri boynuna dolanarak onu tekrar öptü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı nazikçe onun ağzına karşı. "Böyle bir şey istenmesi gerçekten bir onur. Nasıl kabul etmem? Bu hayatta tek dileğim günlerimi seninle paylaşmak."

Dük başını eğdi ve onu tekrar hafifçe öptü, eli yine yanağındaydı. "Sen tüm hediyelerin en değerlisin," dedi ona usulca, sevdiği adamın gözlerinin içine bakarken. "Noel günüm hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

"Birlikte olacağız, kalplerimiz bir olacak, aşkımız bizi bu Noel boyunca sımsıkı tutacak," diye fısıldadı gülümseyerek. "Sadece bu Noel için değil, gelecek tüm Noeller için."

Onu tekrar öptü. "Ve aradaki tüm günleri."

Bir Dük ile evlenmek istemiyordu, ama aşk onun itirazlarının üstesinden geldi! Aşk!

Noel Öpücükleri serisinin ilk kitabını kaçırdıysanız, hemen şimdi başlayın! [Leydi'nin Noel Öpücüğü](#) Bir ön bakış için birkaç sayfa ileriye okuyun! Bunu okudun mu? Başka bir Noel favorimi deneyin [Noel için Bir Aile](#)

MY DEAR READER

Kitaplarımı okuduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim! Umarım bu hikaye sizi gerçek dünyadan alıp her zaman büyüleyici olan Regency dünyasına götürmüştür. İyi bir hikaye, özellikle de mutlu sonla biten bir hikaye, gününüzü aydınlatır ve kendinizi iyi hissetmenizi sağlar! Eğer kitabı beğendiyseniz, Amazon'a bir yorum bırakır mısınız? Yorumlar her zaman takdir edilir.

Aşağıda tüm kitaplarımın tam bir listesi var! Neden tıklayıp içlerinden birinin sizi birkaç saat eğlendirip eğlendiremeyeceğini görmüyorsunuz?

Dük'ün Kızları Serisi
Dük'ün Kızları: Tatlı Bir Regency Romance Boxset Bir
Leydi için Bir Haydut
Benim Huzursuz
Earl'üm Bir Earl
Tarafından Kurtarıldı
Bir Kontun Kollarında
Gönülsüz Markiz (Prequel)

Bir Smithfield Market Regency Romantizmi
Smithfield Market Aşkları: Tatlı Bir Regency Romance Boxset Haydutun
Çiçeği
Dükü Onaran Alçak
Tarafından Kurtarıldı
Baron'un Hastalığı

Grosvenor Meydanı'nın Geri Dönen Lordları
Grosvenor Meydanı'nın Geri Dönen Lordları: Regency Romance Boxset
Bekleyen Gelin
Uzun Dönüş
Dük'ün Kurtarıcı Zarafeti
Dük için Yeni Bir Ev

Spinsters Loncası
Dönmeler Loncası: Tatlı Bir Regency Romance Boxset
Yeni Bir Başlangıç
Rezil Gelin Bir
Beyefendinin İntikamı
Aptalca Bir Bahis
Bir Lord Yıkıldı

Uygun Düzenlemeler
Uygun Düzenlemeler: Bir Regency Romance Koleksiyonu
Bozuk Bir Nişan
Aşkın Peşinde
Utanç İçinde
Evlenmek İhanet
ve Yalanlar
Unutulacak Bir
Geçmiş
Bir Arkadaşla Nişanlı

Landon House
Landon Evi: Bir Naiplik Romantizmi Kutu Seti
Bencil Bir Kalp
Kırılmamış Bir Aşk
Bir Noel Eşleşmesi
En Uygun Gelin Bir
Aşk Beklentisi

İkinci Şans Regency Romantizmi
İkinci Şans Regency Romance Boxset Yaralı
Askeri Sevmek
Aşka İkinci Bir Şans
Kendine Ait Bir Aile
Artık Kız Kurusu Değil

Askerler ve Sevgililer
Askerler ve Sevgililer: Bir Vikonta Güvenmek İçin Tatlı Bir
Regency Romance Boxset
Kalbin Fısıltıları Bir
Markizi Sevmeye Cesaret
Etmek
Earl'ü İyileştirmek
Bir Kadının Cesur Kalbi

Kendi Başına Kadınlar: Mürebbiyeler ve Refakatçiler
Bir Refakatçiden Daha Fazlası
Gizli Mürebbiye
Yoldaş ve Kont Bir
Mürebbiyeden Daha Fazlası
Yol Arkadaşı Tarafından
Korunan Bir Vikont ile Bahis

Kayıp Servetler, Bulunan
Aşk Bir Vikontun Çalınan
Serveti Zengin İçin, Fakir
İçin
Kalbinin Seçimi

Noel Hikayeleri

Noel Öpücükleri (Seri)
Hanımefendinin Noel
Öpücüğü
Bir Vikontun Noel Kraliçesi Onun
Noel Dükü

Aşk ve Noel Dilekleri: Üç Regency Romantik Romanı Noel için
Bir Aile
Ökseotu Büyüsü: Bir Regency Romantizmi
Kalp, Evler ve Tatiller: Tatlı Bir Romantizm Antolojisi

İyi okumalar!

Tüm sevgimle,

Gül

BİR HANİMEFENDİNİN NOEL
ÖPÜCÜĞÜNE ÖN BAKIŞ

PROLOJE

“

harika haberlerim var!"

Rebecca başını kaldırıp annesine baktı, ama sonra hemen döndü onu Kafa Uzakta.

Hanımefendi

Wilbram sık sık haberlerle gelirdi ve çoğu zaman bunlar Rebecca'nın dinlemekten hoşlanmadığı boş dedikodulardan başka bir şey değildi.

"Evet, anne?" Başını nakıştan kaldırıp bakmadı bile, daha ziyade dikmeye devam etti. Uzun, kasvetli kış, kasvetli ve kasvetli bir şekilde önünde uzanıyordu - tıpkı şu anda kalbinin durumu gibi - ve onu neşelendirecek çok az şey vardı. Babası, Wilbram Kontu, küçük Sezon için Londra'ya gitmeyeceğini açıkça belirtmişti ve bu nedenle Rebecca evde sıkışıp kalacak, yanında sadece annesi olacaktı. Hiç kuşkusuz bu tür olaylar daha çok yaşanacak, annesi odaya dalıp bir haber ya da başka bir şey karşısında büyük bir sevinç duyacak ve bunu yaparken Rebecca'ya her şeyden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatacaktı.

Yine de şu anda Londra'ya dönmek istediğimden emin değilim. Orada olma ihtimali var ve onu görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Rebecca. Beni dinlemiyorsun bile!"

Rebecca göz ucuyla annesinin ellerini nasıl havaya kaldırdığını fark etti ama sadece sessizce gülümsedi. "I

Sana büyük ilgi gösteriyorum anne," diye cevap verdi, sessizce kendi kendine annesinin ne kadar kararlı olduğunu göz önünde bulundurarak yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Kendi düşünceleriyle oldukça meşgulken, sözünün bu şekilde kesilmesi biraz sinir bozucuydu.

"Sana söyleyeceklerimin ne olduğunu anladığında yakında nakış işlerini bırakacaksın." Annesinin sesindeki vaat nihayet Rebecca'nın ilgisini çekmişti ama aptallık etmemeye çalışarak annesine doğru hızlı bir gülümseme fırlattı.

"Evet, eminim yapacağım," diye söz verdi usulca. "Lütfen, bana ne olduğunu söyle. Beklemekten neredeyse kendimden geçeceğim." Alaycılığının annesinin omuzlarına ağır geldiği belliydi, çünkü hemen ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı.

"Madem böyle davranacaksın, o zaman bu mektubun içeriğini sana söylemeyeceğim. Bunu bilmemelisin! Ve Dük'ün Noel kutlamasına gidecek kişi ben olacağım..."

Rebecca gözlerini kırptırdı, bakışları hala nakışına sabitlenmişti ama eli iğnenin üzerinde duruyordu. Annesini doğru mu duymuştu? Gerçekten de Dük ve Noel kelimelerini söylemiş miydi? Midesi algısal olarak gerildi ve kızgınlığı aniden unutulurak başını kaldırdı.

"Şimdi dikkatinizi bana verin."

Annesinin kaşları kalktı ve Rebecca elindeki nakış tamamen bırakarak ellerini kucağına götürdü. "Evet, anne, şimdi dikkatimi çektin," Bunu oldukça hızlı ve hafif bir küstahlıkla söylemişti, Rebecca annesinin sesini duyacağından emindi, ama cevap verecek gibi görünmüyordu. Bir süre sonra annesinin omuzlarının düştüğünü ve ellerinin tekrar iki yanına gittiğini gören Rebecca yavaş bir nefes aldı. Belli ki çoktan affedilmişti.

"Evet, Dük dedim - aslında Meyrick Dükü dedim - ve Noel dedim."

"Bizi davet ettiği şey nedir?"

"Bir Noel ev partisi. Biraz alışılmadık, çünkü diğerlerinden daha uzun gibi görünüyor. Ama yine de Meyrick Dükü olarak canı ne isterse onu yapabileceğini düşünüyorum!"

"Ne kadar harika!" Bir anda, gri kış gözlerinin önünden silinmiş gibiydi, artık önünde gitmesi gereken tek yol olarak durmuyordu. Bunun yerine mutluluk, keyif, kahkaha ve gülümseme için bir fırsat yakalamıştı - hem de onunla birlikte olma şansının çok az olacağı gerçeğiyle birlikte. Hiç şüphesiz ya malikânesine geri dönmüştü ya da küçük sezon için Londra'ya dönecekti.

"Elbette babanla konuşmamız gerekecek."

Bunun üzerine Rebecca'nın kalbi yere düştü ve düşerken parçalandı. Babası kış boyunca malikanesinde kalacağını daha yeni açıklamıştı. Çok prestijli bir ev partisine davet edilmiş olsa bile, katılmayı kabul etme ihtimali gerçekten de çok düşüktü. Kaşlarını çatarak annesine baktı ve başını başka yöne çevirdi. Neden ona böyle bir şey söylemişti ki, yine elinden alınmıştı?

"Baban katılmak istemese bile, ikimizin de gitmemesi için hiçbir neden yok," diye devam etti annesi hemen ve Rebecca'nın kaşlarını çatarak gülümsemesini sevince dönüştürdü. "Anlayışla karşılayacaktır - ve malikanesinin bizimkinden çok uzakta olmadığını düşünürsek, yolculuk zor olmayacaktır. Ayrıca, yaz sezonuna hazırlanırken daha fazla tanıdık edinmen için mükemmel bir fırsat... tabii bu Noel'de bir centilmen talip bulmak gibi bir arzun yoksa."

Rebecca güldü, annesinin parıldayan gözlerine bakarak başını salladı ve kendini onu düşünmemeye zorladı. Annesi ve babasının bu ilişki ve dolayısıyla yaşananların aniden sona ermesi hakkında hiçbir şey bilmediklerini göz önünde bulundurarak, onları bu konuda bilgilendirmenin akıllıca olmayacağını düşündü. "Anne,

Davet edildiğimiz için gerçekten çok memnunum. Tıpkı sizin de yapmanız gerektiği gibi, hiçbir beklentim olmadan gidiyorum."

Leydi Wilbram sıcak bir şekilde gülümsedi. "Çok haklısınız. Şimdi bu ev partisine katılmak için hazırlık yapmalıyız. Elbiselerinizi gözden geçirmeniz ve hangisinin en uygun olduğuna karar vermeniz gerekecek. Bir ya da iki yeni elbise almak için de vaktimiz var, çünkü en az bir Noel balosu olacağı kesin! Olası her durum için hazırlıklı olmalısınız." Leydi Wilbram bu hazırlıklara hemen başlamak niyetindeymiş gibi kararlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken Rebecca'ya bir bakış attı. Annesinin peşinden gitmesi gerektiğini anlayan Rebecca elindeki nakışı yere bıraktı ve kalbi umutla dolu bir şekilde hemen onu takip etti.

"Her durum için hazırlıklı mısın anne?" diye sordu annesi başını sertçe sallayarak. "Böyle bir ev partisinden tam olarak ne beklemeliyim? Daha önce sadece bir tanesine katılmışım ve o da sadece üç gün sürmüştü. Etkinlik adına yapılabilecek çok az şey vardı."

"Dük'ün ev partilerinin çok farklı deneyimler olduğunu göreceksin," dedi annesi ona, kapıdan içeri girerlerken elini sıcak bir şekilde kavrayarak. "Her türlü beklentiye sahip olmalısın ve aynı zamanda hiçbir beklenti içinde olmamalısın. Bu yüzden her olasılığa karşı hazırlıklı olmalı, Dük'ün yapmaya karar verebileceği her şeye uygun bir kıyafetin olduğundan emin olmalıyız. Noel harika bir mevsim, öyle değil mi?"

Rebecca annesinin heyecanlı ifadesine ve sesindeki sevince hafifçe güldü. "Bu ev partisiyle daha da harika bir hale geldi," diye kabul etti, ev partisi başlamadan önceki birkaç hafta boyunca beklentisini nasıl kontrol altına alacağını merak ediyordu. "Dört gözle bekliyorum. Kış o kadar da vasat geçmeyecek gibi görünüyor."

CHAPTER ONE

A Rebecca herkesle tanıştırdıktan sonra çok sevdiği arkadaşı Bayan Augusta Moir'in yanına oturdu ve onu gördüğüne çok sevindi. Birlikte

Sık sık mektuplaşıyorlardı ve ev partisinin haberi Rebecca'ya ulaştığında ilk yaptığı şeylerden biri Augusta'ya yazmak olmuştu. Augusta'nın mektubunu geri aldığında ne kadar sevinmiş ve onun da geleceğini öğrendiğinde ne kadar mutlu olmuştu!

"Ve bu neredeyse hepimiziz!" Leydi Meyrick ellerini iki yana açarak herkesi selamladı. "Hâlâ gelmesi gereken sadece bir ya da iki konuk daha var. Neden geciktiklerini bilmiyorum ama bu devam edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Yakında şenliklerimize başlayacağız ve onlar da müsait olduklarında bize katılacaklar. Dua edin, birkaç dakika daha sohbetlerinizin tadını çıkarın ve ardından oyunlarımızın ilki başlasın!"

Rebecca odaya göz gezdirdi, her yüze baktı ve sadece birkaçını tanıdı. Başka kimlerin geleceğini tam olarak bilmiyordu ama buradaki arkadaşlık oldukça keyifli görünüyordu. Sevgili arkadaşı Augusta'nın da burada olması gerçeğine ek olarak, bunun mükemmel bir birkaç hafta olacağından oldukça emindi.

"Bu tür şenliklerin ne olacağını merak ediyorum." Bayan Moir kısık bir fısıltıyla konuşarak Rebecca'ya doğru eğildi.

"I

Dük'ün müsrif bir adam olduğunu duydum. Belki de bu, bu tatil ev partisinin istisnai bir parti olacağı anlamına gelecektir."

Rebecca kıkırdayarak arkadaşına, "Evet ama bütün Dükler müsrif adamlardır," diye hatırlattı. "Daha azını beklemezdim. Yine de," diye devam etti. "Dük'ün kendisinin nerede olduğunu merak ediyorum."

"Geldiğinizde onu karşılamadınız mı? Karşılandığımızdan emin olmak için merdivenlerde bekliyordu. Annesi tarafından kesinlikle çok hoş karşılandığımı hissettim!"

"Evet, öyle yaptı." Rebecca, Dük'ün kendisini ve annesini selamlarken yüzünde beliren hafif buruk ifadeyi hatırlayarak kendi endişesinin devam etmesine izin verdi. "Ancak bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Bunu onun için söyleyebilirim."

Arkadaşı yavaşça başını salladı, diğer konuklar arasında sohbet mırıltıları devam ederken bakışları odanın içinde geziniyordu. "Bir kez bile gülümsemedi ve kesinlikle onu oldukça sert buldum. Öte yandan annesi bunun tam tersiydi."

"Belki de soğuğu sevmiyordur ve mevsime bakılırsa hava oldukça soğuk."

Arkadaşı başını sallayarak onayladı, ancak Rebecca arkadaşının gözlerindeki parıltıyı kaçırmadı. "Sanki kış mevsiminde olduğumuzun farkında değil gibi," diyerek Rebecca'yı güldürdü. Gülüşü yerini iç çekmeye bıraktı. "Belki o da benim gibi yazın gelmesini bekliyor ve umut ediyordur." Zihni birden ağırlaştı ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "İtiraf etmeliyim ki bu uzun kışla mücadele ediyorum. Ancak babam bu ev partisine gelmeme izin verdiğinden beri ruh halim çok daha iyi."

Bayan Moir hafifçe güldü. "Ayrıca burada bulunduğunuz için de minnettarım. Bildiğiniz gibi ben biraz utangacım ve itiraf etmeliyim ki burada henüz çok fazla insan tanımadığım için endişelerim biraz arttı."

"Endişelenmenize hiç gerek yok," dedi Rebecca kararlılıkla. "Yakışıklıdan da öte birisin, mükemmel bir aileden geliyorsun ve hem beyefendilerle hem de hanımefendilerle sohbet edebilecek yeteneğe sahipsin." Tek kaşını kaldırdı. "Bazen bu kaygıyı karakterinin bir parçasıymış gibi gösterdiğini düşünüyorum, çünkü aksi takdirde bunun farkında olacağımı sanmıyorum."

"Sana yemin ederim, numara yapmıyorum!" Bayan Moir, Rebecca'nın kendisiyle dalga geçtiğini fark ederek kıkırdadı ve başını salladı. "Burada ilgi çekici biriyle tanışmayı umuyor musunuz? Yoksa sadece tanıdıklarınızı ilerletmekle mi ilgileneceksiniz? Noel, birçok beyefendinin bir öpücük çalmak isteyeceği bir zamandır!"

Rebecca tereddüt ederek nasıl cevap vereceğini düşündü. Arkadaşı geçen sezon kalbinin nasıl kırıldığını tamamen habersizdi. Aslında ne annesi ne de babası da bunun farkındaydı ama o aylarca bu ağır yükü taşımıştı. Acısı hâlâ dinmemişti ve bunun için suçlayabileceği tek bir beyefendi vardı. Annesi ve arkadaşları, belki yaz mevsiminde bir eşleşme olur umuduyla, Rebecca'nın tanınmış bir beyefendiyle tanışmasını umuyor olabilirlerdi ama Rebecca şimdilik sadece tanıdıklarının olmasından memnundu, daha fazlası değil. Kalbi hâlâ çok hasarlıydı. Başka bir beyefendiyle yakınlaşmayı düşünecek kadar bile iyileşmemişti.

"Leydi Rebecca?"

Rebecca hızla gözlerini kırptırdı ve ardından sessizce gülümsemesini istedi. "Beni affedin, biraz dalmışım." Omuz silkerek başka tarafa baktı. "Sanırım en azından şimdilik yeni tanıdıklardan memnun olmalıyım. Başka bir şeye ne ihtiyacım ne de isteğim var."

Rebecca bakışlarını tekrar arkadaşına çevirdiğinde Bayan Moir gözlerini kaçırarak, "Gayet iyi anlıyorum," dedi. Rebecca

Başka bir şey söylememeyi tercih etti ve konuşmaya devam etmeden önce arkadaşının ona dönüp bakmasını bekledi.

"Sence ilk oyunumuz ne olacak?" Hızlı bir nefes alarak sohbet konusunu ev partisine geri döndürdü. Bir önceki sezon neler olduğuna dair ayrıntılara girmek istemiyordu, çünkü bunların büyük bir kısmı hâlâ bir sırdı.

Bayan Moir ellerini hafifçe çırttı. "Umarım hepimizi güldürecek ve gülümsetecek bir şey olur da artık aramızda hiçbir gariplik kalmaz." Gözlerinde heyecan parlıyordu ve Rebecca gülümsemekten kendini alamadı.

"Belki de bazı Noel oyunları olacak! Aklınıza gelenler arasında en çok hangisini seversiniz?"

İkili bunu birkaç dakika düşündükten sonra, On İkinci Gece pastasının mı yoksa Snapdragon'un mu en iyi oyun olduğu konusunda derin bir tartışmaya daldı. Ama sonunda Leydi Meyrick'in tekrar konuşmasıyla sohbetleri yarıda kesildi.

"Daha fazla bekleyeceğimizi sanmıyorum. Bunun yerine kütüphaneye geçeceğiz - ama dans etmek ya da benzeri şeyler için değil! Hayır, gerçekten de bu ev partisinde pek çok oyun olacak! Evet, burada geçireceğiniz süre boyunca bize pek çok eğlence sunulacak, ancak zaman zaman kendi eğlencemizi kendimiz yaratmamız gerekecek... tıpkı bu akşam yapacağımız gibi."

Bayan Moir birlikte yürüyebilmeleri için kolunu onunkine dolayınca Rebecca iyi huylu bir şekilde kıkırdarak sırıttı. Görünüşe göre bu mükemmel bir tatilin başlangıcı olacaktı.

"Henüz gelmemiş olanın kim olduğunu biliyor musun?" Leydi Meyrick bir nedenle sözünü kesen oğluya sessizce konuşurken Rebecca da sessizce sordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Bayan Moir ona bir bakış atarak. "Ama ben şahsen böyle bir şeye geç kalmaya cesaret edemezdim."

Dük ve annesi böylesine cömertlik göstermişken bu olmaz!"

Rebecca omuz silkti. "Belki de hala gelmeyenler Dük tarafından iyi biliniyordur ve her zaman geç kalacaklarını belirtmişlerdir?"

"Belki de," dedi Bayan Moir, kütüphaneye gitmek için bekleyen konuklara sırayla bakarak. "Başka kimlerin geleceğini öğrenmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim!"

"Ben de öyle." Rebecca arkadaşına sıırttı, tam o sırada Leydi Meyrick ellerini parlak bir şekilde çırparak herkesin dikkatini tekrar üzerine çekti. Leydi'nin yüzündeki parlak gülümseme, ne yapacaklarını duymayı bekleyen Rebecca'nın kalbindeki sevinç ve beklentiyi yansıtıyordu.

"Birkaç el kâğıt oynayarak başlayacağız. Ancak bu biraz farklı olacak, çünkü kaybedenler için mağlubiyet, kazanan için ise hediyeler olacak!"

Rebecca'nın kalbi heyecandan küt küt atmaya başlarken bu sözler heyecan mırıltılarıyla karşılandı. Şimdiden oyunu dört gözle bekliyor, kazanma şansının olup olmayacağını ve kazanırsa alacağı hediyein ne olacağını merak ediyordu. Nefes almak için mücadele ederken aklından milyonlarca fikir geçiyordu. Annesine göre, böyle durumlarda adaba ve toplumun geleneklerine daha az dikkat edilirdi. Artık bir dizi katı ve sert kurala bağlı olmadıkları için çok daha özgürlerdi. Bu, gülmek, eğlenmek ve burada olmanın her anının tadını çıkarmak için bir fırsattı. Şimdiden bunu dört gözle bekliyordu.

"Eğer kütüphaneye doğru ilerlemek isterseniz, kart masaları çoktan hazırlandı."

Annesi ya da arkadaşı tarafından alay edilme korkusuyla büyük bir heves göstermek istemeyen Rebecca sessizce durdu ama hareket etmedi.

"Gel!" Bayan Moir hemen ilerledi ve Rebecca'yı da peşinden sürükledi. "Sence cezalar ne olabilir?"

Odadan çıkmaya hazırlanırken Rebecca güldü. "İtiraf etmeliyim ki aklıma pek çok şey geliyor ama doğru olup olmadığımdan emin olamıyorum!"

Bayan Moir dudağını ısırды. "Umarım başarısız olmam. Kendimi aptal durumuna düşürürsem çok utanırım."

Rebecca arkadaşının elini sıktı. "Bu konuda korkmana gerek olduğunu sanmıyorum sevgili dostum. Cezalar ağır olmayacak. Bizi biraz utandırabilirler, ama hepsi iyi bir mizah içinde. En azından annem bana böyle söyledi!"

Bunun üzerine Bayan Moir uzun bir nefes verdi. "Anlıyorum.

Herhangi bir ciddiyet söz konusu olmayacaktır."

"Hiçbir şey." Rebecca kütüphaneye girerken gülümsedi. "Kesinlikle. Aslında, burada bulunduğumuz süre boyunca sizi utandıracak, utandıracak, üzecek ya da kızdıracak hiçbir şey olmayacağına inanıyorum."

Yüzünde hala bir gülümseme ile doğrudan odaya girdi, ancak aniden durdu. Tam karşısında, hemen tanıdığı ama bir daha görmemeye yemin ettiği bir beyefendinin durduğunu görünce dehşete kapıldı. Doğrudan ona bakarken nefesi kesildi.

Elbette olamazdı. Kader ondan bunu isteyecek kadar zalim olamazdı, böylesine mutlu bir olayı alıp onun varlığıyla mahvetmezdi, değil mi? Yine de böyle bir talihsizlik yaşayacağı anlaşılıyordu, çünkü orada oturan tek beyefendi kalbini kıran kişiydi. Ondan her şeyini alan, ona hiçbir şey bırakmayan ve sonunda da bunu tonun kulaklarından ve gözlerinden uzak tutması için ona yalvaran beyefendi. Şimdi onun kim olduğunu anladığında rengi solan, ona bakarken gözlerinde bir gölge beliren beyefendi.

Ve her şey birdenbire gerçekten çok soğudu.

Olamaz! GörünüŖe göre gemiŖinden biri ev partisine davet edilmiŖti... tekrar görmek istemediği biri! Hikayenin devamına Kindle mağazasından göz atın [Hanımefendinin Noel Öpücüğü](#)

JOINMYMAILINGLIST

Yeni çıkan kitaplardan, yarışmalardan, çekilişlerden, ücretsiz hediyelerden ve fırsatlardan haberdar olmak için haber bültenime kaydolun!

[Kaydolana ücretsiz kitap!](#)

Facebook Çekilişleri! Kitaplar ve Amazon hediye kartları!

Facebook'ta bana katılın: <https://www.facebook.com/rosepearsonauthor>

Yeni Facebook grubuma katılın!

[Rose's Ravenous Readers](#) Web

Sitesi: www.RosePearsonAuthor.com

Beni Goodreads'te takip edin: [Yazar](#)

[Sayfası](#)

Beni Bookbub'dan da takip edebilirsiniz!
Aşağıdaki resme tıklayın - Takip Et düğmesini
görüyor musunuz?

BookBub

[Home](#)[Deals](#)[Author Updates](#)[Recommendations](#)[Blog](#)

Search...[Sign In](#)

Rose Pearson
@RosePearson

Books

About

Sort By: Popularity (High to Low)

A Rope for a Lady (The Duke's Secret)
By Rose Pearson

Bookmark

The Reluctant Marquess
By Rose Pearson

Bookmark

Rescued by an Earl (The Duke's Secret)
By Rose Pearson

Bookmark

My Restless Earl (The Duke's Secret)
By Rose Pearson

Bookmark

In the Arms of an Earl (The Duke's Secret)
By Rose Pearson

Bookmark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.